

Đồ Lùn Đồ Sắc Sược

Contents

Đồ Lùn Đồ Sắc Sược	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	14
5. Chương 5	17
6. Chương 6	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8	29
9. Chương 9	32
10. Chương 10	35
11. Chương 11	39
12. Chương 12	41
13. Chương 13	44
14. Chương 14	47
15. Chương 15	49
16. Chương 16	52
17. Chương 17	55
18. Chương 18	58
19. Chương 19	62
20. Chương 20	65
21. Chương 21	68
22. Chương 22	70
23. Chương 23	74
24. Chương 24	76
25. Chương 25	78
26. Chương 26	82
27. Chương 27	84
28. Chương 28	87
29. Chương 29	91
30. Chương 30	93
31. Chương 31 - End	96

Đồ Lùn Đồ Sắc Sược

Giới thiệu

* Author (tác giả): Zen (mikahwa. zenkura) * Category (thể loại): tình cảm teen * Rating (đánh giá t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-lun-do-sac-suoc>

1. Chương 1

Nó _ Hoàng Việt Anh là 1 con nhóc tomboy cực kì từ đầu tới chân và không khó để người khác nhầm nó là boy khi nó mang 1 cái tên cực boy. Và hơn thế nữa nó sở hữu chẳng biết của ai cái bộ mặt và tính cách lạnh lùng từ trong ra ngoài cùng với cái kiểu sống bất cần đời. Nó càng không phải là hot girl hay hot boy gì cả vì nó cực kì bình thường với cái chiều cao 1m55 mà nó cố gắng lắm mới có cũng thân hình thấp bé nhẹ cân.

Còn hần _ Vũ Anh Nam là 1 thằng con trai cao hơn 1m80, sở hữu 1 thân hình cực đẹp, quyến rũ nhưng với nó hần chỉ là 1 thằng ” cao to đen hôi” (==.) Hần cũng không phải là 1 hot boy mà còn hơn cả 1 hot boy ý chứ vì hần là đại thiếu gia nhà họ Vũ học sinh siêu giỏi, hội trưởng hội học sinh, đại ca của cả 1 băng nhóm không hề nhỏ mà không 1 băng nào có thể đánh bại hần. Không chỉ có thân hình đẹp mà trời còn phú cho hần 1 bộ mặt cực đẹp trai mà lũ con gái cứ chết ngất (chỉ trừ mình nó ghét hần cay đắng). Tóm lại, hần là 1 thằng quá hoàn hảo so với nó.

Nhưng hần như thế, nó như vậy nên đã tạo ra 1 câu chuyện dở khóc dở cười với cả 2:

_ Thằng Bin lớp em đâu rồi_ Nó hỏi 1 thằng nhóc học lớp 10

Dạ, kia ạ! Thằng bé chỉ về trỏ 1 lũ con trai đang bàn tán cái gì đó

_“BỐP” Bin! Mà muốn chết không mà dám lấy mũ của tao hả? _ Nó đập cho thằng Bin 1 cái khi thằng be đang cười nhần răng với lũ bạn

_ Ôe, bà chị _ Bin cười trừ lấy mũ đưa nó trước khi lãnh thêm mấy cái đập của nó

_Mày cứ liệu thần hồn đấy _Nó bước về sau khi tặng thằng em 1 cái cảnh cáo cùng 1 cái lườm trí mạng

TẠI LỚP HỌC:

Cô giáo đang thao thao bất tuyệt ở trên bảng về cái lịch sử ra đời của mấy ông nhà văn cùng mấy tác phẩm văn học suốt mướt thì.....

” Tóc ai bay làn khói trắng, mắt ai đưa nhịp theo tay.....”

Nhạc chuông cực kì độc đáo vang lên . Mất 1 giây nó mới biết nhạc chuông đó phát ra từ túi áo của nó, nó dần mặt. Thò tay vào móc cái 6300 của nó ra, không phải điện thoại của nó kêu mà làm sao nó lại để thể loại nhạc chuông này đc chứ... nó phát hiện ra trong túi áo nó còn 1 cái điện thoại nữa nhưng không phải của nó đang ngày kêu 1 to và cả lớp đang nhìn nó không chớp mắt.....

Hoàng Việt Anh, em đang làm cái gì trong giờ của tôi vậy? Cô giáo hét lên ném thẳng viên phấn vào nó

_Cô, cho em ra ngoài ạ! _ Nó né viên phấn diêm tĩnh nói cũng như cái điện thoại vẫn diêm tĩnh kêu ngày 1 to hơn

_Tôi nói em mang điện thoại lên đây _ Cô giáo bắt đầu câu

_Đây không phải điện thoại của em, cô cho em ra ngoài _ Nó nói rồi bước ra ngoài chẳng thèm để ý cô giáo đang phát hỏa

_Alo! _ Giọng nó khó chịu

_Bạn ơi! Mình là chủ nhân chiếc điện thoại này, bạn làm ơn trả cho mình đc không? _ Giọng 1 đứa con gái thánh thót vang lên (đây là theo nó miêu tả)

_ Cửa bạn? ok, tả đi _ Nó nói giọng lạnh te

_A! ừm nó..... này, nó như thế nào vậy anh _ Đứa con gái ấp úng rồi quay sang hỏi nhỏ thằng bên cạnh (nhưng mà trả nhỏ lắm vì nó nghe đc hết)

_ Nhìn mãi rồi mà không nhớ à? Đần thế _ Giọng thằng đó mắng đứa con gái

_ Anh có bao giờ cho em động vào cái điện thoại quý giá đó đâu mà.... _ Đứa con gái nũng nịu

_ Hừ, màu đen, to hơn cái ipod, hàng độc, xịn , trị giá 200 triệu _ Hấn nói (chắc tên này đang khoe của thì phải)

_À uh,.. bạn ời cái ể..... _Sau khi nghe xong đứa con gái bắt đầu miêu tả

_Thôi khỏi, đưa điện thoại cho chủ nhân đi _ nó thở dài ngao ngán

_Alo, tôi là chủ nhân đây. Trả điện thoại đây _ Giọng nam khá trầm vang lên thô lỗ

_Ồ, thế lên trường K.W mà lấy, bye _ nó nói ngắn gọn rồi cúp máy đi vào lớp.

_Thưa cô cho em vào ạ

_Em lên đây cho tôi

_Gì thế ạ?

_ Đưa điện thoại đây cho tôi!!

_Không ạ _ nó nói cái câu ể than nhiên như không, uy lực của cô giáo cũng chẳng át đc cái giọng sắc lạnh của nó..

_Gì? Cô muốn cãi lời tôi à? _ Cô giáo bắt đầu nổi dóa

_Không ạ. Điện thoại này không phải của em nên không đưa cho cô được, nãy chủ nhân của nó gọi tới bảo em tẹo tới lấy ạ. Cô thu em trả người ta kiểu gì? _ Giọng nó thản nhiên như không

_Cô..... _ Cô giáo cứng họng

_Em thấy cô nên tiếp tục bài giảng thì hơn ạ. Cô thừa hiểu là em không rảnh để mà ngồi đây nghịch điện thoại trong giờ mà! _ Nó nói chắc nịch nhưng biểu hiện trên nét mặt lạnh cũng chẳng hề thay đổi

_Ồ, ừm thôi đc rồi. Về trở đi và tôi muốn không có lần sau đâu đấy _ cô hất tay ra hiệu nó lui về

_Dạ _ nó buông 1 câu gọn lỏn rồi về trở trước những ánh mắt khâm phục của những đứa trong lớp

Tiết học được tiếp tục cho tới lúc trống đánh ra về. Nó cất sách vở vào cặp rồi đi ra cổng. Ngó nghiêng 1 lúc thì có 1 chiếc xe máy phân phối lớn đồ " xịch" lại ngay trở nó và 1 tên con trai cao hơn nó , to lớn nó tiến tới....

_Nhóc _ Hấn gọi nó (chắc, hấn nhầm nó tưởng là boy vì giờ nó mặc 1 chiếc áo sơ mi rộng, ai gi-lê đen ngoài, quần ống côn, đi giày thể thao, tóc thì ngắn cũn lại đội mũ le nên hấn trả thấy mặt đầu cả)

_ Chú gọi gì cháu _ Nó ngược lên nhìn buồng ngay 1 câu làm thằng đồ xuyết thì té (chắc, cũng tại nó rất ghét người khác gọi nó là nhóc này nhóc nọ lắm)

_Sặc, nhìn mặt tôi như thế này đáng tuổi chú nhóc à _ hấn nói

_ ờ _ nó buông 1 câu lạnh lùng

__Thôi, bỏ qua đi. Nhóc cầm điện thoại của anh phải không? __ Hấn đi thẳng vào vấn đề

__ Ồ, thì sao? __ Nó đứng đưng (nó ghét những thằng sưng anh với nó vì không phải ai cũng làm anh nó đc đâu)

__Trả đây __ Hấn hất mặt

__Không __ Nó nói nhanh, gọn nhẹ nhưng đủ để hấn hiểu

__Gì? Muốn chết à thằng nhóc này __ Hấn bắt đầu điên lên

__Ồ __ Nó nói mà mặt vẫn lạnh băng nhìn hấn

__Biết tao là ai không mà dám liều thế hả? __ Hấn đe dọa

__Là đồ sắc sục.Muốn lấy điện thoại thì bỏ cái giọng nói sắc sục đó với tui đi __ Nói đoạn nó biến thẳng khi thấy thằng Bin đang lóc cóc dắt xe đạp ra khỏi cổng trường và trước khi bị hấn oánh.....

__Mày, đạp lẹ lên. Tao chết giờ __ Nó nhảy lên xe và dục thằng Bin

__Gì? Làm cái gì vậy? __ Thằng Bin giật mình

__Hỏi lảm đạp lẹ lên hay muốn ăn đạp __ Nó đe dọa thằng bé bằng cái giọng lạnh le của mình

Thằng Bin cứng họng không cãi được nó nên phải học hơi , gồng mình đeo nó sau lưng còn nó thì nhìn trời nhìn đất rồi huyết sáo. Hấn thì tức giận không lấy đc điện thoại thì đã đành nay còn bị nó găm cho 1 phát vào chân rồi té mất....

TẠI NHÀ NÓ:

Nó về nhà chui thẳng vào phòng mình nằm kên trên giường 1 cách thoải mái. Nhớ tới chiếc điện thoại, nó mở nắp lõi chiếc điện thoại được nó gói kỹ trong chiếc khăn tay của mình ra ngắm nghía hồi lâu. Đây đúng là 1 chiếc điện thoại rất đẹp : nó màu đen bóng, mỏng dính lại thuộc dạng điện thoại màn hình cảm ứng, camera thì chụp ảnh nét và đẹp ngang máy ảnh kỹ thuật số, máy này nghe nhạc lại xem đc clip luôn, thẻ nhớ lên tới 8GB,bên ngoài vỏ bao máy còn có in 1 hình con rồng khá tinh xảo nạm bạc có đôi cánh rơi, nút cảm ứng cũng đc làm bằng bạc,... Nó nhìn cả cái máy cũng đủ biết nó không hề rẻ 1 chút nào nhưng nó chưa bao giờ đc nhìn thấy chiếc điện thoại di động nào đẹp như vậy lại còn có nhiều chức năng hơn đt bình thường nữa. Đặc biệt nó xem xét 1 hồi cũng không tìm ra hăng của chiếc đt này.....Ngồi bần thần nhìn chiếc điện thoại này thì bỗng chuông điện thoại vang lên, nó nhạc máy nghe vẫn với cái giọng lạnh không bao h thay đổi của mình:

__Alo!

__Nam hả, mày.....

__Tôi không phải là Nam hay gì cả, hiện tại tôi đang cầm điện thoại của hấn. Muốn bảo hấn cái gì tới nhà hấn mà gặp. Bye.

Nó nói cho tên ở đầu giây bên kia 1 chàng rồi cúp máy cái “rụp” chẳng để tên kia kịp ừ ừ thêm câu nào.

Nhìn thêm 1 lúc rồi nó ôm chiếc điện thoại ngủ ngon lành cho tới tận tối mịt

TẠI NHÀ HẤN - VŨ ANH NAM:

__ Ê! Mày làm rơi em để iu rồi hả?

__Uh, sao mày biết? __ Hấn ngạc nhiên

__Ngày tao gọi điện thoại định rủ mày đi bar thì nó nghe máy nói 1 chàng rồi cúp cái ”rụp”. Xem chừng em ý không biết mày là ai rồi __ Thằng bạn hấn cười khoe cái răng khểnh cùng khuôn mặt hết sức baby

__Ồ __ Hấn ngán ngẩm

__Chắc, thế mày tính sao?__ 1 tên bạn khác của hấn bước vào cùng với khuôn mặt lạnh lùng , lãnh đạm

__Phải lấy chứ sao không,cái điện thoại tự tay tao thiết kế ngon thế cơ mà, nó ngon của tao gần trăm triệu chứ ít gì __ Hấn nói

__Thế nó ở đâu, mà boy hay girl. Là girl thì tao tình nguyện lấy lại cho __ thằng bạn hấn hào hứng hỏi, cười vỗ vai hấn khoe cái răng khểnh đáng iu đã góp phần tạo nên nụ cười giúp hấn giết chết không biết bao trái tim thiếu nữ

__Xì, boy đó mày.Tán cái gì mà tán, tao còn không đc nữa là mày... Nó học trường mình đó. Mai tao sẽ cho nó biết tay __ hấn nói bẻ tay kêu răng rắc

__Mai đi học thôi, ông hiệu trưởng cũng điện rùi ế __ tên bạn kia lạnh lùng nói

__Ừa, thì đi __ Hấn nói vỗ vai thằng bạn

8 giờ sáng tại trường K.W (king world, nghe tên là đủ biết trường này thuộc vào dạng nào rồi) 1 chiếc xe limou màu đen bóng loáng đỗ trước cổng trường làm biết bao ánh mắt phải quay lại nhìn. Không phải vì chiếc xe đẹp dễ đó mà vì những người trong chiếc xe đó đang bước xuống làm cho toàn bộ cái nữ xinh hết ầm cả lên. Và trong đó có cả nó nhưng nó không phải nhìn hấn vì hấn này nọ mà nó sock vì không ngờ tên xác xược đó lại học cùng trường với mình; nhưng với cái bản tính bình thản đến đáng sợ của nó thì cũng chẳng có gì khiến nó phải bận tâm lắm nên lại tiếp tục vác cái xe đạp địa hình của nó lên gửi.

Nó vừa đi vừa dí mắt vào cái quyển manga mới mua được của mình mà chẳng thèm nhìn đường vì nó cậy mình thuộc đường rồi nên mí thế, nhưng.....

” RẦM.....”

__Oái, đau quá. Đồ ngu, mắt mũi mi để đi đâu vậy? __ Hấn quát

__Sặc, không biết đưa nào đui, đồ sặc sước __ Nó đã nhận ra hấn

Nó đi thẳng vào lớp không thèm để ý rằng đầu hấn đang bốc khói nghi ngút...Thật sui cho nó khi 2 đứa lại học cùng trường đã quá lắm rồi giờ lại học cùng lớp ngồi cùng bàn luôn chứ, mà nó thì còn bị cả 3 tên bao vây lun mí nản chứ: hấn thì ngồi cạnh, 1 tên ngồi trước nó, 1 tên ngồi sau nó cạnh nhỏ bạn thân làm cho nó bình thường đã lạnh rồi bây giờ phải xuống tới âm mấy độ C lun à.

__Ê Việt! Không sao chứ? __ Nhỏ bạn kéo áo nó.

__Không sao, chỉ sắp chết thôi __ Nó nở 1 nụ cười méo mó

__À nè! Đã trả điện thoại cho người ta chưa?

__Hả? Sao phải trả cái gã xác xược đó? Nhìn mặt hấn chỉ muốn đấm cho mấy cái...

__Hixx! Chi ghê vậy? Thế hấn là ai?

__Là tên XÁC XƯỢC __Nó cố ý nhấn mạnh 2 từ cuối

__Hả?????/

__Này nhóc,vừa phải thôi nhá... muốn ăn đánh à? Trả điện thoại đây __ Hấn xen vào

__Đó, tên xác xược đó __ Nói rồi nó chỉ ngón tay vào hấn

__Trời! Mày biết người ta là ai không vậy? __NHỏ bạn kéo nó lại nói thầm

__Ai? __ Nó hỏi 1 câu gọn lỏn và không quên lườm để tên kia 1 cái

__Là.....

Nhỏ bạn chưa kịp nói xong thì cô giáo bước vào lớp nên đành để lúc khác nói...

__Thui, téo ra chơi nói cho

__Ok

2. Chương 2

12h30' trưa tại gốc cây cổ thụ sau vườn trường:

_Hắn, cái tên xác xược mà mày nói ý là đại thiếu gia nhà họ Vũ đấy, hắn nổi tiếng khắp trường ta tới trường khác mà mày không biết à? _ Nhỏ bạn đăng giải cho nó nghe

_Ồ, không biết. Hắn là ai tui quan tâm làm gì? _Nó nói dừng dừng như không nhưng thực ra là cũng sock 1 chút ế (x, chỉ 1 chút thôi ạ = =.)

_Hắn nổi tiếng không chỉ vậy đâu mà vì hắn học cực giỏi lại đẹp trai , nhà giàu là hội trưởng hội học sinh từ năm lớp 10 cơ.Đặc biệt hắn là đại ca của cả 1 băng nhóm chuyên gia đánh nhau ế...._Nhỏ bạn lại thao thao bất tuyệt

_Mày thích hắn à? _nó hỏi nhỏ bạn mà giọng vẫn tỉnh bơ làm cho con bạn té sủ luôn

_Sao.... Mày hâm à? LÂm seo tao thích hắn được chứ _Nhỏ bạn nổi giận hét vào tai nó.

_Vậy chứ seo mày biết rõ lý lịch của người ta vậy?

_À ừm.... Thì...._Nhỏ bạn áp úng

_Nói lẹ đi mày _Nó dục

_Cái con này, bình tĩnh thì người ta mới nói đc chứ _NHỎ bạn nó mặt đỏ ửng

_chặc _ Nó tặc lưỡi

_Thì vì hắn là bạn thân của anh Việt chứ sao _ Nhỏ bạn nói lý nhí nhưng cũng đủ để cho nó nghe thấy

_Việt ? _Nó sựng lại khi nghe thấy cái tên ấy, ánh mắt thoáng buồn

_Ừ! Hoàng Anh Việt ý, anh ý ngồi trên mày đó _ Nhỏ bạn thỏ thẻ

_Chặc, ra tiểu thư nhà ta thích loại người đó à? _ Nó liếc nhìn nhỏ bạn cười

_Ừm thì....nhưng chỉ tao thích thôi chứ tao không hy vọng đâu vì anh Việt lạnh lùng lắm...._Nhỏ bạn mặt buồn thiu

_Hehe, cổ lên tao ủng hộ mày mà _ Nó vỗ vai nhỏ bạn khích lệ

_Um, sẽ cố _Nhỏ bạn mỉm cười

Quay lại trở hắn và 2 thằng bạn đang ở trên lớp nói chuyện (hehe đừng ngạc nhiên khi 3 người này k bị mấy đứa con gái bao vây nhá vì hắn vốn nóng tính lắm, Việt thì lạnh lùng, Hưng thì tên này đặc biệt ghét gái xấu nên mí nhỏ dù xinh cũng k giám vào k là bị hắn quạt ngày :P)

_Này Nam, mày bảo nhóc ngồi cạnh mày cầm máy hả?_Việt hỏi nó

_Uh, chứ ai nữa. Không ngờ học cùng lớp _ Hắn nói

_Mày bảo nó là boy mà, đúng không _ Việt lại hỏi

_Ừa, trả boy thì mày nghĩ là girl à?_Ăn nói ngổ ngáo mà dám kêu tao ăn nói xác xược _Hắn giãn run lên

_Hả, mày đùa hả Nam, mày bảo con nhóc đó mà là boy à? _Têm Hưng trở mặt nhìn thẳng bạn

_Sao? _Hắn ngạc nhiên

_Sao gì mà sao? Đại thiếu gia thay bồ như thay áo mà không nhận ra nhóc mà mày nói là girl à? _ Việt lắc đầu nhìn hắn

_HẢ? Mày giỡn tao à? _ Hắn nhìn thẳng bạn ra vẻ không tin

_Trời, đại thiếu gia ời. Nó là girl 100% đó, ăn mặc thì giống boy thui.Mắt mày có vấn đề không đó _Hưng vỗ vai thằng bạn

_Sặc _Hắn sock toàn tập

Việt nhìn tên bạn đang cứng đờ người ra vì sock khê mím cười rồi nghĩ tới nó anh lại thoáng buồn và khuôn mặt lại trở về lạnh lùng như mọi ngày, có khi còn hơn

Rồi 1 lúc sau nó và nhỏ bạn thân đi vào lớp và có 1 tên cứ nhìn theo nó với ánh mắt soi mói mà nó không hay (He, chắc ai cũng biết là ai rồi ể, hắn vẫn chưa tin nó là girl đâu)

_Ngày, Ly Ly* muốn tui đổi chỗ cho không? _ Nó quay xuống hỏi nhỏ bạn cùng với 1 cái nháy mắt.

(*Ly Ly là tên của nhỏ bạn thân nó, Họ tên đầy đủ là Quách Ly Ly , tiểu thư chính hiệu nhà họ Quách nổi tiếng trong giới các chính trị gia)

_Thui, hâm à?Tao ngại lắm , mà đổi chỗ tự do cô giáo trả mắng cho ể chứ _ Nhỏ bạn của nó trối đây đấy nhưng mắt vẫn không rời tên con trai đang ngồi trên nó

_Sặc, lại con ngại nữa? chẳng phải nãy quyết tâm giữ lấy cơ mà? Không hối hận chứ tiểu thư? _ Nó khều tay nhỏ bạn (Kích nhỏ đó ạ =.=)

_Thoai, xin mày đó đừng chọc tao nữa _Nhỏ bạn đỏ mặt

_Nè, trả điện thoại đây _ Hắn quay sang nó lại tiếp tục cái liên khúc đòi điện thoại đó

_Không, đồ xác xược _ Nó nói giọng lại trở về trạng thái lạnh lùng như trước

_Ngày, cô có biết tôi là ai không mà dám gọi tôi thế hả cái đồ....đồ lùn kia _ Hắn tức giận (hehe, đại thiếu gia mà bị gọi là đồ xác xược seo được à)

_Ờ biết, là đồ XÁC XƯỢC _ Nó lườm hắn (nó ghét nhất là ai gọi nó là lùn à)

_Thui, Việt ơi cô giáo vào kìa _ Nhỏ bạn ngăn nó lại trước khi có chiến tranh lại xảy ra

_Xì,.... _ Nó quay đi

Và giờ học bắt đầu trong cái lườm nguýt của cả hai đứa như thế

(Tác giả nói thêm về tên của nó: Ly ly và sau này sẽ còn nhiều người nữa gọi nó là Việt vì đây là tên cún cưng người thân của nó gọi nó đấy nhưng chỉ có ai thân thiết với nó mới đc gọi thôi người khác phải kêu nó bằng Việt Anh)

_Ê Việt, mang mượn điện thoại nghe nhạc phát__ hắn gọi tên bạn (hehe, không nó đâu mà là Anh Việt tên bạn thân hắn cơ, còn nó là Việt Anh à, chứ hắn mà gọi nó tên Việt kiểu gì cũng bị nó cho ăn ****)

_Ờ, nè _Việt đưa cho nó cái Ipod màu trắng

_Ô! Vẫn chưa đòi được à? _Tên ngồi sau hắn hỏi (Tên này là Hưng , cũng là đại thiếu gia lun.Tên đầy đủ là Phạm Gia Hưng, tên này lằng nhằng lắm ạ, bạn thân hắn mà ><.)>

_Mày hỏi nó đấy _ Hắn chỉ tay vào nó

_Mắt chật tự quá _ Nó cau mày nhìn hắn tỏ vẻ khó chịu

Sặc, mi nghĩ mi là ai mà nhắc ta? Hắn nhìn nó cười đều

_Lớp trưởng _ Nó nhìn hắn

—

Hắn và tên bạn hắn trở mắt nhìn nó không tin.Nhưng khi tên Hưng dùng mĩ nam kế hỏi mí girl thì em nào cũng ngậm ngùi gật đầu cái “Rup” à.Nhưng mấy tên này vẫn không tin vì muốn làm lớp trưởng, lớp phó ở K.W đâu phải dễ nếu không muốn nói là cực khó vì thành tích học phải đạt từ pro trở lên à.....

_Việt không phải chỉ thi đỗ vào trường mình đâu mà Việt còn đạt hoặc bằng toàn phần của trường , được miễn học phí 2 năm nay rồi _ Ly giải thích cho 2 tên mặt đang đần ra

_hả? thật k? _Hưng hỏi, tên này càng không tin vì đạt học bổng toàn phần càng khó hơn ý chứ, đâu phải ai cũng đc đâu

Nhưng rồi hắn và tên bạn hắn đành phải im lặng thán phục nó khi cô giáo gọi nó lên bảng

_Lớp trưởng Việt Anh đây rồi? Lên bảng làm bài này cho tôi

_Dạ _ Nó bước lên

_Việt không phải là con nhà giàu như mấy người đâu, vì papa Việt bắt vào trường này đây , mà tính Việt thì không thích nhờ vả ai nên cô ấy tự học và đạt học bổng toàn phần ể _Ly nói thêm khi nó bước lên bảng

_Ồ! Không ngờ nhỏ đó giỏi vậy _Hưng trầm trồ

_Không tin thì nhìn xem _ Ly hást mặt ý chỉ 2 người đó nhìn lên bảng

Nó bước lên bảng, nhìn lướt qua mấy con số rồi bắt đầu bắt tay vào bài làm và 15' sau nó bước xuống và đi về chỗ sau khi viết lời giải kín cả cái bảng cùng với cái gập đầu hài lòng của cô giáo khi xem lời giải của nó. Bấy giờ thì hắn mới tin thật rằng nó giỏi chẳng kém gì hắn (Chắc, tên này khinh thường nó quá....Nhưng cũng phải thôi vì bài giải ể ngoài nó hiểu, cô giáo hiểu, hắn hiểu, Việt hiểu, Hưng hiểu, nhỏ Ly cũng hiểu thì có ai hiểu gì đâu cứ ơ ra à = =)

THÔNG BÁO: Thầy hiệu trưởng mời em Vũ Anh Nam_Hội trưởng hội học sinh, em Hoàng Anh Việt _Hội phó hội học sinh, em Phạm Gia Hưng thủ quỹ của hội học sinh lên phòng gặp thầy hiệu trưởng ngay _Cái loa phát thanh thông báo

Cả lớp xôn xao nhìn về phía 3 tên đó còn 3 người thì đứng dậy đi ra khỏi lớp mang theo những ánh mắt hình trái tim của các nàng tiểu thư, trừ nó (he,làm lớp trưởng 1 lớp thành tích phải đỉnh như thế nào thì mọi người cũng hiểu muốn làm ở trong hội học sinh thì phải toàn diện như thế nào à =~=)

Xì! Gọi bég ban chấp hành hội học sinh có phải nuốt không còn dài dòng Nó lẩm bầm

_Trời, đừm bắt về người ta vậy chứ mày _ Nhỏ bạn cười nó

_Hừ, trả ể...Mà thoải, mấy tên ể đi tui cũng thấy dễ thở hơn à, hehe _ Nó nói rồi hít 1 hơi dài đầy thoải mái

RENG.....RENG.....RENG.....

Tiếng chuông cất lên báo hiệu giờ học đã kết thúc. Nó mau chóng thu dọn sách vở nhét vào chiếc cặp màu đen in hình manga death note của mình chuẩn bị phần thì tiếng nhỏ bạn nó gọi lại:

_Việt ! Đi đâu zì?

_Làm thêm _ Nó trả lời gọn lỏn

_Mưa kìa, tui cho bạn đi nhờ xe tới trở làm ha _ Ly chỉ ra ngoài

_ Khỏi, tui tự đi được ma, tui có xe _ Nó từ chối (Đã bảo nó không thích nhờ vả ai cái gì mà)

_Nhưng mà.....

_ Yên tâm, tui không sao đâu _ Nó ngắt lời nhỏ bạn và chạy biến đi lun không kịp cho nhỏ bạn nói thêm lời nào

Nó cưỡi con xe địa hình màu đen lao nhanh trên đường phố Hà Nội tấp nập nạp toàn xe cộ và lạnh lẽo cùng với hạt mưa lạnh buốt đang quất da thịt nó của mùa đông.

Nó dừng xe lại tại 1 khách sạn 6sao to ụ, vứt chiếc xe cho ông bảo vệ nhanh chóng chạy vào trong và thay đồng phục và bắt tay vào công việc của mình.

Dù nó có khoác trên mình cái áo đồng phục ấy đi nữa thì cái áo mỏng manh đấy cũng không thể làm ấm nó thêm chút nào trong khi từ tóc tới chân nó ướt sạch sành sanh.Nó khẽ hà những hơi ẩm yếu ớt của mình vào đôi bàn tay đang lạnh buốt vừa đẩy chiếc xe đi dọn mấy phòng trong khách sạn và đã vô tình có 1 người nhìn thấy

Thư ký Kim, hãy bảo con nhỏ đằng kia mang cho tôi 1 tách cà phê nóng lên phòng tôi Hấn ra lệnh và chỉ vào nó

_Dạ, thưa vâng ạ _ Thư ký Kim kính cẩn nói

_À! Mang cho tôi 1 bộ đồ nữa _ Hấn nhắc rồi đi thẳng

_Tôi sẽ chuẩn bị ngay _ Thư ký Kim cúi đầu chào hấn

Hấn đi vào thang máy và đi thẳng lên tầng 50 _tầng cao nhất , tầng này nguyên là phòng làm việc dành cho tổng giám đốc_chính là hấn. Vừa đi hấn vừa thắc mắc: “Làm thế quái nào mà nhỏ ”lùn” đó lại có thể làm việc trong khi người ướn sừng như chuột lột đó chứ?” và chỉ biết thở dài bất lực với nó

_Cô _ Thư ký Kim gọi nó

_Dạ _ Nó nhìn lên

_ Cô mang cái này lên phòng tổng giám đốc cho tôi _ Thư ký Kim đặt cái khay để tách cà phê vào tay nó

_Ồ nhưng....._Nó ngơ ngác

_Tôi nói thì làm đi, không cãi _ Thư ký Kim gắt

_Dạ , vâng ạ _Có 3 chân 4 cẳng chạy luôn (đùng ngạc nhiên khi nó không giám chớp mắt vì nó biết mình là nhân viên quèn đầu giám cái cấp trên, bị đuổi việc như chơi)

CỐC.....CỐC.....CỐC.....(Nó gõ cửa)

_Vào đi _Giọng nam trầm vang lên

Dạ thưa, tôi mang cà phê của giám đốc lên ạ Nó nhẹ nhàng nói và đặt tách cà phê lên bàn hấn

Nó nhìn xuống, hấn nhìn lên và 2 con mắt chạm nhau và.....

_Cô _ Hấn nói (òng tin, tên này giả nai ế ả ==.)

_Mi....._nó nói

_Đồ xác xược _ Nó trở về giọng lạnh te (Tuy choáng nhưng nó tỏ vẻ lạnh lùng đó)

_Sặc. “lùn” cô lại muốn gây tự ả? _ Hấn cạu

_Xì, ta không rảnh. Tổng giám đốc đây rồi ta? _ Nó ngó ngang ngó dọc

3. Chương 3

_Tổng giám đốc đây _ Hấn chỉ vào mình

_Xì, òng có giỡn tôi _ Nó khinh khỉnh

_Không tin ả? Nhìn đi _ hấn nói và chỉ vào cái bảng nhỏ bằng thủy tinh để dưới bàn

Cái bảng ấy ghi : “Tổng giám đốc: Vũ Anh Nam”. Lần này thì nó choáng thật ả, biết hấn học giỏi nhưng hấn mới có lớp 11 thui , mà nó cứ nghĩ tên đại công tử bột này thì biết làm cai quái gì ngoài tiêu tiền của pa má ả.....ai ngờ.

_Thật? _Nó hỏi hấn gọn cùng với cái giọng lạnh te như người cầu mình

_Bộ cô thấy tui giỡn cô ả? “LÙN” _ Hấn cười đắc trí

Ồ nó vẫn lạnh lùng

_Thoai, vậy tổng giám đốc làm việc , tui đi _ nó nói

Khoan Hấn gọi

Gì? Nó quay lại

_Cái kia, thay đi rồi hăng đi _ Hấn chỉ vào bộ đồ đặt trên ghế

Nó tiến lại gần, cầm bộ đồ lên rồi quay lại nhìn hấn hỏi:

_Gì đây? Sao lại cho tui?

Quần áo chứ gì nữa. Thay đi, mặc bộ đồ ướt vậy sao làm việc được Hấn chỉ vào bộ đồ ướt sũng của nó

_Um, nhưng sao lại tốt với tui zì? _Nó thắc mắc

_Ờ thì.....Cô hỏi hay nhỉ? Tôi tổng giám đốc cả khách sạn lớn vậy mà cô là nhân viên mà ăn mặc vậy nhờ tạo nỡ hấn quay ra ề thì có phải tôi mang tiếng không?Không nói nhiều nữa, mau thay đi _Hấn ra lệnh

_Xì, ghê thê? Thay thì thay làm như tui sợ _ Nó lạnh lùng

Nó chui vào phòng tắm lột bỏ bộ đồ ướt áp khiến nó lạnh run cả người lên và khoác vào người là 1 chiếc áo len cổ lọ màu trắng to đùng và chiếc quần jean bó ống còn màu xanh làm nó cảm thấy ấm hấn lên.Nó bước ra nhìn hấn và khẽ nói:

_Thanks, tui đi (nó cảm ơn người ta mà giọng thì hơn cả nước đá)

_Nè, lùn trả điện thoại tui đây _ Hấn nhìn nó

_Không _Nó đáp gọn lỏn

_Nè, cô đầu tui ha?Tui giúp cô vậy mà không tính trả sao?,lùn. _Hấn nhăn mặt

_Tui bảo rùi,bỏ cái giọng đó đi sẽ trả mà.Đồ XẤU XUỘC _Nó lườm hấn

_Được, tui bỏ cô trả tui nhé _ Hấn nói tiến về phía nó

_Sao? _Nó nhìn hấn

Hấn nhìn nó, tiến lại gần sát phía nó khiến nó cứ phải lùi mãi lùi mãi cho tới lúc không đi được nữa vì sau nó là 1 bức tường. Hấn cúi xuống cách mặt nó đúng 3cm, ngoảnh miệng cười, hấn nhẹ nhàng nói với nó:

_Hoàng Việt Anh, bạn trả cho tui cái điện thoại yêu quý nhé. Cám ơn bạn đã cầm giúp trong thời gian qua (khiếp. tác giả nghe mà týt thì ới à ~==)

Tiếng hấn thì thảo vào tai nó ,cái cự li gần thật gần đó khiến khuôn mặt bình thường của nó vốn lạnh lùng là thế vậy mà giờ đỏ lựng cả lên. Nó lấy hết sức bình sinh của mình đẩy hấn ra rồi chạy thẳng ra ngoài không thèm quay lại, còn hấn thì nhìn nó và nở 1 nụ cười nửa miệng đầy thú vị

9h sáng tại lớp học:

Nó đang ngồi học chăm chỉ thì cái tên không cần học cũng giỏi kia chọc chọc tay nó làm nó không thể nào tập chung được

Gì? Nó quay sang hỏi hấn mặt khó dăm dăm

Hấn không nói gì chỉ nhìn nó cười toe toét (chắc, bình thường thì dạn dĩ trả được nụ cười vậy mà hum nay te nhe dễ sợ =.=) rồi cầm cây bút chì chỉ chỉ ra bên ngoài cửa sổ.Nó theo hướng cái bút chì của hấn chỉ ra ngoài 1 cách miễn cưỡng nhưng mà ồ, nó ngạc nhiên nhìn những bông hoa tuyết đang rơi trắng xóa trên những cành cây, mái nhà, và cả trên xe oto nữa,.....

_Đẹp quá _ Nó buột miệng nói khi ngắm nhìn những bông tuyết rơi

_Hehe, đẹp phải không? _ Hấn cười

_Ừm _Nó vẫn mãi mê ngắm

_Cô thích tuyết hả lùn _ Hấn tò mò

_Ừh _ Nó nói

_Why? _Hắn tò mò

_Vì.....

RENG....RENG....RENG....

Tiếng chuông ra về xen vào lời nói của nó và kéo nó về thực tại. Nó vội vàng đúc sách vở và phẫn ngay lun ra khỏi cửa lớp không kịp cho nhỏ bạn lên tiếng

_Haizzzz...thật tình _ Ly thở dài

_ Ừa? sao vậy? _ Tên Hưng hỏi thăm

_Haizzz, nhỏ ViệtHum nay mưa tuyết lạnh vậy mà vẫn đi làm thi làm sao mà sống được _ Nhỏ bạn lo lắng

_Sao mà không sống được? _Hắn chen vào

_Thì sao nữa, nó đi xe đạp chứ co đi oto như chúng ta đâu mà không chịu mặc áo mưa, tay phải yếu nên không mang ô được.Đã vậy sáng mặc có mỗi cái áo phông với áo khoác mỏng thì sao chịu được chứ _ Ly hướng ánh mắt buồn ra ngoài ô cửa sổ

Cũng lúc ấy có 1 ánh mắt lạnh nhìn ra ngoài cửa sổ thoáng 1 nét lo lắng rồi ngoảnh đi và cất bước ra đi không hề ngoái lại lần nữa nhưng trong đôi mắt đó vẫn chứa đựng nỗi buồn xa xăm

Còn nó hiện giờ đang phóng nhanh trên con đường quốc lộ tới nơi làm việc trong tình trạng tay, chân và người nó lạnh cóng, run lên cầm cập chẳng có cảm giác gì ở bàn tay nữa.Nó đỗ xe trước cổng khách sạn cùng lúc với 1 chiếc limou đen đỗ tại đây , nó đã ngã xuống và ngất đi khi đang đi vào và nó chỉ nhớ là lơ mơ nhìn thấy bóng ai đấy chạy lại.....rồi nó thiếp đi

Nó thiếp đi, nó đã mơ thấy 1 giấc mơ kì lạ mà vô cùng đau đớn. Nó mơ thấy cái chết thảm thương của mẹ nó, nó nhìn thấy mẹ mỉm cười trong đau đớn khi máu cứ chảy xuống mỗi lúc 1 nhiều ở đầu mẹ nó và.....

====

_A....a.....a.....a ..._Nó choàng dậy la thất thanh

_Này, cô ổn chứ? _Hắn chạy lại

Ừm..... Người nó run cầm cập vì sợ hãi

1 lúc sau nó lấy lại bình tĩnh thì mới nhận ra là mình đang ở 1 căn phòng rất lạ nhưng rất đẹp: to, rộng rãi với kiến trúc phương tây,rất hiện đại; cùng với sự có mặt của hắn trong căn phòng đang ngồi cạnh nó

Hơ, đây là đâu. Oái, mà sao mi lại ở đây? Nó ngơ ngác 1 chút rồi phát hiện ra hắn thì giật mình đẩy ra

_Sặc, này cô không cảm ơn tôi được 1 câu à mà đẩy người ta ra như bị bệnh thể hả? _ Hắn cạu

??????? Nó nhìn hắn, không nói gì

_Rồi rồi, đúng là làm ơn mắc oán mà. Đây là nhà tui, phòng này là phòng tui và cái giường cô đang nằm là giường tui _ Hắn chỉ

_Gì? Sao ta nằm trên giường mi? _ Nó cau mày

_Gì nữa mà gì? Cô ngất ngay trước cửa khách sạn và lạnh còn hỏi tui à? Chẳng nhẽ lại đưa cô vào khách sạn để người ta dị nghị à? _Hắn nói

_Ừm, cảm ơn _ Nó lí nhí

_Thui khỏi, nè uống đi, sữa nóng đó. Lần sau cô làm ơn đừng ngu như vậy là phước tui lắm rồi, “lùn” _ Hắn cười và đưa nó cốc sữa

_A! đồ cậu tui đâu? _ Nó sực nhớ ra cái gì đó nên hỏi

__Cặp kia, còn quần áo của cô ướt hết rồi nên tui kêu người mang đi giặt rồi__ hấn chỉ

__Ồ, Hả? Quần áo..... __Nó áp úng nhìn xuống thì thấy mình mặc nguyên cái áo của bộ pyjama rộng thùng thình

__Mi.....mi.....mi làm gì ta rồi, đồ CON ĐÊ kia __ Nó nhìn hấn hết toáng lên và đấm bùm bụp vào người hấn

__Ừ thì..... __Hấn bối rối

__A.....A.....A..... mi chết đi, cút đi, ta hận ngươi, người phải đền cho ta__ Nó mếu máo

__Thui, tui đùa đó. Cái con nhỏ chẳng có tý sức hấp dẫn nào như mi thì ta làm gì chớ? Xì, nhỏ người làm thay đồ cho mi đó . Ehehee__Hấn cười đều nó

__Mi chết đi, giám lừa ta nè __ Nó phi nguyên cái gối vào mặt hấn

__Oái, cô cảm ơn ân nhân mình như thế à? __ Hấn nhăn mặt

__Xì, đáng đời. Mi nói thật chứ? __ Nó lườm

__Con “lùn” nè, thật khổ quá __ hấn nói

Nó không nói gì nữa rồi khệ nệ lê cái thân mình bước xuống giường tiến lại cái bàn để chiếc cặp sách iu quý của nó.

__Nè “lùn” cô làm gì vậy? __ Hấn nhìn nó

__Trả anh, cảm ơn đã giúp tui __ Nó đưa hấn cái điện thoại

__Ồ! Thanks nha “lùn” __hấn cầm điện thoại iu dẫu từ tay nó

__Không có vết xước nào đâu, kiểm tra đi.Nói trước nhé, lần sau mà mi để nó rơi vào tay ta thì đừng mơ lấy lại __ Nó cảnh cáo hấn

__Why? __hấn trố mắt vì lời đe dọa không có chút uy lực và cực vô lý của nó

__Vì tui cũng thích cái điện thoại ế lắm. Thui, tui về đây __Nó khẽ cười rồi bước đi

Nó mới bước được 2 bước thì hấn đi tới bế thốc nó lên và đặt nó lên giường

__Oái! Mi làm cái quái gì vậy? __ Nó hét

__Lùn, nằm im đây cho ta.Cô nghĩ cô về nhà với cái bộ dnagj này sao? Nằm đây và nghỉ đi __ Hấn ra lệnh cho nó

__Trả đồ đây, tui về là ok __ Nó lạnh lùng

__Không trả, ngủ đi __ Hấn nói

__Trả đây __ Nó lạnh lùng

__Trả bằng niềm tin à? Tui vứt đi rồi, cỗ bộ đồ bị tuyết vấy vào lạnh cứng luôn mặc cái quái nào nữa.__hấn gắt

__Mi.....__Nó cứng họng

__Không nói nữa, ngủ đi. Mai ta sẽ mang bộ đồ khác cho mi. __Nói rồi hấn ấn đầu nó vào gối bắt ngủ

__Xì, làm như ta không giám ế. Ngủ thì ngủ__Nó chồm chần lên đầu ngủ lun

Sáng hôm sau: ” Bốp....Bụp.....”

__A.....A.....A.....__Nó hét lên ném đồng đồ vào mặt hấn

__Oái, này ‘lùn’ cô bị bệnh à? __Hấn hét

__Bệnh cái đầu mi ế....Mi đưa ta cái quái quỷ gì vậy hả? Cái này mặc thế quái nào được chứ?__Nó nói như hét vào mặt hấn

_Sặc, cái váy này mi biết bao nhiêu tiền không mà bảo thứ quái quỷ hả? _Hắn lại hét lên
(2 người này mới sáng sớm bảnh mắt ra mà đã thi nhau hét rồi, đây là loại thừa năng lượng à =~=)

_Mi đi mà mặc cái của nợ ế đi. Ta không mặc _Nó vẫn không thôi hét lên

_Thế giờ cô mún sao? _Hắn bắt lực nhìn nó

_Sao trắng gì ở trên trời ế ><. ta="" không="" mặc="" cái="" thể="" loại="" quái="" dị="" như="" thể="" này="" _nó="" hậm="" hực="" nhìn="" hắn="">

_Thế mi mún kiểu gì nữa _hắn hỏi

_Đồ nam chứ gì nữa. A hay lấy cho ta đồ của mi mượn tam đi, ha _Nó nhìn hắn

_Này cô có phải con gái không vậy _Hắn trở mắt nhìn nó

_Không _Nó đáp gọn lộn

_Thua cô lun rồi nhưng mẹ ơi, đồ của 1 thằng 1m80 như tui thì nhỏ “lùn” 1m50 như cô thì mặc thể quái nào được _Hắn chỉ nó

_Lùn kệ ta. Lấy size nhỏ là ok rồi _Nó cạu

_Rồi đợi tí. Thật không biết mi có phải là girl không nữa _Hắn lắc đầu nhìn nó

_Xì, ta là là girl thì đàn ông bạn mi mặc váy cả lượt _Nó đốp lại
(đúng là kẻ 8 lạng người nửa cân = =.)

8h chiếc limou trở nó và hắn đỗ cái “xịch” ngay trước cổng trường . Hắn bước ra cùng với nó làm cả lũ mắt tròn mắt dẹt nhìn, không chỉ vì hắn tới mà vì người theo hắn cơ. Chắc lũ ế đang thắc mắc là: ” Làm thể quái nào mà 1 con nhỏ như nó lại có thể đi cùng hắn được à”

_Ê này, mày làm thể nào mà lại đi được với thiếu gia nhà họ Vũ thế? _Nhỏ Ly khều nó

_Nếu mày là bạn tao thì đừng có hỏi..._Nó lườm

....

Nhỏ bạn biết nó đang cấu phát hỏa lên nên nín thinh. Và cũng sau ngày hôm đó thì hắn biến mất luôn cùng với cả 2 người kia nữa nên cái lớp của nó cũng hơi vắng vắng cái mặt nhe nhẻ của hắn, cái nhí nhố của tên Hưng và mất đi 1 người nó vẫn hằng dõi theo từ xa,...

1 tháng rồi, kể từ cái hôm đấy nó không thấy bộ 3 đi học nữa cũng khiến cái lớp yên ắng hẳn (ở lớp ai trả sợ nó trừ hắn) vì không có họ làm loạn cả cái lớp lên, nhỏ Ly thở dài từ Việt nam sang tận Campuchia lun :

_Haizzz..... chán quá, hơn tháng rồi mà chẳng thấy 3 người đó đi học gì cả làm trở này buồn hẳn ra

_Xì, không chết được đâu mà mày thở hoài zì. Mấy tên ế thì học hành gì, bỏ xuốt mà _Nó không quan tâm (bộ tý thui chớ quan tâm lắm ế ạ)

_Haizzz... không biết có truyện gì xảy ra với họ không ha? _Ly lại thở dài

_Xì, mày quan tâm tới 3 người đó từ bao h vậy? _Nó hỏi

_Ờ thì.... Thì tại..._Nhỏ bạn ấp úng

_Thui, tui biết nàng quá mà.Người mà nàng quan tâm, lo lắng thở dài như vậy là Hoàng Anh Việt thui chứ gì _Nó lườm iu nhỏ bạn

_Hehe, nhưng mà giờ Nam không đi họ nên chẳng được nghe mày với Nam đấu khẩu nữa tao cũng thấy thiếu thiếu _Ly gheo nó

_Xì, tao thấy thoát được cái nợ thì đúng hơn _Nó nói

_Thiệt hông? _Nhỏ bạn nhìn nó đầy nghi ngờ

__Bộ tao đồn mày làm gì chứ? __nó lườm
 __Bạn Hoàng Việt Anh đâu ấy nhỉ? __1 giọng nam xen vào cuộc nói chuyện của 2 đứa nó
 __Gì thế? __Nó trở lại với cái giọng lạnh lùng mọi khi
 __Bạn ra sân sau trường có người gặp nhé __Tên đó nói
 __Ờ __Nó đáp lại
 __Nè, cần tui đi cùng không? __Ly nhìn nó
 __Thui khỏi, tui đi được chắc em nào gọi ta tỏ tình ể mà hehe __Nó người tinh nghịch
 Nó nhảy qua bàn rồi lon ton đi ra sân sau trường miệng vẫn huýt sáo yêu đời.

4. Chương 4

Còn 3 chàng trai nhà ta sau 1 tháng biến mất (vì ông hiệu trưởng quái ác sau này mọi người sẽ rõ) đã quay lại trường . Vừa đi vừa nói chuyện rôm rả dọc hành lang và miễn phí cho các em quanh đó nụ cười thiên thần miễn phí.

__Oa, h mới được trở lại trường. Ông hiệu trưởng già nam thật đó __Hưng vươn vai rên rầm
 __Thui, cứ yên tâm đi, việc ở cái hội học sinh này ông hiệu trưởng còn phần tụi mình từ giờ tới cuối năm
 __hắn vỗ vai thằng bạn
 __Thui đi ăn không? Tui bao __Việt (Anh Việt ý ạ) lên tiếng
 __Ừa, được ể. Từ hum đây tới h bọn mình đã ăn được bữa nào ra hồn đâu __Hưng hưởng ứng
 __Ok __Nam nói
 __ANH VIỆT __Thằng Bin hét lớn
 Bin chạy lại thở hổn hển như bị hết hơi, mồ hôi ướt đầm trên vai áo nó.
 __Sao vậy? __Việt hỏi
 __ủa Bin..Nhóc bị ma đuổi à ? __Hưng chi chồ xen vào
 __Không.....Việt....Việt.....Nó.....nó.....nó bị đánh rồi __Bin vừa nói vừa thở dốc bầu vào Việt mãi mới nói lên được 1 câu
 Bin nói làm cho tên Nam với Hưng trả hiểu ra gì cả cứ ớ ra tưởng thềng nè hâm vì Việt mà nó biết đang đứng ngay đây chứ có bị ai oánh gì đâu
 __Ở đâu? __Việt hỏi nó ánh mắt không giấu được sự lo lắng
 __Sau trường, nhà kho.... __Bin nói
 Nghe tới đây Việt phóng đi luôn chẳng kịp để Bin nói thêm câu nào. Nghỉ 1 lúc thằng Bin định chạy theo nhưng chưa bước nổi bước nào thì đã bị 2 ông anh iu quái còn lại túm cổ áo, dơ nắm đấm tra hỏi thiệt tình
 __Nhóc, Việt nào thế? __Hưng nở 1 nụ cười đầy sát khí hỏi thềng em
 __Thế lớp anh không thấy ai gọi con nhỏ đó tên Việt sao? Việt là Việt Anh chứ ai __Bin nói
 __Hả..... __Cả 2 thằng há hốc mồm
 __Nhưng con nhóc đó thì liên quan quái gì tới thằng Việt? __Hưng đần mặt
 __Sau này anh khác biết, mau đi thôi... __Bin kéo 2 thềng đi

3 đứa chạy theo nhưng 2 thằng kia thì chẳng hiểu mô te la gì cả vì trước giờ Việt nhà ta luôn là thằng lạnh lùng với con gái mà...Nhưng nghĩ thì nghĩ thế chứ hẳn nghe thấy tên nó đã phát sốt ra được rồi chứ nói gì tới nghe tin nó bị oánh ...

Còn nó lúc ế thì

“RẦM.....Á.....”

Nó bị 1 thằng cầm đầu đẩy vào tường khá mạnh và không 1 chút thương tiếc cho thân phận liễu yếu đào tơ của mình (chẳng biết yếu mấy ==) làm nó đau nhưng không đồng nghĩa với việc nó sợ vì nó vốn gan lắm mà.Nó dương mắt dương mắt nhìn lũ ế, hỏi:

_Tụi bây mún gì đây?

_ha, muốn gì à? 1 câu thôi, mày là gì của thằng Nam?Bồ nó à? _Thằng kia hỏi nó

_Mày điên à? _Nó buông ngay câu đó hết sức thản nhiên khi thằng đó vừa nói xong (Thực ra thì xem chút nữa là nó ói lun vì cái câu bảo nó là bồ của thằng mà nó không đội trời chung ==.)

_Con danh này...Mày muốn chết à? _1 thằng định đánh nó nhưng thằng cầm đầu can

_Từ từ đã mày. Con kia, thế mày với thằng Nam có quan hệ gì? _Thằng cầm đầu chừng mắt hỏi nó

_Xì..... _nó không thèm trả lời quay mặt đi

_Con kia tao đang hỏi mày đấy_Thằng cầm đầu bắt đầu càu

_1.Mày không phải mẹ tao; 2. mày càng không phải bố tao; 3. mày không là mẹ cũng chẳng là bố tao thì việc quái gì tao phải nói với mày? _Nó khinh khỉnh nói

_Con oắt này.....mày....._Thằng cầm đầu giận tím tái cả mặt

Tên cầm đầu túm cổ áo nó , hất hất văng nó ra giữa lũ đồng bọn làm nó mất thăng bằng té nhào xuống đất ,2 đầu gối đập vào sàn xi măng chảy máu ròng ròng đầu đốn....

_Đập chết con nhóc này cho tao _thằng cầm đầu hét lớn

Sau câu nói của thằng đó thì bầu trời u ám bắt đầu ào ào những cơn mưa đầu mùa hè rơi xuống như chút nước vào sân trường ..._Cơn mưa đầu mùa hạ chợt tới nhanh và bất ngờ như vậy đấy....

Và 1 thằng đo con cũng lúc đó cầm 1 khúc gỗ lớn, dài chừng 1m lao vào định đập vào nó .Nó biết, nó nhìn thấy chứ, rất rõ là đằng khác nhưng nó không làm gì được cả vì 2 chân nó đã đau h lại thấm thêm nước mưa lại càng đau hơn làm cho tê liệt luôn....

_VIỆT....._1 tiếng hét vang lên

—

“BỐP”

Sau tiếng hét đấy là tiếng gậy đập vào đầu nhưng không phải nó vì nó hiện giờ đang chết sững trước cái thân hình cao tầm 1m80 đã chạy ra đỡ phát gậy trí mạng đấy cho nó

Cũng lúc đấy Nam, Hưng và thằng Bin cũng vừa tới và chứng kiến đầy đủ cảnh Việt lao ra đỡ phát gậy trí mạng đấy cho nó. Chẳng cần ai bảo ai 3 thằng lao vào đập cho lũ chó kia 1 trận tới bởi hoa lá và chỉ dừng lại khi nó sức tỉnh lại và hét thất thanh vang trời :

_HAI.....HAI.....ỒI.....

Lúc đấy 3 thằng mới nhận ra là Việt (Việt Anh ý ạ) đang bị thương ...Nam lại tới bế nó lên nói:

_Bin , Hưng đỡ Việt đi phải đưa nó vào viện thôi. Không ổn rồi

OK 2 ng đồng thanh

_Alo, mau đưa xe của tôi tới trường mau. Tôi cho ông 5 phút_Hắn nhấc điện thoại lên gọi

Còn nó lúc ấy chẳng biết gì nữa cả ...xung quanh nó bỗng dừng tối sầm lại và nó ngất đi lúc nào chẳng hay. Điều duy nhất mà nó nhớ là nó đã rất sợ , nó sợ hãi, run rẩy lên khi thấy những giọt máu đỏ cứ lã xuống dưới đất loang lổ còn tay nó, người nó thì thấm đầy máu và ai đó đã bồng nó lên, nó đã ôm chặt lấy người đó và khóc , khóc 1 cách đau đớn, sợ hãi trong mưa và rồi ngất đi/.....

TẠI BỆNH VIỆN:

Chiếc xe limou đỗ xích ngay trước cửa trong cầu bệnh viện luôn. Hấn lôi điện thoại ra gọi:

_Bác sĩ Trương hả? Tôi cho ông 5 phút để ra đây mổ cho bạn tôi , nhanh lên không tôi đóng cửa cầu bệnh viện này luôn. _Hấn quát (chắc, đúng là giọng lưỡi con nhà giàu)

Đúng nhất, 5 phút sau thấy ông bác sĩ lật đật chạy xuống và ngay lập tức Việt được đưa vào phòng cấp cứu ngay lập tức

_2 người ở lại đây tui qua bên kia xem con nhóc đó thế nào _Hấn nói

_Ừ _Hưng nói

_Anh , em đi với_Bin đi theo

_Thôi, không cần anh lo được. Nhóc về nhà nghỉ ngơi đi tý anh nhờ mày cái này _Hấn phẩy tay kêu nó đi

_Dạ _bin cúi đầu ra về (dừng lại vì seo tên này ngoan thế nhá vì Bin k cãi được đâu, lén phéng ăn đập như chơi mà thực ra tại tên Bin nể mấy ông anh này lắm)

Hấn rảo bước đi trên hành lang bệnh viện, trong đầu nghĩ vu vơ rồi lại tưởng tượng ra cảnh nó lúc đấy làm hấn lại muốn sôi máu lên...Nghĩ ngợi 1 lúc rồi hấn cũng đi tới được trước cửa phòng bệnh nhân có ghi bảng tên “Hoàng Việt Anh” từ lúc nào không hay.Mở cửa bước vào thì gặp ngay cô y tá đang cầm ống chuyen cho nó; không đợi để hấn hỏi, cô y tá nhìn hấn 1 hồi rồi nói:

_Anh là người nhà của bệnh nhân này sao?

_Vâng, cô nhóc đó sao rồi ? _Hấn trả lời mà mắt cứ chăm chăm nhìn nó

_Ừm, bệnh nhân tạm thời ổn rồi chỉ là bị xước xước ngoài thôi, vết thương ở chân cũng đã được băng bó rồi ạ nhưng...._Cô y tá bỗng dừng lại

_Nhưng sao? _hấn quay lại nhìn cô y tá lo lắng

_Nhưng cô gái đấy trước đã gặp phải chuyện gì sock lắm, h lại phải chuyện tương tự nên trên tinh thần h khá hoảng loạn .Tốt nhất anh hay ai đấy nên ở đây cạnh cô ấy khi cô ấy có bất chợt tỉnh lại thì có người ở bên cô ấy xê an tâm hơn...._Cô y tá mỉm cười nói

_Tôi hiểu rồi, tôi sẽ ở lại _Hấn nói

Cô y tá khẽ cười rồi bước ra khỏi phòng còn hấn bước tới ngồi bên cạnh giường nó.Nó đang thiêm thiếp ngủ, hơi thở đều đều nhưng khuôn mặt trông cực kì trẻ con của nó thoáng 1 nét buồn lạ lùng.Hấn nhìn nó sót xa với những vết thương trên cổ, trên tay , khẽ gạt đi những lọn tóc còn vương trên khuôn mặt nó ra thì h hấn mới để ý kĩ rằng nó cũng mang 1 khuôn mặt khá dễ thương nhất là khi đang ngủ trông nó như 1 đứa trẻ vậy. Và bất giác hấn đã cúi xuống và thơm nhẹ lên trán nó 1 cái rồi nhận ra việc mình làm thì mặt đỏ bừng bừng quay đi (chắc, iu rùi mà tên này cứ giả nai k à =~=). Hấn ngồi nhìn nó 1 lúc rồi lôi cái điện thoại pro của mình ra gọi cho lũ đàn em

_Alo! _Đầu dây bên kia trả lời

_Tao, Nam đây...._Hấn nói

_A, đại ca....Muộn thế đại ca gọi em có chuyện gì thế ạ? _Tên đó reo lên

_Ờ, mày tập chung anh em đi; gọi cả thằng Bin nữa . Đi tóm tất cả những con chó hôm nay dám cắn bạn tao về Bang. Mày dùng biện pháp gì cũng được chỉ cần mang lũ đấy còn sống trở về đây cho tao. Theo thằng Bin đi, nó xê chỉ cho mày, Hiểu k? _Hấn ra lệnh

_Ok, em hiểu rồi. H em xê đi luôn_Tên kia nói rồi cúp máy

Hắn ngã mình xuống cái ghế salon nghỉ 1 chút. Quả thực hôm nay với hắn là ngày mệt mỏi nên giấc ngủ đến với hắn khá là nhanh chóng.

_Á.....Á.....Á....._Nó hét lên thất thanh

Tiếng hét của nó khiến hắn bật dậy, hắn chạy lại bên cạnh giường của nó , người nó run lên cầm cập vì sợ hãi 1 cái gì đó, có lẽ nó mơ phải 1 giấc mộng ghê gớm lắm nên mới khiến cho cô nhóc thường ngày chẳng sợ trời, chẳng sợ đất lại phải run sợ tới như thế này. Nước mắt nó cứ chảy dài, tay nó ôm lấy đầu, thu mình lại bên góc giường mà miệng có cơ luôn lẩm bẩm:

_Haihai ơi...hai....hai ơi em sợ lắm.....hai ơihai đừng bỏ em mà.....hai ơi.....hai ơi.....

Hắn chạy lại bên nó, kéo tay nó ra xem nó bị đau hay gì không thì bất giác có lẽ nó tưởng lầm hắn là hai mà nó vẫn gọi nên đã ôm trùm lấy nó trong vô thức .Nó choàng tay lên cổ hắn, nó ôm chặt mình vẫn run lên sợ hãi nhưng nó đã không khóc nữa .Hắn nhẹ nhàng ôm lấy nó, khẽ nói:

_Mọi chuyện ổn rồi mà, yên tâm đi

1 lúc sau khi ổn định lại thì nó thiếp đi trên vai hắn lúc nào không hay, đôi mắt nó vẫn còn ướt ướt nhưng sắc mặt đã đỡ hơn và dường như nhờ câu nói của hắn mà trên môi nó đã phảng phất nụ cười bình yên.

5. Chương 5

Hắn vừa đặt nó xuống giường , đắp chăn lên cho nó thì điện thoại hắn rung lên....

_ Alo _Hắn bắt máy

_Đại ca, em đây.Em tóm được gần hết rồi nhưng thằng cầm đầu không phải là loại thường nên tụi em....

_Bảo với nó là tao: Vũ Anh Nam gọi nó. Còn nếu nó không nghe thì mày phá tan nhà nó ra cho tao, có gì tao chịu hết _Hắn ngắt lời thằng đàn em gắt lên

_Dạ, em hiểu. Tối đêm nay là xong thôi ạ

_xong rồi hắn cúp máy, đang định ngã mình vào ghế ngủ lại thì chuông điện thoại của hắn lại rung lên, hắn nhấc máy

_Nam hả? Hưng đây _Hưng nói

_Ồ, sao rồi mày? _Hắn hỏi

_Gọi điện thoại báo mày mà, Việt vừa phẫu thuật xong, nó qua khỏi rồi, may quá. Bên mày ổn không?

_Hưng thở phào nhẹ nhõm nói với thằng bạn

_Ừm, thế là an tâm rồi. Bên này ổn, nhưng con nhóc đó bị sock quá nên phải có người trông, tao không qua được mày giúp tao trông Việt nhé _Hắn nói

_K sao, cứ để tao lo _Hưng cười

_Ồ, mày cũng nằm nghỉ tý đi, con nhiều việc phải làm lắm đấy _Hắn nói

_Hử rùi, ok . Thế nhe, bye bye _Hưng nói

-Ồ, bye _Hắn cúp máy

Hắn chớp mắt thêm được 1 lúc thì bọn đàn em của hắn lúc tờ mờ sáng báo đã bắt xong nên hắn phải dậy đi luôn. Hắn tiêc lại giường của nó, nhìn nó 1 chút rồi khẽ bước ra khỏi phòng. Hắn rút điện thoại ra gọi:

_Ông quản gia hả? Mang mô-tô tới bệnh viện K cho tôi, 5 phút thôi.

Hắn nói xong cúp máy luôn chẳng đề ông quản gia kịp hỏi han gì thêm. Lúc này, khi bước ra khỏi phòng nó hắn lại trở về là hắn _ 1đại gia uy phong, mạnh mẽ đầy máu lạnh với con mắt sắc lạnh lùng, vô cảm. Hắn bấm số điện thoại gọi tên Hưng

_Alo _Hưng vẫn còn đang ngủ à

_Tao đây, dậy đi giải quyết mấy con chó hôm nay .Tao đợi mày trước cửa bệnh viện_Hắn nói bằng giọng lạnh lùng

_Ok, ra liền _Hưng nói (tỉnh ngủ liền ạ)

_Ờ, mày để vệ sĩ ở lại nhé, kêu 2 thằng qua phòng nhỏ “lùn” giùm tao. Không cho ai đi ra và cũng không cho ai đi vào _Hắn nói

_Rùi, thế nhe, tao ra liền _Hưng nói rồi cúp máy

Tại cửa bệnh viện khi hắn vừa ra tới nơi thì chiếc mô-tô phân phối lớn của hắn cũng được 1 tên vệ sĩ đi tới cũng vừa vặn tên Hưng chạy ra. Hắn đi lại xe lấy cái mũ bảo hiểm ném cho thằng bạn rồi 2 thằng phi thẳng tới trở hẹn với bọn đàn em...

Trở đó là nhà kho rộng nhưng lại bị bỏ hoang nằm sau rạp chiếu phim , đường vào duy nhất của nhà kho đó là 1 cái hẻm có rất ít người qua lại trừ hắn là lũ đàn em

10 phút sau hắn tới nơi, lao thẳng xe máy vào nhà kho, hắn và tên bạn bước xuống xe, lũ đàn em cúi rạp mình chào hắn . Hắn ngồi vào chiếc ghế mạ vàng được phủ thêm 1 miếng da hổ ở trên chiếc ghế được đặt ở giữa trung tâm căn phòng, còn Hưng ngồi xuống cái ghế y hệt vậy nhưng đặt 1 tấm gia báo lên trên được đặt bên cạnh . Hắn nhìn xung quanh 1 lượt rồi nói:

_Tụi nó đâu?

Dạ, chúng đang được trói dưới kia ạ 1 tên nói

_Ờ, thằng Bin cũng ở đây chứ? Gọi nó lên đây và giải mấy thằng đấy lên luôn đi _Hắn ra lệnh

1 lúc sau, Bin cùng đi lên và theo sau Bin là cả 1 lũ nhúc bị trói....

_Bin, ngồi đi _ Hắn nói và chỉ về phía chiếc ghế phủ da hổ bạch còn lại bên cạnh

(Khỏi nói các bạn cũng biết chiếc ghế đấy là dành cho ai ạ, là Anh Việt đó ạ. Và người ngồi trên chiếc ghế này cũng đủ cho ta biết họ là người có quyền lực mạnh như thế nào đấy ạ)

Ồ thôi, em đứng đây cũng được Bin từ trối (bao thằng muốn ngồi cũng không được đấy ạ)

_Nghe đi, hôm nay nhóc xê thay Việt 1 lần _ Hưng cười

_Dạ _Bin tiến lại ngồi trên chiếc ghế đó

Nhìn Bin thế thôi chứ Bin là 1 thằng cao 1m79 và cũng là người dưới quyền của Nam , Hưng và Việt thôi. Bin hoạt động chủ yếu cũng là ướn nhau và giúp Việt_ người mà Bin trung thành 100% nên đấy là lý do vì sao mà Nam cho Bin ngồi vào chiếc ghế đó thay Việt. Mọi người đừng thấy Bin xuất ngày bị Việt bắt nạt nên tưởng Bin hiền nhá, ở cả cái trường K. W chỉ có mình nó đánh ra tay đánh Bin và là người duy nhất Bin nói chuyện thui, chẳng ai lại gần được Bin trừ 3 người kia và nó đâu.

_Chắc, lần này tụi mày có vẻ nhẹ tay với tụi nó quá _Hắn nhìn 1 lượt rồi cười đầy mỉa mai

_Dạ, tại bọn này toàn hoạt động riêng lẻ nên bắt chúng cũng chẳng tốn mấy công sức ạ _Bin nói

_Tụi bây, đánh tất cả cho tao. Đánh không tha 1 thằng nào _Hắn hét

Sau câu nói của hắn là những tiếng ” BỐP... CHÁT.... BÌNH...” cùng những tiếng kêu la oai oái của lũ bị đánh vang lên khắp gian phòng nhưng bên ngoài thì lại không có 1 tiếng động nào (đơn giản vì đây là phòng cách âm, cửa kính thì màu đen chỉ có trong nhìn ra ngoài được chứ ngoài nhìn vào trong chỉ có 1 màu đen)

1 lúc khi lũ bị đánh đã tả tơi hoa lá , người đầy thương tích thì hắn mới vẫy tay ra hiệu cho lũ đàn em dừng lại. Hắn nhìn lũ đó khẽ nhếch miệng cười đều, hắn nhìn vào ly rượu vang đang cầm trên tay mình khẽ lắc nhẹ nói:

_Bin, chỉ cho anh thằng đứng đầu và thằng đã đánh Việt

_Thằng đứng đầu cũng là thằng đã đánh anh Việt , là thằng kia ạ.... _Bin nói và chỉ tay về phía 1 thằng tóc tai dựng đứng nhuộm xanh nhuộm đỏ, tai như quyển sổ nhật kí.

_Lôi nó lại đây _hắn ra lệnh

Bọn đàn em lôi thằng đó ra, lúc này thằng đấy cũng bị cơ sso vết thương nhưng vẫn còn hơi để nói khi lúc đàn em của hắn đẩy ngã thằng đó quỳ xuống trước chân hắn:

_Anh.... Anh ...anh tha cho em.... Em....

_Ồ! Tưởng ai, té ra là thiếu gia nhà họ Trương đây phải không? Trương Bá Danh đây mà _Hắn nói đầy mỉa mai

_Anh...đại ca....đại ca tha cho em....em hứa em không bao giờ lam...._Thằng đó lắp bắp quỳ lạy dưới chân hắn

_Mày cầm, lúc mày đánh người của tao sao mày không nghĩ đến hậu quả đi. Mày không hiểu động vào anh em của tao xẽ là như thế nào à? _Hắn cất lời

Nói xong hắn dơ chân đá văng thằng kia ra xa làm thằng kia ngã văng vào lũ đồng bạn ngã liểng xiểng theo..

_Mày nên nhớ, thằng nào động vào tao không xong đâu. Cha mày tham ô, nhận hối lộ của nhà nước vì sao giờ cha mày vẫn sống ha? Mày về bảo ông già mày chuẩn bị vào tù đi_Hắn quát sấm vào mặt thằng kia

_Anh, anh tha cho cha em,... em ...em xin anh..._Tên kia bò lại van xin hắn

_Hừ, cái mạng mày con khôn lo được mà còn đòi lo cho cái gia đình mày à? _Hắn nhếch mép cười

Sau cái nhếch mép của hắn cũng là lúc Hưng đứng dậy trên tay cầm 1 thanh kiếm Nhật được bọc vỏ bao da màu đen. Hưng tiến lại gần tên đấy với ánh mắt sắc lạnh nhìn hắn, nhovn miệng nở 1 nụ cười khinh miệt và nhanh như cắt rút thanh kiếm ra và chém ngay 1 đường ngang lưng tên ấy

_ Á.....Á.....Á.....Á....._ Tên kia hét lên đau đớn

Máu thấm vào áo ướt nhèm, cả lũ lâu nhau kia tái xanh mặt , chân tay bủn rủn theo. Anh chàng Hưng lém lỉnh , vui vẻ ngày nào đã biến mất và thay vào đó là 1 con người máu lạnh cực kì vô cảm đến tàn nhẫn

_Đây là cảnh cáo thôi, mỗi khi nhìn vào vết thương này hãy nhớ lấy: “Đừng bao giờ động vào anh em của tao” .Giờ thì biến đi _ Hưng hét lên ánh mắt nhìn chúng đầy căm phẫn

Bọn kia đang định chạy thì hắn lên tiếng....

_Khoan, biến thì vác cái của nợ này đi đi, bẩn quá _Hắn chỉ tay về phía thằng kia đang nằm quằn quại vì đau đớn

Hắn đứng dậy bước đi đầy oai phong cùng Hưng tiến ra ngoài nhưng không quên dặn dò Bin:

_Nhóc, dọn dẹp sạch sẽ chỗ này hộ anh nhé

_Dạ, anh cứ để em _Bin cười

Xong hắn lấy chiếc điện thoại pro ra gọi:

_Alo! _Đầu dây bên kia bắt máy

_Tôi đây, trong ngày hôm nay tôi muốn ông đưa công ty tên Trương phá sản và hắn phải vào tù cho tôi _Hắn ra lệnh

_Nhưng ... thưa cậu chủ, chẳng phải...!!_Đầu dây bên kia ập úng

_Trước tôi giúp ông ta, giờ không. Mau làm đi _ Hắn nói rồi cúp máy

—
Rồi hấn và Hưng lại phi xe máy quay trở lại bệnh viện . Hấn bảo Hưng vào trước còn mình thì quay xe lại 1 quán cháo nhỏ gần bệnh viện mua cháo về cho nó . Nhưng ai cũng biết hấn nhà giàu nên hấn với bà bán cháo cũng có 1 câu truyện nhỏ nhỏ xảy ra...

__Bà, cho 1 cháo mang về đi

__Đợi bà chút __Bà lão cười phúc hậu

__Nhanh dùm cái bà ơi __Hấn ý ới

__Đây, làm gì mà vội vội vàng vàng thế? __Bà đưa hấn hộp cháo còn nóng nguyên

__Chắc, tiền đây __ Nói xong hấn đi thẳng

Nhưng hấn đi được vài bước thì hấn bị bà lão kéo lại và cốc cho 1 cái đầu đinh (cả đời hấn lần đầu tiên bị đánh, trước giờ có ai đánh hấn đâu; chạm vào người hấn còn khó nữa là ==.)

__oái, bà lão bà làm gì vậy ? __hấn gắt

__Cậu trẻ thế là đã lủ rồi à? Bát cháo này có 15 ngàn mà cậu đưa gì cho tôi tới 100 ngàn vậy?

__Trời, vậy bà chê tiền sao? __Hấn trở mắt nhìn bà lão

__Tôi không chê nhưng tôi không phải ăn cướp tiền người ta __Bà lão mắng hấn

__Trời, vậy bà muốn gì đây? Tôi kiếm đâu ra tiền lẻ cho bà? __Hấn gắt

__ “BỐP” Cậu thanh niên, cậu đáng tuổi cháu già đấy, tôi tớ với ai thế? __ Bà lão cốc vào đầu hấn thêm 1 cái

__Bà.... __Hấn tức lắm nhưng không làm gì được

__Hừ, đưa cặp lồng cháo đây __Bà lấy cặp lồng cháo từ tay hấn

Bà cầm hộp cháo mang vào trong, bỏ thêm cháo và thịt vào trong hộp đó và đưa trả lại cho hấn

__Đây, bà khuyến mãi thêm cho cậu, mau vào bệnh viện đưa cháo cho bệnh nhân đi.Tiền thừa của cậu đây

__Bà dúi vào tay hấn hộp cháo

__Hả? Sao bà biết đây là cháo dành cho người bệnh? __Hấn ngạc nhiên nhìn bà lão

__Thì người ta mua cháo của ta toàn cho người bệnh mà __Bà cười

__Bà lão này đúng là quái dị, trên đời này có ai chê tiền đâu cơ chứ...Mà cũng ngộ, bà nói thế nhờ có người mua để ăn trả phải bà chửi ẻo người ta bị bệnh à? __Hấn vừa đi vừa lẩm bẩm 1 mình (Sặc, có mà hấn đang rửa người ta thì có)

Hấn phi thẳng xe về bệnh viện, vào phòng bệnh của nó; hấn khê đẩy cửa để tiếng của kêu làm nó không bị tỉnh giấc. Còn nó, lúc ấy vẫn đang thiêm thiếp trên đường bệnh có lẽ là do thuốc ngủ được tiêm vào nó chưa tan hết. Đặt hộp cháo xuống bàn, hấn vào phòng tắm giặt 1 chiếc khăn ướt đắp lên trán cho nó, 1 chiếc thì hấn nhẹ nhàng lau đi những giọt mồ hôi trên khuôn mặt nhỏ bé của nó.Hấn nhìn nó khê nở 1 nụ cười và dường như 1 đại ca máu lạnh đã biến mất trong hấn khi hấn ở bên nó. Xong hấn ngồi nhìn nó ngủ, lần đầu tiên hấn phải chăm sóc 1 ai đó suốt cả 1 đêm không ngủ như ngày hôm nay nhưng không hiểu sao khi thấy khuôn mặt và đôi má hồng hồng ví sốt , đôi mắt nhắm thơ ngây, hơi thở đều đều trên đôi môi đỏ của nó khiến hấn chẳng còn thấy chút mệt mỏi nào nữa cả...

Đôi mắt nó khê lim dim rồi từ từ mở ra , nó ngơ ngác nhìn dáo dác xung quanh 1 hồi rồi khê nói bằng cái giọng yếu ớt

__Ồ....đây là đâu?

__ “Lùn” đây là bệnh viện đó __Hấn lên tiếng trả lời nó

Vừa nói hấn vừa nhẹ nhàng đỡ nó ngồi dậy tựa lưng vào 1 chiếc gối mềm được để dựng trên đầu giường

_Cô ổn chứ? Thấy mệt mỗi gì không? Cần gọi bác sĩ không? Có cháo này, ăn nhé? Hay là uống chút nước?
_Hắn hỏi nó liên tục

_Tôi không sao, kể tôi nghe rốt cục chuyện gì đi _Nó khẽ mỉm cười

_Um, thì chuyện là....._Hắn kể lại từ đầu tới cuối cho nó nghe mọi chuyện

_Hả? Thế....thế hai...hai...hai tui sao rồi??? _Nó nghe xong rồi rít hỏi hắn

_Hử? Hai nào cơ? _hắn không hiểu

_A...a...không phải....nhầm...nhầm...anh Việt, anh Hoàng Anh Việt ổn chứ? _Nó nhận ra mình lỡ lời liền vội vàng đáp ứng sửa lại ngay

_Chắc, Việt ổn cả rồi, nó qua được ca phẫu thuật rồi, giờ đang ở phòng hồi sức nhưng chưa tỉnh _Hắn nói

_Trời, phải phẫu thuật sao? Tôi..tôi muốn đi thăm anh ấy..._Nó nói và bước xuống giường

Nhưng nó chưa bước được bước nào thì nó đã bị hắn túm cổ giữ lại không cho đi

_Cô xem người thì yếu sìu như cọng bún vậy thì đi đâu hả? Việt đã tỉnh đâu mà cô đòi đi. Nào, mau ăn cháo đi cho khỏe đã rồi hẵng tính _Hắn quát nó nhưng với cái giọng cực dịu dàng (==.)

_Không ăn, tôi muốn đi? _Nó nói giọng kiên quyết

_Hừ, được rồi, vậy cô cứ đi đi để xem cô có tìm được Việt không? Cô nên nhớ, bệnh viện này là của nhà tôi đây _Hắn nhìn nó nở 1 nụ cười đầy ranh mãnh

_Người.... _Nó cứng họng

_Sao? Có ăn không? _Hắn nhìn nó

_Có.... _Giọng nó yếu xìu

Chỉ đợi có thế hắn cầm cái thìa lon ton chạy ra bưng âu cháo vẫn còn nóng nguyên bòn cho nó .

_Ấy, tui tự ăn được _Nó lắc đầu quầy quậy

_Ngồi yên xem nào. Người thì yếu xìu ra mà con'....Được đại thiếu gia như tôi bòn cháo cho là cô hơi bị có phước đó “Lùn” _hắn cười sung sướng

Hắn thì cho nó 1 chàng còn nó thì bít giờ nó vừa ốm lại xước xát hết tay chân nên chẳng thể làm gì hắn được nên đành ngoan ngoãn chịu đựng nghe lời hắn...

_A....a....a....._Nó hét bằng giọng yếu ớt

_Oái, cô làm sao vậy? _hắn lúng túng

_Bồng...bồng...bồng quá...._Nó ấp úng nói không nên lời

_Hơ? Thế hả? _hắn nói mà mặt vẫn đỏ ra nhìn nó

_Nước...nước....Lấy nước.... _Nó lờm hờn nhưng không thể làm gì được vì yếu wa

_À, ờ...đợi tí _Nói rồi hắn chạy ra lấy cốc nước lọc đưa cho nó

Nó cầm cốc nước uống 1 hơi hết sạch (=~= thế mới biết cháo bồng như thế nào)

_Không ăn nữa, bồng wa' _Nó méo máo

_Mới được có 1 thìa, không được, phải ăn thêm, tui thổi cho là được ế gì? Lắm chuyện quá _Hắn nói

_Nhưng.... _Nó ấp úng

_Không nhưng nhị chi hết, ăn đi ” phù....phù....phù....” _Nói rồi hắn chu miệng thổi thìa cháo cho nó

_Rồi đó, ăn đi _Hắn đưa thìa cháo lên miệng nó

_Hết bồng thiệt chứ đó? _Nó e dè nhìn thìa cháo

__Trời, vậy cô còn muốn tôi thử rồi mới ăn như mấy em bé à? Nguội rồi, mau ăn đi __Hắn gắt

Trước khi nó há miệng ăn thìa cháo đó thì nó lè lưỡi ra nếm thử xem cháo đã nguội hẳn chưa (ặc, hết biết) làm cho hắn cũng phải bó tay với nó; muốn cầu cũng không được mà ngược lại hắn phải bật cười vì biết nó trẻ con rồi nhưng không ngờ lại trẻ con tới mức như vậy... (=~=)

Và rồi cứ thế hắn bắt nó ăn hết cả hộp cháo to ụ mới chịu tha cho nó

__Hixx....nó quá __ Nó rên

__Có bấy nhiêu cũng kêu __Hắn mắng

__Bấy nhiêu gì chứ? Ca cái hộp cháo to ụ ra thế kia mà bấy nhiêu à? Tui sắp thành con heo rồi nè __Nó rên rĩ

__Xì, người như con cá nầm thì heo nổi gì? Co bít tui mua cho cô mà phải chịu thêm 2 cái cốc đầu đau điếng người không hả? __hắn lèm bèm

__Hả? Thiệt á? Ai mà giám cốc đầu mi zì? __ Nó tròn xoe mắt nhìn hắn

__Thì...

RÈ.....È.....È.....È.....

Tiếng chuông điện thoại của hắn rung lên xen ngang câu nói của hắn

__Alo ! __Hắn nhấc máy

__Mày à? Việt tỉnh rồi, qua đi __ Hưng nói

__Uk, ok __nói rồi hắn cúp máy

__Gì vậy? __Nó hỏi

__Việt tỉnh rồi __hắn nhìn nó cười dịu dàng

__Hả? Tôi muốn qua __Nó vội vàng bước xuống giường

6. Chương 6

Chân nó bị thương nên làm nó té từ giường xuống may mà hắn đã quá hiểu cái tính nó nên đã kịp đỡ nó

__Tui đã bảo cô còn yếu lắm, người búng phát là bay mà sao cô cứ hấp tấp k chịu nghe ai vậy? __Hắn mắng nó

“CỐC....CỐC.....CỐC.....”

__Ai vậy ta? __Hắn nhăn mặt

__Ra mở đi, còn đứng đó __Nó dục hắn (hehe, để hắn mà đứng đấy thì nó còn bị hắn co ăn mắng thêm vài phút, ngu gì)

__Sao phải ra, cửa có khóa đâu mà. MỜI VÀO __Hắn nói

Dường như chỉ đợi có vậy, cánh cửa bị mở bật mạnh vào tường, người con gái chạy vào ôm chầm lấy nó nước mắt dàn dụa, tèm lem trên khuôn mặt sinh đẹp, đáng yêu

__Ly Ly...sao cậu?.....__Nó ngạc nhiên

__Đồ ngốc này, cậu bì gì mà đến nông nổi này chứ? Sao không báo với tui hà? Ngốc__Ly vừa nói vừa ôm chầm lấy nó khóc nức nở

_Ngốc, tui đã chết đâu mà bà khóc giữa vậy? vẫn còn sống nhăn rang ra đây gì _Nó nhìn nhỏ bạn cười toe toét

_Sao mà k lo được chứ, cả đêm k về làm người ta lo muốn chết ra được luôn ý. Cậu có 1 mình thì làm sao mà xoay sở được chứ _Ly nức nở

_Rùi rùi, tui ổn rùi mà. Đừng khóc nữa,nín đi k người ta lại bảo tui bắt nạt cậu giờ_Nó lấy tay quyết đi những giọt nước mắt cho Ly

_Um, Ly cười

_Ủa, mà ai đưa cậu tới đây vậy? Cậu đâu biết tui ở đây phải k? _Nó hỏi

_A! Ku Bin , tui đi tìm cậu thì gặp nó nên nó đưa tui đến đây _Ly chỉ tay ra ngoài cửa, Bin đang đứng đó nhìn nó và nở 1 nụ cười toe toét

_Rồi, xong chưa? Thế giờ có đi thăm Việt k đây ? _Hắn chen vào

_Việt? _Ly nói

_Ừ, Anh Việt ý. Truyện dài lắm, rồi mình xê kể cho bạn sau _Nó nhìn nhỏ bạn cười gượng

_Ta đi thui, nhưng tui đi kiểu gì? _Nó nhìn hắn

_Xì, tôi bế _Nói rồi hắn bế phốc nó lên nhẹ nhàng như không (thế mới biết hắn khỏe ntn và nó nhẹ ntn)

_Oái, làm gì vậy hả? _Nó hét

_Bin đưa Ly đi trước đi, anh đưa nhỏ “lùn” này qua liền _hắn chẳng thèm quan tâm lời nói của nó

_Um, dạ _Bin nói rồi đưa Ly đi trước

_Bỏ tôi xuống mau lên, coi người ta nhìn kia _Nó chu chéo, hét vang cả hành lang, tay cứ đâm bùm bụp vào lưng hắn

_Cô có ngồi yên k hả? tui mà làm rớt cô xuống đất thì đúng có đánh tui nhá _Hắn gắt

_Bỏ tui xuống mau lên _Nó gào lên

_Thật cô muốn xuống đây hả? _Hắn nhìn nó

_Thật _nó nói đồng dục

_Thật chứ? _Hắn đưa mắt nhìn nó rồi nhìn xuống cái cầu thang cau hun hút ngay dưới chân hắn

_Oái.....k....k xuống nữa _Nó bắt giác ôm trằm lấy cổ hắn (Dạ, tại nó rất sợ độ cao ạ ==)

_Chặc _Hắn tắc lưỡi

Và thế là nó phải ngồi yên cho hắn bế sang phòng Anh Việt nếu k muốn hắn thả nó xuống cái cầu thang và lăn lông lốc từ tầng 5 xuống tầng 1 như 1 quả bóng

TẠI PHÒNG BỆNH CỦA VIỆT

Việt đang tựa lưng vào tường nhờ 1 chiếc gối ngồi nói chuyện với Bin và Hưng. Còn Ly thì chỉ biết đứng đó nhìn sốt xa cho những vết thương của Việt thôi chứ Ly đâu có thân quen gì với Việt đâu mà giám hỏi thăm Việt....

1 lúc sao nó cùng hắn tới. Hắn bế nó tới của phòng bệnh của Việt , nó nhìn thất Việt và Việt cũng nhìn thấy nó , 2 ánh mắt chạm nhau , Việt hơi bất ngờ 1 chút nhưng xong cũng khẽ nở 1 nụ cười dịu dàng với nó. Nó trượt xuống khỏi tay hắn, trước ánh mắt ngỡ ngàng của tất cả mọi người , nhất là Việt nó chạy vào ôm chầm lấy Việt quỳn luôn cả việc 2 cái đầu gối mình còn đang đau

_Hai ơi....x....hai ơi !!!!! _NÓ khóc

_Ừm, anh xin lỗi. Tại anh mà em mới ra nông nỗi này. Anh lại làm em bị đau rồi, anh tệ quá _Việt cúi xuống nhìn nó ánh mắt đầy buồn bã

__Không.....Không phải mà. Sao hai lại nói thế? Sao anh cứ lạnh lùng với em vậy? Có thật anh là hai của em k vậy? Em có nghĩ thế đâu.....?! K mà..... __Nó nói rồi bật khóc ngon lành như chưa bao giờ được khóc vậy

__Anh.... __Nhìn thấy nó khóc Việt lúng túng

__Mẹ bỏ em đi rồi, giờ hai tính bỏ em nốt sao? Hai có biết nghe tin hai phải phẫu thuật em sợ ntn k? Sao hai ác với em thế? __Nó ôm chặt lấy Việt

__Anh.....anh xin lỗi __Việt khẽ ôm nó

__Đừng xin lỗi em, hai có lỗi gì đâu, tại bảo vệ em mà hai suýt chết cơ mà.....Hai....hai đừng bỏ em đi nhé __Nó méo mếu

__Anh, anh k xứng làm hai của em đâu. Chính....chính anh đã giết chết mẹ của chúng ta đó __Việt đẩy nó ra

__K..... k phải, hai nói vậy.... __Nó nói nấc lên từng tiếng

__Anh k đùa. Mẹ vì cứu anh mà chết trong vụ tai nạn đó, nếu anh nghe lời mẹ thì đã k có chuyện đó, em hiểu k? Đây là tại anh __Việt nói 1 cách đau đớn

__Không phải mà, tại tên lái xe sau rượu, mẹ bảo vệ anh nên mới vậy mà, k phải tại hai đâu __Nó càng khóc to hơn

__Anh..... __Việt k biết nói gì

__Anh đừng nhận lấy tất cả trách nhiệm về mình, ba đã nói cho em nghe tất cả rồi. hai chẳng có lỗi gì cả. Em hiểu mẹ yêu thương 2 anh em ta ntn mà, nên mẹ nhất định sẽ k oán hận gì anh đâu __Nó lắc đầu

__Em đừng khóc nữa __Việt lau nước mắt cho nó

__Sao mà k khóc được, em cứ nghĩ hai ghét em nên mới vậy thế mà ai ngờ chỉ vì lý do đó mà hai bỏ em suốt bao nhiêu năm quá. Hai ác lắm hai biết k? __Nó méo mếu

__Anh xin lỗi, anh sai rồi, anh khờ quá __Việt ôm lấy cô em gái nhỏ dỗ dành

__Hai, hai hứa với em đi, hứa xe k bao giờ được bỏ em nữa nhé __Nó quệt hai hàng nước mắt dơ ngón tay út ra

__Um, hai hứa __Việt cũng dơ ngón tay út ra

2 anh em nó móc ghé tay để cam kết. Còn lúc ấy, mấy người kia được 2 anh em nó đưa hết từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác và dần dần dẫn tới sock, chẳng hiểu được là chuyện gì đang xảy ra nữa; chỉ có riêng Bin chẳng to về gì bất ngờ hay ngạc nhiên cả chỉ khi nhìn thấy 2 anh em nó móc ghé tay thì khẽ nở 1 nụ cười mãn nguyện (hihi đơn giản là Bin đã biết tất cả mọi chuyện ngay từ đầu rồi cơ vì Bin là hàng xóm thân thích với nhà nó mà, là bạn nối khố của nó với hai nó đấy. Đây chính là lý do vì sao là Bin được anh Việt giao cho nhiệm vụ đặc biệt là bảo vệ em gái út Việt Anh 24/24 như vậy)

__Chắc, 2 người nói chuyện xong chưa? Xong rồi thì giải thích vụ này giùm cái __Hắn lên tiếng

__Hử? Sao mi lại ở đây? __Nó lau nước mắt nhìn hắn bằng ánh mắt ngạc nhiên

__Thế k ở đây thì ở đâu? Mà có phải chỉ có mình tôi đâu __Hắn nói chỉ xung quanh

__Ồ! Mọi người __Nó nhìn ấp úng

__Là sao? 2 người giải thích xem nào. Tui chưa bao giờ nghe thấy ông nói là mình có em gái đấy Việt __Hưng nhìn Việt

__Được rồi, để tui giải thích __Việt nói rồi khẽ kéo nó lại ngồi gần mình

__Như mọi người đã thấy đó, tui và Việt là anh em __Việt cười nhẹ

__HẢ? Nhưng 2 người bằng tuổi cơ mà? __Ly há hốc mồm

_Ừ, nhưng phải tui sinh trước Việt đúng 1 ngày hay sao? Tui sinh vào đêm hôm trước còn Việt sinh vào rạng sáng hôm sau. Tui này là anh em song sinh mà _Việt cười

_HẢ? _Cả lũ đồng thanh

_Bình thường mọi người k thấy Việt nó suốt ngày đội mũ còn tui chẳng mấy khi đi học nên k thấy thôi chứ mọi người nghĩ vì sao Việt nó lại giả trai được? _Hai nó nhìn nó cười

_Thế tại sao....! À, màn nước mắt nhận anh em của 2 người là gì? _ Giờ mới thấy hần lên tiếng

_Xin lỗi, vụ ấy là do tui luôn ám ảnh về người mẹ đã mất, từ bé lúc sảy ra tai nạn tui luôn đinh ninh nghĩ rằng mẹ chính là do tui hại chết nên....._Giọng Việt trầm xuống

_Còn tui cứ tưởng rằng mình làm gì sai khiến 2 ghét nên buồn lắm, hai cứ xa lánh tui nên tui cũng chẳng giám lại gần làm phiền hai nữa _Nó nói thêm

_A! Vì là song sinh nên giờ mới để ý là tên của 2 người ngược nhau phải k? Anh Việt và Việt Anh ý và lý do vì sao ai chơi thân với Việt Anh đều gọi nó là Việt hả? _Ly giải thích

_Ừ,phải rồi đó _ Nó cười

_Vậy sao giấu tui nè. Phải bạn bè không vậy? _ Ly lườm nó

_Xin lỗi, tui k kể bạn vì tui lúc ấy k muốn mượn cái danh của anh mình để mọi người chú ý ở K.W và làm anh Việt phải khó sử nên.....Tui cũng k có ý định học K.W đâu nhưng tại ba cứ nhất nhất bắt tui vào đây nên....._Nó cúi gầm mặt xuống

_Ly dừng trách Việt nữa, tại tui k tốt nên làm Việt nó phải khổ nhiều _Hai nó xoa đầu nó

_Thui được rồi, tui hiểu rồi . Giờ 2 người nghỉ đi, mọi người hum nay cũng vất vả nhiều rồi có gì mai tính tiếp, về nhà nghỉ ngơi đi _Hần nói

_Um, chị Ly để em đưa chị về nhà nhé _ Bin nói rồi chào tạm biệt mọi người ra về

_Ừh, tui cũng đi đây, vẫn còn có 1 số việc phải lo _Hưng với chiếc áo bước ra cửa

_Nam, tui muốn ở chung với Việt luôn, nhờ cậu đó _ Việt nhìn Nam cười

_Uh, ok _Nói xong Nam cũng đi mất luôn

1 lúc sau thì thấy 1 toán y tá nam khệ nệ bê thêm 1 chiếc giường nữa giáp vào chiếc giường cũ Việt đang nằm cho 2 anh em nó

_Vậy được chưa? Muốn gì thêm k? _Hần bước vào

_Thui, đủ rồi, thanks nha _Hai nó nói

_Nè! Sao mi bảo họ nghe được, tài vậy?_Nó lộ mặt ra từ sau lưng hai nó

_Xì, “lùn” đây là bệnh viện của nhà tui mà, tui nói đùa nào k dám nghe chớ _Hần cười đắc trí

_Hừ, mà cô cũng tai nhĩ, chân bị như thế, toét cả máu ra mà chẳng thấy kêu đau đốn gì thế? Có cần tui gọi y tá không?_hần chỉ vào cái đầu gối thấm đẫm máu của nó

Lúc bấy giờ nó mới để ý , nó nhìn xuống và đập ngay vào mắt nó là cái đầu gối thấm máu , nó nhìn cái đầu gối 1 cách chán trối , và rồi:

OA.....OA.....OA.....A.....A.....A....ĐÂU QUÁ..... Nó hét muốn nổ nhà luôn

_Trời , em ổn chứ? Bình tĩnh anh xem cho nào _Việt lo lắng

_Ặc, thế mà tưởng k đau _ Hần nắn toàn tập

_Hai ơi, cứu em với em chết mất.... chết bi giờ.... đâu wa hai ơi..... _Nó bù lu bù loa cả lên

_Thui được rồi, để tui đi gọi y tá. À ! Việt, xong tui đi có việc chút, có gì cứ gọi điện thoại cho tui nhé _hần nói

_Ừ, cứ đi đi tui ổn mà _ Việt cười

Rồi ý tá vào thay băng cho nó và cho hai nó uống thuốc, kiểm tra lại sức khỏe. Nó thay băng ở chân mà cứ la oai oái vì phải rửa băng cồn làm cái bệnh viện muốn nổ tung cái lỗ tai của mấy cô y tá. Sau 1 hồi vật lộn cùng cái chân của nó cuối cùng thì hơn nửa tiếng đồng hồ cũng xong được. Nó vì ngày hôm nay khóc lắm quá (khóc như mưa luôn) lại thêm lúc này hét vang trời luôn làm nó mệt lử người ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Hai nó vừa quay đi quay lại thì thấy nó đã lăn quay ra nằm khò khò ngon lành rồi, hai nó chẳng biết làm thế nào với nó ngoài nở 1 nụ cười dịu dàng cho cô em gốc của mình và đắp chăn cho nó.....

7. Chương 7

Tầm chiều tối thì hấn quay lại với cả đồng đồ ăn trên tay đem vào bệnh viện cho nó và tên bạn thân ...

- Tui mang đồ ăn cho 2 người nè, đồ ăn ở bệnh viện chắc không nuốt nổi - Hấn bước vào

- Suyt, nó đang ngủ - Việt dơ tay ra dấu với hấn

Nói rồi Việt chỉ tay ra ngoài hành lang rồi bước ra và hấn cũng với dáng ngạo nghễ đó bước ra

- Ổn chứ? - Hấn hỏi

- Ừ, ổn. Giờ cảm thấy thoải mái chứ k như trước nữa à - Việt cười

- Ừm...- Hấn nói

- Mọi thứ ở bang ổn cả chứ? Tui nằm viện như thế này chắc phiền 2 người vất vả rồi - Việt hỏi

- K sao, vẫn ổn mà. Hai người cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi - Hấn cười

- Này, kết nó rồi phải k? - Việt vỗ vai thẳng bạn

- Hả? ai? Cậu đang nói vớ vẩn gì thế ? - Hấn giật mình

- Chậc, còn trời à? Nhỏ em tui chứ ai! Việt Anh ý - Việt cười

- HẢ? Ai bảo thế? Tui mà lại đi thích nhỏ lùn đó á? - Nói mà mặt hấn đỏ lựng cả lên

- Ha, tui chơi với cậu bao lâu rồi chẳng nhẽ k hiểu cậu à? Thú nhận đi - Việt vỗ vai tên bạn gốc gác

- Um thì tại cãi nhau tay đôi được với tui chỉ có mình nhỏ “lùn” nên cãi nhau nhiều làm tui trả biết mình đã quan tâm nhỏ từ lúc nào- Hấn ngập ngừng nói

- 2 người đang nói chuyện gì vậy? - Nó bước ra tay dụi dụi mắt vì vẫn ngái ngủ

- Ừa, em k ngủ ra đây làm gì vậy? Mau vào giường đi, chân đang đau đó- Việt bế đứa em gái yêu quý vào giường

- Hai, em đói- Nó nhăn mặt

Câu nói của nó làm cho 2 chàng trai nổi tiếng là không biết cười thì giờ ngồi ôm bụng cười như chưa bao giờ được cười hết vậy, làm nó tức điên phi nguyên 2 cái gối vào mặt 2 người này k thương tiếc

- 2 người cười xong chưa? - Nó cáu

- Rồi, đừng nóng để ta đi lấy đồ cho 2 người ăn- Hấn đang cô nhện cười

- Nước nè, em uống chút nước trước đi - Việt đưa cốc nước cho cô em gái

Nó uống hết cốc nước rồi ăn sạch phần ăn của nó mà hấn mang tới làm hấn cứ phải gọi là trở hết cả mắt ra ra nhìn nó vì sao mà nó bé thế mà lại ăn lắm giữ luôn

2 tuần sau nó và hai nó được xuất viện vì mức độ hồi phục nhanh chóng cả mặt của cả 2 nên bác sĩ đành phải gặt đầu cái “rụp” đồng ý cho 2 anh em nó về nhà. Cũng trong ngày hôm đấy đồ đạc của nó được hai nó cho 1 nhóm người chuyển về nhà ngay lập tức với lý do mà hai nó nói rất chi đơn giản mà làm nó sợ lun:

- K về nhà ở thì đừng nhìn mặt anh nữa

1 tuần sau đấy nó đi học lại bình thường nhưng khác là hai nó luôn luôn đi cùng nó và Anh Việt - hai của nó cũng là người vốn được mệnh danh là hoàng tử băng giá giờ cười nhiều hơn cùng với nó khiến cho cuộc sống của nó hạnh phúc k có lời nào miêu tả được ...

Buổi chiều, nó tung tăng đi lượn nhà sách và tậu về được mấy bộ manga nên nó vui lắm. Nó nhảy chân sáo trên đường, tay trái cầm túi còn tay phải cầm cây kem ăn 1 cách ngon lành (Kem là món khoái khẩu của nó đấy ạ, có khi nó ăn kem thay cơm lun à ==.)

Nó đang đi trên đường thì thấy bóng dáng ai quen quen ở đằng xa, nó tiến lại gần. Ồ! Thì ra là hấn, hấn đang cãi nhau với 1 người phụ nữum...là 1 người phụ nữ rất đẹp, hấn hất tay bà ta ra rồi đi thẳng 1 mạch chẳng thèm quan tâm tới người phụ nữ bị hấn hất ngã cả ra, nó lật đật chạy theo hấn. Nó cũng k hiểu vì sao nó lại chạy theo hấn, chỉ biết bước chân cứ thúc dục tâm trí của nó theo hấn. Hấn k đi moto hay oto mà lại quốc bộ, hấn đi lang thang mãi từ khắp khu phố này lại sang khu phố khác, cứ đi mà dường như chân hấn cũng chẳng cần quan tâm hấn đang đi đâu, tới đâu cả. Nó thì cứ lèo đèo đi theo hấn mãi từ nãy giờ và hôm nay nó mới thấy rằng hấn cao thật ế (truyện này cả thế giới cũng biết chỉ mình nó bây giờ mới ngộ ra ==.), tuy vậy nhưng hôm nay cái dáng đó của hấn trông thật quá chứ k ngông nghênh như mọi ngày làm nó phát ghét. Và đặc biệt nó thấy, k phải nói là hôm nay nó mới nhận ra là lưng hấn to, rộng quá nhưng cái lưng ế h khom khom trông lạnh lùng vô cảm như 1 tảng băng ở Bắc Cực vậy ...

Hấn đi mãi cho tới lúc trời sập tối thì hấn dừng lại trước cửa 1 công viên nhỏ, trần trừ 1 lúc rồi hấn cũng bước vào trong, nó bước theo. Vì là 1 công viên nhỏ nên dường như chẳng có lấy bóng người nào cả, hấn đặt mình vào 1 chiếc ghế đá gần đấy, cúi gằm xuống suy nghĩ cái gì đấy mà nó không biết được, nó chỉ biết rằng có vẻ như hấn đau khổ lắm ...

- Nè, có muốn ăn kem với tui không? - Nó chìa cây kem về phía hấn cùng 1 nụ cười tươi

Nghe thấy tiếng nó, hấn giật mình ngẩng lên ngỡ ngàng

- Ô, cô....

- Hi! Sao vậy? Kem ngon lắm đó - Nó nhìn hấn cười

Và rồi, bất giác hấn ôm chầm lấy nó, cánh tay chắc khỏe của hấn ôm chặt lấy nó cứ như sợ nó chạy mất vậy, giọng hấn hơi run, hấn khẽ nói với nó:

- 1 chút thôi....để yên như thế 1 chút thôi....làm ơn....

Đôi vai rộng và to của hấn khẽ run lên như đang sợ hãi 1 cái gì đó. Nó nhẹ nhàng choàng tay ôm hấn và khẽ nói :

- Um, ... đừng lo, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi mà.

1 lúc sau khi hấn bình tĩnh lại thì cũng là lúc hấn rời khỏi bờ vai nhỏ bé của nó. Hấn nhìn nó, khẽ cười nói:

- Cảm ơn nha

- K có gì, nè ăn k? - Nó lắc đầu rồi đưa cây kem cho hấn

Hấn nhận cây kem từ nó, và nó xoay người lại ngồi cạnh hấn trên chiếc ghế đá mát mẻ ngon lành...

- Này, sao cô biết tôi đang ở đây vậy? - Hấn hỏi

- À! Ta tình cờ gặp mi lúc mi đang cãi nhau với 1 người phụ nữ trung niên quán ăn gì đó ý...ta đi theo mi tới đây, hehe - Nó cười

- Cô nhìn thấy tui cãi nhau với bà ta à? - Giọng hấn trầm xuống

- Ừm, vô tình thôi. Mà bà ấy là ai vậy? Mẹ mi hả? Bà ấy đẹp quá - Nó cười hiền

- Bà ta k phải mẹ tôi - Hấn gắt , ánh mắt hấn đầy tự tức giận làm nó thấy hơi sợ

- Tui...tui....tui xin lỗi- Nó rút dè cúi gằm mặt xuống k giám nhìn hấn

Hấn nhận ra mình câu với nó là vô lý và nhận ra nó đang sợ.Hấn nhẹ nhàng nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé của nó, hấn nhìn nó nói:

- Tui xin lỗi, tui làm cô sợ hả?Xin lỗi nhé, tại tui k tìm được mình khi nhắc tới bà ta

- Um, k sao, tui k trách cậu đâu - Nó thông cảm với hấn nên cũng khẽ mỉm cười

- Uh, bà ta là mẹ kế của tui còn mẹ tui thì mất cách đây 5 năm rồi - Hấn nhìn nó bằng đôi mắt buồn

Đôi mắt của hấn trông buồn rầu và đau khổ đến kì lạ khiến lòng nó cũng phải chịu nặng khi nhìn nó.Đôi mắt đó khi hấn buồn, khi hấn nhìn thẳng vào mắt nó thì cái màu mắt xanh biển kia càng sâu thẳm thẳm hơn đến kì lạ làm tim nó hơi xao xuyến 1 chút.Nó nhận ra, quả thật hấn có 1 đôi mắt rất đẹp....

- Nè, ổn chứ? - Nó nhìn hấn

- Um...tui k sao - Hấn nhìn nó khẽ cười

- Uh... thực ra tui ngốc lắm (chà chà, nhỏ này hôm nay cũng biết mình ngốc vô đối cơ đó ==), tui k hiểu hết được mọi chuyện , đầu óc thì đơn giản thôi à.Nhưng... nhưng ta nghĩ nếu mi buồn thì có thể kể ta nghe mọi chuyện cũng được.Vì mẹ ta bảo, nếu có gì buồn phiền thì hãy nói ra xẽ cảm thấy thoải mái hơn là giữ khư khư trong lòng à - Nó nói

Hấn k nói gì, chỉ nhìn nó thôi, nhìn nó bằng đôi mắt trùu mến nhưng đượm buồn...

- A!Nhưng nếu mi k thích thì thôi, k sao đâu Nó đứng dậy

Nó chưa kịp đứng dậy thì đã bị hấn nắm tay kéo xuống ghế ngồi cạnh hấn , rồi từ từ hấn kể cho nó nghe mọi chuyện của mình....

- Mẹ tôi mất chưa được bao lâu thì ba tôi lấy bà ta về làm vợ cả chỉ vì cái lý do là cái chức phu nhân nhà họ Vũ k thể k có chủ được.Lúc đầu, tôi cứ tưởng bà ta là người tốt nhưng thực tình thì ngược lại. Khi tôi lớn thì càng ngày tôi càng hiểu ra rằng bà ta lấy cha tôi k phải vì tình yêu mà vì tiền và cả cái gia tài nhà họ Vũ.Bà ta ngoài ăn chơi chác tán với bạn bè ra thì lại tiệc rượu thâu đêm ở nhà chứ chẳng hề ngó ngang quan tâm gì tới gia đình cả.Hôm nay, bà ta mượn danh cha tôi gọi tôi ra là để bắt tôi ký giấy bán căn nhà chính..... - Hấn nói 1 cách đau đớn

- Nhà chính? - Nó k hiểu

- Căn nhà ấy là nơi bố mẹ tui ở trước đây và cũng là nơi thiêng liêng mà k phải ai cũng được đặt chân vào đâu.Gia đình nhà họ Vũ có nhiều nhà lắm nhưng nhà chính là đặc biệt nhất vì nó còn là nơi thờ tất cả những người đã mất trong gia đình từ xưa nữa mà- Hấn giải thích

- Trời, vậy sao bán được, sao bà ấy lại muốn bán nó đi - Nó nghe xong hoảng luôn

- Vì ba tôi đi vắng rồi, tui được ba cho quyền hành quản lý toàn bộ ngôi nhà đó.Bà ta biết chuyện nên cố tình dùng sức ép bắt tui ký vào đơn bán nhà của bà ta.Ngôi nhà đó mà bán đi thì số tiền vào tay bà ta đủ để cho bà ta hay con cháu bà ta trở thành người giàu nhất cả thế giới trong cả mấy chục năm nữa.Bà ta là người đàn bà tham lam tới mức tôi cảm thấy khinh bỉ và kinh tởm - Hấn nói bằng cái giọng điệu cợt

Bấy giờ nó mới hiểu rằng là đại công tử cũng chẳng hề sung sướng hơn chút nào và nó cũng hiểu được rằng dù bình thường hấn ngông nghênh là vậy nhưng thực ra hấn cũng là 1 người đàn ông mạnh mẽ, kiên cường và có hiểu biết.Giờ nó thấy thật sự rất ngưỡng mộ hấn, nắm chặt tay hấn nó nói:

- Hãy kiên cường lên nhé.Chẳng phải ba mi vì tin tưởng mi nên mới giao cho mi toàn bộ quyền hành sao?Vậy hãy kiên cường lên để bảo vệ ngôi nhà đó đúng như niềm tin mà ba đã đặt vào mi nha

Hấn hơi ngạc nhiên 1 chút nhưng khi nghe nó nói vậy thì bỗng hấn cảm thấy ng mình nhẹ nhõm hơn nhiều lắm, hấn cười tinh nghịch nhìn nó nói:

- Ủ, đương nhiên rồi vì tui là đại thiếu gia nhà họ Vũ mà

Bản mặt rầu rĩ của hắn lúc này đã được thay bằng bộ mặt cười nhe nhe , hay thích trêu người nó của hắn hồi trước rồi.Nhưng hôm nay nó thấy vui vui nên cũng chẳng thèm chấp hắn, nó đáp lại hắn bằng nụ cười tươi như hoa mặt trời vậy

- Rùi, hôm nay để cảm ơn cô tui mời cô đi ăn nha, ok - Hắn đứng dậy
- Hehe, ok liền - Nó cười tít mắt
- He, vậy đưa cô đi ăn bánh mì bit tết nhá, ngon lắm đó - Hắn nháy mắt
- Gì cũng được tuốt. Tui k kén ăn đâu...nhưng.....(nó ngập ngừng 1 chút)... nhưng ta đi kiểu gì đây ?- Nó nhìn hắn e dè vì h mới sực nhớ ra là 2 đứa cuốc bộ theo hắn từ này
- K thành vấn đề, đợi chút - Hắn nhìn nó cười rồi rút điện thoại trong túi ra

8. Chương 8

- Alo! Ông quản gia đó hả?Mang xe moto tới công viên XX cho tôi ngay nhé, nhanh lên - Hắn nói
- 5' sau 1 tay vệ sĩ mặc đồ đen mang moto tới cho hắn
- Nè, lên xe đi - Hắn nói và đưa nó cái mũ xe máy
 - Um, xe đẹp ghê ta - Nó nhìn chiếc xe bần thần
 - Lại chẳng, xe của đại thiếu gia sao mà k đẹp được chứ?Xe này do tui thiết kế mà - Hắn vênh mặt cười đắc trí
 - Xì, người ta khen tí đã chảnh, thui đi lẹ đi ông - Nó giục
 - Rùi, bán chắc chưa? - Hắn hỏi
 - Roài, k chết được đâu - Nó nói

Nó nói dứt câu hắn vọt ga phi thẳng với tốc độ chóng mặt làm nó bị ngã ngựa về phía trước ôm trùm lấy hắn....

- Oái, đi gì mà kinh thế hả? - Nó la
- Tui bảo cô bám chắc thì k nghe.Phải bám vào đây nè - Nói rùi hắn kéo tay nó ôm vòng qua eo hắn
- k ôm đâu - Nó rút tay lại và bám vào thành xe
- Ha, vậy ngã khỏi xe thì tui k quay lại nhặt đầu nhá cô nương - Hắn trêu nó

Nói xong hắn lại vọt ga làm nó ngã dúm dúm về phía trước và ôm chầm lấy hắn dù k muốn tí nào (chắc, tên này k biết lươn giống ai ta =.). Và thế là bắt đầu dĩ nó phải ôm hắn nên như k muốn hắn cho thêm mấy cú ngã vô tình mà đây cố ý đấy nữa....

TẠI QUÁN ĂN:

- Cho tui 2 phần bit-tết lớn, 2 nước cocacola, 2 bánh kem tráng miệng - Hắn nói với nhân viên bán hàng
- A!Tui ăn bánh kem socola cơ - Nó chỉ vào cái bánh kem trong tủ
- Ủa, vậy cho đôi 1socola và 1 kem dâu nhé - Hắn sửa lại
- A....a....a...Nè nè, có kem nè.mua cả kem nữa đi, tui muốn ăn kem nữa Tui ăn kem socola kia kìa, ngon chưa?
- Nó kéo áo hắn
- Trời, cô ăn lắm vậy? Có bánh kem rồi còn đòi kem làm gì nữa, có ăn hết được k mà gọi lắm thế? - Hắn mắng nó

- Hết được - Nó nói chắc như đinh đóng cột
 - Thua cô luôn, vậy cho tôi 2 kem socola nữa nhé- Hấn thở dài
 - K, mi k được ăn kem socola, mi ăn kem sữa đi - NÓ nói
 - Lại gì nữa đây cô, yêu sách quá - Hấn nhăn mặt
 - K sao cả, ai kêu khao tui phải nghe tui chứ, lẹ lên - Nó khẳng khẳng bắt hấn đổi
 - Hừ, mệt cô quá, ngu mới đưa cô đi ăn. Rùi vậy cho 1 kem socola, 1 kem sữa đi - Hấn chỉ vào cái menu
 - Thì ai khen mi k ngu đâu - Nó cười toe toét
 - Cô.....
 - Vâng, anh cần thêm gì nữa k ạ? - Chị nhân viên chen ngang
 - K, vậy đủ rồi.- Hấn nói, xua tay
 - A! Umanh tên gì vậy? - Chị nhân viên hỏi
 - Hả? - hấn ngớ người
 - Chị ơi, hấn là Nam, Vũ Anh Nam đó - Nó chen vào
 - Ồ! Vậy à? Tên anh đẹp quá, anh ở đâu vậy?Làm nghề gì thế? - Cô nhân viên hỏi 1 lèo
 - Ồ.....- Nó đang định nói thì bị hấn bịt miệng lại
 - Đây, cô là nhân viên bán hàng hay là cảnh sát thế hả?Muốn tui dẹp cái nhà hàng này k? - Hấn quát
 - O...a...xin lỗi ạ - chị nhân viên đỏ mặt vội vã xin lỗi (chắc, đây người ta gọi là đẹp trai quá cũng là 1 cái tội ==~==)
- Nó bị hấn lôi cổ về bàn đợi mang đồ ăn ra
- Nè, sao nãy mi gắt với người ta thế? - Nó trêu hấn
 - Cô lại còn nói à? Tui mới cô ăn cô k bảo vệ tui thì chớ lại còn tiếp tay cho mấy con giặc cái đây .Mai lun dẹp cái quán này luôn- Hấn tức tối
 - Thui thui, hạ hỏa đi .Nước mắt nè, uống cho nguội bớt đầu đi - Nó đưa cho hấn cốc nước
 - Xi.....- Hấn quay mặt nhìn ra ngoài
 - Hehe, thoải đừng nóng mà. A! đồ ăn mang tới rùi nè, ăn lẹ k nguội mất - NÓ cười
- Thế là nó với hấn ngồi đánh chén no nê. Nhìn nó ăn mà hấn cứ trở mắt ra khi thấy nó oánh chén đĩa bít-tết to oánh 1 cách sạch sẽ thì tẹo k hiểu nó ăn bánh kem với kem như thế nào à!! Vì tới hấn ăn vẫn phải chờ lại phần bít-tết để bụng ăn 2 cái kia nữa mà.....
- 2 đứa nó vừa măm xong thì cũng là lúc nhân viên mang bánh kem cho nó. Lần này lại tới nhỏ nhân viên khác nhìn hấn không chớp mắt
- Um, chi ơi. Sao chị nhìn bạn trai em ghê thế? Em thấy như vậy k hay lắm đâu ạ - Nó tròn xoe mắt nhìn chị nhân viên đang ngượng đỏ cả mặt
- Hehe, nó rất ghét giả nai nhưng mà đã giả nai thì thôi rồi à, vì nó k xinh nhưng lại sở hữu 1 khuôn mặt dễ thương với làn da trắng và đôi mắt to tròn xoe. Hấn nghe xong câu nói của nó thì miếng bánh kem đầu tây hấn đang định cho lên miệng ăn rơi luôn xuống đĩa (==.)
- Cô.....cô vừa nói cái gì vậy? - Hấn vẫn sock, nói giọng run run như k tin vào tai mình
 - Gì?Bộ mi chưa già đã điếc à?Ta chả bảo rùi đó thui...Tại mi kêu ta k giúp mi đuổi mấy nhỏ đó đi nên h ta giúp thiệt tình vậy còn gì, hehe - Nó nói mà miệng vẫn hồn nhiên nhai bánh
 - Ặc, thua cô luôn - Hấn thở dài

- Hehe, thì bình thường đã thắng tui bao giờ đâu mà trả thua.A! Đúng rồi, nè - Nó nhìn hấn cười tươi

- Gì? - Hấn nhìn nó

- Hehe, hum nay tui mí phát hiện ra là ông đẹp trai ghê hén - Mắt nó chớp chớp nhìn hấn

- Lại gì nữa đây, cô đừng khen tui, tui sợ lắm - Hấn nhìn nó đầy vẻ nghi ngờ

- Tui nói thật mà. Hum nay, à k ngày thường đã bít là đẹp trai rồi nhưng hum nay ta thấy mi lại đẹp trai 1 cách lạ lùng cơ - Nó dờ dộng nịnh nọt

- Ghê quá...Thôi, khỏi nịnh đi, muốn gì nói nghe coi nào - Hấn nhìn nó

- He, mi đúng là hủ ta ghê. Cho ta quả dâu ở cái bánh kem của mi đi - Nó nháy mắt tinh nghịch

- Trời, chỉ vì quả dâu tây mà cô khẳng khẳng ăn bánh khác để được thử cả 2, phải k?Cô nịnh nọt tui vì quả dâu hả? - Hấn trở mặt ra nhìn nó khi đoán được ý đồ của nhỏ

- Hehe, phải. Hum này công nhân mi thông thông minh ghê ta! Cho tui đi - Nó nhìn hấn cười

- K cho - Hấn nói

- Thui mà, nhỏ mọn thế? Cho tui đi mà bạn Nam đẹp trai, bạn Nam kute- Nó tuôn hấn 1 chàng nịnh nọt

- Thui thui, được rồi đừng nịnh nữa, tui sẵn hết cả da gà rồi nè....- Hấn xiên quả dâu vào đĩa rồi đưa nó

Nó há mồm ăn ngon lành quả dâu hấn bón cho nó. Nó và hấn đều chẳng hay rằng có bao nhiêu người nhìn nó bằng ánh mắt ghen tức vì nhìn nó với hấn chẳng khác gì 1 cặp đang iu nhau thắm thiết lúc nào k hay...

- hehe, thanks nha - Nó cười tít mắt

- Cô chỉ thế là nhanh - Hấn lắc đầu

Xong nó đánh chén sạch bách nốt đĩa bánh kem socola của mình làm hấn phải thốt lên câu:

- Này, bụng cô là bụng gì thế?

- Hả?Nói zậy ý gì thế? Lại mún cái lộn với tui à? - Nó lườm hấn

- Trả thế, người cô bé tí thế kia mà chén sạch đĩa bít-tết xong lại ăn sạch đĩa bánh kem kia - Hấn chỉ

- Xời, bụng tui còn dư ăn thêm que kem nữa cơ - Nó cười toe toét

- Trời, cô ăn lắm vậy mà sao tôi chẳng thấy cô tăng lên kg nào vậy? - Hấn nhìn nó ngạc nhiên

- hô hô tui là loại k thể béo được - Nó cười

- Tui thua cô rồi - Hấn nản

- Hehe, thua thì mau ra lấy kem cho tui đi - Nó cười

- Chậc, vậy ra trả tiền rồi lấy kem ra ngoài ăn luôn- Hấn nói rồi đứng dậy

- Ok - Nó đứng dậy theo hấn

Nó và hấn ra quầy thanh toán tiền xong rồi cầm kem ra ngoài ăn cho thoáng vì quán này tới giờ khách vào khá đông nên hấn k thích lắm cái k khí ồn ào đó....

- Nè, nè, nè.....lại tui bảo - Nó gọi hấn

- Hả?Gì vậy? - Hấn hỏi

- Thì cứ lại đây,lẹ lên - Nó vẫy vẫy tay gọi hấn lại

- Gì nữa đây ? - Hấn tiến lại hấn nó

- Bảo cái này nè.....- Nói rồi nó kiễng chân lên ăn lun miếng kem của hấn

- Ê....cô - Hấn tức giận nhìn nó

- Um, kem này cũng ngon ghê ta, lần sau tui sẽ thử kem này - Nó nhìn hần cười
 - Ai cho cô ăn của tui, hả? - Hần lườm nó
 - Hehe, tui biết là k cho nên mới phải làm zì, ngốc - Nó thè lưỡi măm măm kem của mình
 - Hừ, mau đưa kem của cô đây cho tui ăn thử? Mau - Hần nói rồi kéo tay nó ăn 1 miếng (chùi ui, hum gián tiếp rồi kìa bà con ới)
 - OA...oa...oa..ai cho ăn kem của tui chứ? Trả lại đây - Nó khóc âm ỹ (đừng tin, nhỏ này trả bao giờ bít khóc đâu, nhỏ nai đó)
 - Ấy, ấy đừng khóc mà, mau nín đi - Hần lúng túng
 - K biết, bắt đền đó - Nó thút thít
- Đúng lúc ấy điện thoại hần đổ chuông nên rất cục hần đành phải nhường nó nốt que kem của mình bị nó cắn dở 1 miếng
- Roài roài, mau nín đi .Nhường cô nốt que của tui nè - Hần đưa nó que kem
 - Hehe, thiệt hông?Thanks nha - NÓ nhìn luôn mới sợ chứ (= =.)
- Hần nhìn cái mặt hờn hờ của nó chỉ biết lắc đầu bó tay thôi. Lôi điện thoại vẫn đang réo âm ỹ trong túi quần ra, hần nghe:

9. Chương 9

- Alo!
 - Hả? Um, đang đi với em gái mày
 - Ồ! Tao đến ngay
 - Gì?Biết rồi, tao đâu ngu mà nói cho nhỏ.Tao đưa nhỏ về rồi tới ngay
 - Um, bye
- Đây là những câu nói của hần mà nó nghe được lúc đang đứng cạnh hần măm măm 2 que kem 1 cách ngon lành
- Nè, ăn xong chưa? ĐI thôi - Hần quay lại nói với nó
 - Xong rồi, đi đâu ? - Nó bỏ nốt miếng kem cuối cùng vào miệng
 - Về chứ đi đâu - Hần nói
 - K về, giờ mới có 8h, quá sớm - Nó nhăn nhó
 - K được, cô về lẹ đi, tui còn có việc - Hần nói
 - Việc gì với hai tui chớ?Hai người có gì dấu tui mà bắt tui zè - Nó nhìn hần nghi ngờ
 - Ủa, sao cô biết tui nói chuyện với anh cô? - Hần nhìn nó
 - Thì đó : “Tao đang đi với em gái mày”. Cái này k phải hai tui thì ai? Ngốc - NÓ hất mặt nhìn hần
 - Hừ, k được .chỗ này là chỗ của đàn ông, cô k đi được .Mau theo tôi về nhà đi - Hần nói
 - K về, tui muốn đi .Tui k phải con gái hay tiểu thư đâu được chưa? - Nó nói 1 câu xanh rờn
 - Sặc, k phải con gái thế là con trai chắc? - Tí thì hần té vì câu nói của nó

- Tui là tomboy. Ở ế đâu cấm tomboy được tham gia phải k? - Nó nói đồng dạng

- Cô...- hần đuổi lý

- Nào, đi thui lẹ lên - Nó đẩy hần ra xe vì biết tên này đấu khẩu với nó thì thảm 100% rồi

Hần đấu khẩu với nó thua nên đành ngậm ngùi đưa nó đi cùng và trong bụng đang chuẩn bị tâm lý nghe thằng bạn thân iu ca co 1 bài vì cái tội giám mang đứa em gái iu quý độc nhất vô nhị của hần tới 1 chỗ như thế này...

- Nè, lạnh k? - Hần hỏi

- Um, bình thường - Nói nói dối chứ thực ra đang lạnh muốn sưởi rồi

- Xì, lại còn giả bộ. Nè, lạnh thì cho tay vào đây nè- Nói rồi hần kéo tay nó nhét vào túi áo khoác của hần

- Ấm k? - Hần hỏi

- Um, ấm - Nó khẽ nói (hehe vì nàng nhà ta nom ế mà cũng biết ngượng rồi chứ k hồn nhiên đầy ắp ý như tên kia)

Hần đưa nó đi đâu đó khá xa, vòng vèo qua mấy con đường liên rồi lại đi ra 1 đường quốc lộ khá vắng vẻ...Nhưng lại gần thì nó thấy ở đây khá là đông người đang hò hét, kêu gào ầm ĩ và cũng có rất nhiều đuốc với lửa được đốt lên sáng choang. Hần dừng xe lại thì nó mới thấy ở đây k chỉ lắm người mà còn lắm xe nhưng chỉ có đúng loại xe phân phối lớn được dựng la liệt 2 bên đường và cũng có lắm thằng tóc xanh tóc đỏ cùng mấy nhỏ ăn mặc cực lù sexy cứ ưỡn ẹo đi đi lại lại ...

- Nè, xuống đi - Hần gọi làm nó giật mình thoát khỏi mấy cái suy nghĩ mông lung

- Ờ, um...- Nó ập ứng, bước xuống xe

- Nè, sao lâu zì? - 1 giọng nói quen quen gọi hần ở đằng sau

- Ờ, um ...tại...- Hần nói và chỉ tay về phía nó đang trở mắt nhìn ông anh iu quý mà k thốt lên được câu nào

- Hả? VIỆT...- Anh nó hoảng hồn hét lên

- Hi, chào anh hai iu quá! - Nó nở nụ cười đầy sát khí và lườm anh nó thì phải nói là tui rồi...

- Ặc, thằng kia...thế này là thế nào hả? Tao bảo mày là đưa nó về nhà cơ mà, mày muốn tao giết mày k?- Việt hét lên với hần

- Oái, k phải tại tao...Mày hỏi con “lùn” ế ...tại nó k chịu nghe tao mà tao lại cãi nhau thua nó nên...- Hần kể lể than vãn với thằng bạn

- Việt, về mau - Hai nó quát nó bắt về

- K về, hai có gì dấu em phải k? - Nó nhất quyết k chịu về

- Ủa? Anh Việt ơi có chuyện gì vậy? - 1 giọng nữ quen quen chen vào

Giọng nói này thực sự đối với nó k phải là quen mà là quá quen ...nó quay lại nhìn, 4 mắt chạm nhau và...

- VIỆT...

- LY...

- A A A A A A...- Cả 2 đứa cùng hét lên còn ông anh nó thì nghĩ trong đầu là: “Thôi con rồi”

- Hai, hai với Ly từ bao giờ mà lại đấu đứa em gái iu quý này của anh hả? - Nó nhìn ông anh hai với ánh mắt hình tia lửa điện

- Ấy, k phải. Anh vô tình gặp Ly ở ngoài nên là...- Ông anh nó ập ứng

- Hừ, 2 người được lắm, tui nghỉ chơi với 2 người lun - Nó giận rồi

- Thui mà, thật sự k phải như mày nghĩ đâu Việt à... Đừng giận tao mà, tôi nghiệp tao - Nhỏ bạn lay lay nó

- Hừ, mày gan lắm đó... Đại tiểu thư nhà họ Quách mà giám theo anh tao tới đây à? - Nó lườm nhỏ bạn

- Hehe, vô tình thôi mà chứ có phải tao mún thể đâu, đừng giận nha Việt iu quý của teo - Nhỏ bạn cười trừ

- Hừ, rùi. À, thể mà đây là đâu zì ta? - Nó ngơ ngác nhìn 2 tên kia mồ hôi đang chảy lã trã khi rất cục nó cũng hỏi điều mà 2 người đó sợ nhất

- Trường đua chó đâu, nhìn vậy k ra à cô nương - Hưng từ đâu bước tới

- Hai anh đứng đây làm gì thế? Sắp tới h đua rồi mau lên thôi - Thăng Bin từ đằng sau bước tới giục

- Hưng. Á! Thăng Bin kia, mày đang làm cái quái gì ở đây vậy hả? - Nó hét toáng lên chỉ vào mặt thăng Bin

- Oái,chị - Thăng nhóc nhìn thấy nó mà Run như cây sậy lun à

“Bóp” - Mày mới có lớp 10 mà dám tới đây à? Muốn ăn đập lắm phải k? - Nó đập thăng Bin 1 cái

- Việt bình tĩnh đã... Vấn đề là sao ở đây lạ là trường đua nè - Nhỏ bạn kéo nó

- Hả? Đường đua...cái gì?đua xe moto à? - Nó hét lên sao 1 lúc mặt đơ ra rồi chiếu cái nhìn chết người về phía ông anh trai và hần

- Hixxx, đây là chỗ chỉ dành cho con trai mà, tui đã bảo cô về mà k nghe h còn hét gì nữa - Hần nhăn nhó nói

- xì, tui mà k tới sao biết mấy người đua xe dẫu tui được?- Nó hất mặt

- Thôi được rồi, mấy ông có định đua k đây? Lâu lắm bọ bốn mới tụ họp đầy đủ mà...- Hưng lên tiếng sé tan cái bầu k khí đũa nọ lườm đũa kia đến phát sợ

- 4 người? - Nó nói:

- Ồ phải! Tui, Việt, Nam và thăng Bin, 4 tay đua vàng đó cô - Hưng nói, cười đầy tự hào

- Thăng Bin á? - Nó quay ngoắt sang nhìn thăng Bin

- Hehe - Thăng Bin tội nghiệp nhìn nó chỉ biết cười trừ

- Thui, truyện này giải quyết sau, mấy ông mau chuẩn bị đi - Hưng nói

- Ồ! Vậy Ly ngồi đây với Việt nhé, tụi này ra đua - Hai nó nói

Cũng lúc đó 2 con nhỏ ăn mặc sexy bước tới chỗ tụi hần ưỡn ẹo...

- Anh Nam ! Hôm nay anh cũng đua sao? Cho em ngồi sao nha?- Nhỏ mặc áo 2 dây, váy siêu ngắn ôm tay hần

- Biến, xe tôi k trở đàn bà - Hần hất tay nhỏ کیا ra (chắc ==. Thế k biết nãy đại công tử nhà ta chở ai nữa)

- Hi! Anh Việt,vậy cho em ngồi sau ha?Đảm bảo hum nay chiến thắng sẽ thuộc về anh đó - Nhỏ mặc áo dây, quần đùi rách te tua ưỡn ẹo đứng trc mặt anh nó dõ cái giọng ngọt như mía lùi ra nịnh

Chẳng để anh nó kịp lên tiếng, nó nhìn mấy nhỏ điên quá nên quát luôn (đã bảo nó k sợ trời k sợ đất chỉ sợ mỗi 1 người thoải, sau này sẽ ro hehe)

- Này, ưỡn ẹo gì ở đây thế? Ra chỗ khác chơi đi. Xe của Hoàng Anh Việt đã có tui ngồi rồi - Nó hất mặt, vẩy vẩy cái tay đuổi nhỏ đi

- Này, mày là ai mà đòi tranh với tao ? Tao chưa thấy mày ở đây bao h? Người mới à? Tránh ra 1 bên đi - NHỎ đó dõ giọng đe dọa (này còn nai lắm mà...chắc chắc ==.)

- Tao là ai á? Tao là Hoàng Việt Anh, vợ chưa cưới của Hoàng Anh Việt được chưa?- NÓ nhìn nhỏ cười cực kì đều, mắt k hề chớp

Nhỏ kia nghe nó nói vậy thì cũng cứng họng đành ngúng nguẩy bỏ đi cùng con bạn mặt mày đang đỏ căng nhưng k làm zè được...còn mấy người sung quanh đó thì chết đứng + chết k kịp ngáp khi nghe nó phát ngôn ra mấy câu vừa rồi...

Đọc truyện

“Bốp” - Anh k nhớ là mình có đứa em gái ruột là vợ chưa cưới bao h đâu nhá - Hai nó cốc vào đầu nó

- Oái, đau em...(nó nhăn mặt) Sao lại đánh em chứ?, em giúp anh cứ bộ. Xí,căn bản là tại nhỏ ể nhu cơ, đầu to mà óc còn chưa bằng quả nho à...Rõ ràng người ra đọc cả họ lẫn tên ra mà k nhận ra, ngu tệ - NÓ lườm khi bị ông anh đánh oan

- Hahaha, được đó Việt. Tui nể cậu dần dần rùi ế, nói k chớp mắt lun - Hưng cười tít mắt, vỗ vai nó nể phục

- CHắc, nhỏ lùn này lăm chiêu lăm, bấy nhiêu chưa là zè đâu - Hấn lắc đầu ngao ngán (tên này mới bị nó lừa rồi nên h k sock như mấy người kia hehe)

- Hi, thui mình cho xe vào sân đua đi mấy anh...tới h đua rồi ạ - Bin lên tiếng

Rồi hấn với nó dắt xe vào bãi thì nó với nhỏ bạn thân cũng lon ton đi theo luôn...

- Này, đi đâu đấy? - Hấn nhìn nó, hỏi

- Ờ phải ha, Ly Ly đi đâu zị? - Nó quay sang hỏi nhỏ bạn

10. Chương 10

- Tui đang hỏi cô đó - Hấn nổi đóa

- Xì, tui trả nói rồi đó sao, tui ngồi sau xe của anh hai tui mà - Nó lè lưỡi trên người hấn

- Ủm, thế còn em, Ly ly em đi đâu zị? - Hai nó hỏi

- Um...Dạ...em...em muốn ngồi sau xe anh - Nhỏ bạn nó lấp bắp, mặt cúi gằm xuống đất, 2 tay nắm chặt vào với nhau

- Ấy, đây là đua xe đó, tui anh đi nhanh lắm, em k chịu được đâu - Hai nói giải thích

- Em chịu được mà - Nhỏ bạn ngược lên nhìn anh nó bằng ánh mắt cực kì tức tin (chà chà, đúng là yêu roi à thì cái zè cũng giám à)

- Anh...- Hai nó bối rối

- hehe, vậy hay roi. Thế này đi, Ly ngồi xe hai tui còn tui ngồi xe tên này là ok- Nói rồi nó nhảy phốc lên xe hấn

- Này, ai bảo cho cô ngồi xe tôi bào h vậy? Xuống mau- Hấn đuổi nó

- Im dùm cái xem nào - Nó lấy tay bịt miệng hấn lại

- Haizzz...thui được rồi, em lên đi. Nếu thấy sợ thì bảo anh nhé - Hai nó chìa tay kéo nhỏ bạn của nó lên xe

- Dạ, anh yên tâm em k làm phiền anh đâu - Nhỏ bạn cười hạnh phúc

Nó nhìn hai nó và nhỏ bạn thân cười 1 cách mãn nguyện vì xem chừng là nó làm bà mối vụ này ắt sẽ thành công suôn sẻ

- Nè, nói trước là lần này tui đi nhanh hơn nhiều lúc tui lai cô đó, lúc ế đừng có mà hét lên với tui ghen - Hấn nói

- Xì, bíт rùi mà, tui sợ sao giám leo chứ? Đã bào là tui k sợ trời k sợ đất rồi mà - Nó vênh mặt tự đắc

- Ghê ta! Vậy nhớ bám cho chắc vào đo, hử chưa?- Nói rồi hắn kéo tay nó đút vào túi áo và bắt đầu nổ máy Ghé qua cặp cửa hai nó với nhỏ bạn thân xem như thế nào nha:

- Này, anh đi nhanh lắm đó, em k bám chặt là rớt đấy - Hai nó nói, cười gian (==. Có ý đồ zề đây)

- hì, anh yên tâm, em bám vào đây là ổn rồi - Ly cười, đôi má hơi ửng hồng

- Ha! Tiểu thư à, em biết người ngồi sau xe như em phải bám vào đâu k? - việt bật cười

- Dạ? - Ly ngơ ngác

- Đây nè - Nói rồi Việt lấy tay Ly ôm chặt vào eo mình

- Ô ...nhưng...- Ly ngại ngùng

- ha, nếu em muốn rớt xuống xe thì bỏ tay ra cũng được- Việt nhìn Ly, nói nhẹ nhàng nhưng đầy ẩn ý bên trong

- Hixx...vậy thui em k bỏ nữa - Ly làm Việt xem chút nữa người vang luôn vì k ngờ ly cũng ngốc vậy, ngốc y hệt cô em gái đáng iu của Việt

Và rồi còi hiệu cũng vang lên, các xe bắt đầu nổ máy (tầm gần 20 cái) nối tiếp nhau và 1 phát súng vang lên và tất cả xe máy phân phối lớn đủ loại khác nhau lao nhanh về phía trc chỉ để lại những tiếng rít xe đình tai...

Thật ngạc nhiên là những chiếc xa sau cùng lại là xe của hắn, hai nó,Hưng và Bin lại đi với vận tốc trung bình chứ chẳng phóng vèo vèo như bọn kia

- Nè, tụi kia vượt hết rồi nè. Đi kiur zề vậy? - Nó vỗ vỗ vào hắn

- He, cô máu nhĩ? Bình tĩnh đi, đợi chút tôi sẽ cho cô xem 1 cảnh tượng hết sức thú vị mà cô k bao h thấy đâu, chỉ có ở trên đường đua này thôi đó - Hắn cười

Nó thắc mắc k biết hắn lại làm gì thì ngay phía trước mắt nó đã cho nó câu trả lời chung thực nhất . Hàng loạt chiếc xe moto phân phối lớn ngã, đổ rạp trên đường cua cao tốc, có xe bị hất văng cả ra ngoài đường đua, xe thì bị nát hoàn toàn đè lên nhau, có xe con bốc cháy luôn,...

- Đây là? ...- Giọng nó hơi run

- Ha, đua xe k phải là dễ đâu, k phải cứ co xe cứ lái được là thành tay đua.Đường đua này đã giết chết k biết bao nhiêu thằng gà mờ rồi đâu. Đường đua này được gọi là con đường Tử thần đấy - hắn cười thích thú

- Vậy sao? Đúng là ghê thật - Nó k khỏi ngạc nhiên

- Ủa, cô nhìn nhé, tôi sẽ cho cô thấy vì sao 4 đứa tụi này lại được gọi là huyền thoại trong làng xe đua nhé. Đây k phải chỉ là cái hư danh hảo huyền đâu - Hắn nói và cho xe đi với vận tốc chậm để cho nó xem

Lần lượt các xe của Bin và Hưng rồi đến Hai nó vượt qua hắn và bước vào khúc cua thử thân...Cảnh tượng đang hiện ra trước mắt nó đây làm nó thấy cứ y như là nó đang xem fim vậy...Hai nó vượt qua khúc cua tử thần đó k bằng cách đánh vòng theo đường vạch vôi trắng ở giữa đường làm làm chiếc xe lúc nghiêng trái lúc đảo nghiêng sang phải mà gần như là nghiêng tới muốn chạm đất luôn mà xe vẫn giữ được cái thăng bằng do tay lái cực kì chắc của hai nó. Hưng với Bin lại của giống nhau là để chiếc xe nằm ngang theo chiều rộng của mặt đường và cua kết hợp với tiếng phanh xe làm bánh xe lết cọ sát với mặt đường qua hết khúc cua...

- Sao? Thấy tuyệt chứ? Cảnh này k phải ai cũng được chứng kiến đâu nhé. Tuy nhìn kiểu cua của thằng Hưng có vẻ là dễ ăn nhất nhưng thực hiện thì k hề dễ đâu. Thằng Bin là đệ đệ của Hưng mà học được cũng k phải dễ đâu. Bin là thằng rất khá đấy - Hắn giải thích

- Um, A! Thế con mi, đi chậm vậy thua thì sao à? K được phép thua đâu nhá, mang tiếng ta lắm đó.- Nó sợ nhớ ra và dục hắn

- Ha, tui mà thua được á? Bắt đầu đây, bám chắc vào đấy - Hắn cười ngạo nghễ và bắt đầu vào máy

- Nhìn nhé, tôi cho cô thấy tuyệt kĩ của làng đua xe này.- Hấn rít ga và phóng thẳng vào đường cua

Cách đi của hấn k có gì đặc biệt nhưng như cách của mấy thằng kia nhưng lại là cách mà k ai làm được và cũng chẳng ai giám làm hay thử qua 1 lần. Đó là đi thẳng theo đường cong của đường cua với vận tốc chóng mặt ...Chiếc xe được hấn cua nghiêng tới mức như muốn đổ tới nơi khi hấn đi với vận tốc kinh khủng như vậy. Nhưng đây chưa là gì, lạ hơn là tới đúng giữa khúc cua, khi xe hấn sắp đổ xuống tới nơi nhưng hấn vẫn đi với vận tốc cực lớn đó thì hấn thò chân ra và biến chân của mình làm trụ đỡ xe và cua xe 1 cách ngoạn mục tạo nên 1 vết lửa sáng lóe lên khi bánh xe của hấn cọ sát với mặt đường cực phủ làm nó k thể không khâm phục hấn mặc dù cái tính liều chết của hấn dọa nó làm nó thót tim khi thấy cái xe sắp đổ cách mặt đường đúng 5cm (==)

Rồi hấn bắt đầu vượt qua xe của Bin, vẫy tay chào tên Hưng và qua nốt, còn xe của Hai nó và hấn thì đi song song với nhau khi sắp tới đích. Chẳng ai chịu thua ai, chẳng ai chịu nhường ai cả khi hai nó vừa vượt hấn dc chút là hấn lại phóng lên rồi vượt hai nó thì hai nó phải rú ga...cứ thế cứ thế nên cuối cùng thì hai và hấn cán đích cùng 1 lúc nên nghiêm nhiên ngày hôm nay có tới 2 giải nhất lận. Tiếp theo là Hưng con Bin về nhì do lúc vào gần đường đích thì xe Bin bị mất lái 1 chút nên đành nhường ngai nhường đàn anh và về Ba...nhưng cũng phải công nhận tên Bin này khá, đua xe ngang ngửa với bậc đàn anh thì cũng khiến đầy thằng phải há hốc mồm khâm phục rồi...

- Ôi ôi...Tui vừa mới nhảy từ máy bay xuống hay sao thế này ...- Nó quay mòng mòng vì ù hết cả tai

- Đây, ổn chứ? - hấn hỏi

- K sao, chưa chết được, mới chỉ ù tai thoải kekee - Nó cười, lắc đầu

- Phục cô đấy. Ngồi xe tôi lần đầu mà chỉ bị ù tai thôi thì k phải là thường đâu nhé - hấn xoa đầu nó

- Hixxx...zị còn như thế nào nữa chứ á? - Nó nhăn nhó

- Như kia kìa - Hấn chỉ sang chỗ anh hai nó với nhỏ bạn thân

Lúc ấy nhỏ bạn thân của nó bước xuống xe, loạng choạng và anh nó chạy theo sau đỡ nhỏ bạn nó đang suýt chút nữa là hun đường...

- Em ổn chứ? - Hai nó lo lắng hỏi

- Um...em k sao, hơi chóng mặt chút thôi - Nhỏ bạn nhìn hai nó cười gượng, lắc đầu

- Em qua bên này ngồi đi - Hai nó đỡ nhỏ bạn qua bên đường ngồi

- Um...

Tiếp sau đó thì nhỏ bạn nó k chịu được nữa và đã nôn thốc nôn tháo...

- Ha,cô thấy chưa? Như vậy đó. Mà nhỏ bạn cô bị thế là con nhẹ đấy, ngồi xe tôi còn đỡ chán chứ ngồi xe thằng Việt mà nó cua toàn đánh võng vậy thì kể cả những nhỏ chuyên ngồi sau xe cũng sây sầm mặt mày vì choáng váng à - hấn cười

- Chắc, khổ thân nhỏ bạn mình, hy sinh vì tình yêu với ông anh khờ đó có đáng k ta? - Nó tặc lưỡi đồng cảm với con bạn

- Đây, cô k sang giúp bạn cô mà con ngồi đây à, lùn? - Hấn trố mắt nhìn nó vẫn đang ung dung tiếp chuyện hấn (bình thường nhỏ bạn nó mà bị sao thì nó đã phóng vèo vèo với vận tốc ánh sáng qua rồi)

- Sao phải sang, hai tui sang ở đó còn zề nữa. Sang để phá à? Sao hum nay dấn giữ vậy ?- Nó quay sang mắng hấn

Lúc sau khi ông anh nó lên nhận giải thì nó mới ton ton chạy qua chỗ nhỏ bạn nó vì tên kia cũng lên rồi nên nó làm gì con ai để nói chuyện nữa đâu (hehee nhỏ này nhìn thế mà lơ đãng thật)

- Hey, ổn chứ tình yêu - Nó chạy lại ôm nhỏ bạn thân

- Hixxx...bà phần đâu mà h mới ra với tui zị ?- Nhỏ bạn làu bàu, nhăn nhó nói

- Hehe tui có đi đâu đâu. Ngồi ngay trước bà thoai mà, xem kịch tình củm của bà với ông anh khờ của tui thui. Chắc, đúng là lằng mạn quá à - Nó nhìn nhỏ bạn chớp chớp mắt
- Xì, hay cái đầu bà ý. Xuống tới xe tui mới biết mình còn sống đấy à - Nhỏ bạn lườm iu nó
- hehe, thì bà phải cố chứ. Thế sau này mí làm phi nhân nhà họ Hoàng được chứ? - Nó vỗ vai nhỏ bạn
- Xin bà đó, đừng chọc tui nữa. Giờ tui vẫn đang muốn ới lắm nè - Nho bạn nhăn mặt, bịt miệng
- He, thoai nè lấy áo tui mặc nè. Trời lạnh rồi đó - Nói và làm nó cời chiếc áo vest đen của mình khoác lên người nhỏ bạn của nó
- Hả? thoai, tui k cần đâu. Bà mặc đi, bà mặc có mỗi cái áo cánh ở trong à, chịu sao được, tui k sao đâu - Nhỏ bạn đẩy chiếc áo lại cho nó
- Nhỏ này, teo k sợ trời k sợ đất thì làm sao àm sợ lạnh được chứ? Mặc đi, còn làm bộ nữa à mày đang run lên vì lạnh kìa - Nó cốc nhẹ lên đầu nhỏ bạn
- Mày đúng thật là, rồi teo mặc - Nhỏ bạn nó bị nó ép quá nên đành mặc
- Rồi, thế chứ. Đi thui, tui kêu hai tui đưa bà về nhà tui nghỉ, hum nay bà mệt quá rồi à - Nó nói rồi kéo nhỏ bạn dậy
- Hả thui, tui k về nhà bà đâu, h nhà bà có anh Việt tui ngại lắm - Nhỏ bạn đỏ mặt, nín tay nó lại
- Xì, bà về nhà để ở với mà à? Nhà bà có ai đâu. Đi lẹ lẹ đi - Nó kệ cứ kéo nhỏ bạn lại chỗ hai nó mặc cho nhỏ bạn cú léo nhéo đằng sau
- Hai, hai ới! Hai đưa Ly Ly về nhà mình hộ em đi, lẹ lên - Nó kéo tay áo ông anh hai đang cười nói với lũ bạn
- Hả? Bây giờ á? - Hai nó trở mặt
- Chứ k bao giờ nữa? Bộ anh tính để nhỏ bạn iu quý của em đợi anh chơi chán chê trong khi sương đang xuống như thế này à? - Nó lườm
- Thui cô bé à, vui tý đi. Nè em uống bia với anh nhé - 1 thằng đập vai nó xen vào
- Bỏ ra, k uống. Trẻ con ra chỗ khác - Nó hất tay thằng kia ra
- Trời, sao em kiêu thế, uống chút cho vui à. Yên tâm đi, say anh đưa về nhà cho - Hấn lè nhè
- MÀY MUỐN GÌ ĐÂY CON? - Thằng đấy bị hấn và hai nó vịn giữa tay ra đằng sau và được thằng Bin tặng thêm 1 cái đập vào giữa bụng chạy tóe khói luôn
- Thui được rồi, Ly đi thôi, anh đưa em về nhà. Ồ, ủa mà nhà ai? - Hai nó quay sang nhìn nó
- Nhà mình - Nó nhìn lại
- Hô, Việt mày đừng làm gì em Ly nhé - Hấn vỗ vai thằng bạn đang đỏ mặt
- Ồ hay, tui có nói là mấy người được ở lại à? Lượn về nhà tắt mau - Nó hất mặt
- Hả? - Cả lũ hả 1 tiếng rõ to, co mỗi hai nó là sướng vì mấy thằng kia cũng chịu chung số phận với mình
- Tới giờ giới nghiêm rồi, đi về nhà tui tắt. Hum nay tui đãi mấy người bữa đêm, Uki - Nó nháy mắt
- Ok liền - Cả lũ đồng thanh

11. Chương 11

- Trời, Việt à, bà dọa tui này ú tim lun. Tưởng là phải như mấy đứa trẻ con mẫu giáo về nhà lên giường ngủ chứ - Hưng vỗ vai nó

- Hehe làm sao mà ngủ được chứ à, tui đã quậy được tý nào đâu - Nó cười tinh nghịch

- Thoai, k nói nhieu nữa. Tiến thẳng về nhà tui nào - Anh nó cười đắc trí, tiên phong dẫn đầu đi về luôn vì k phải về nhà 1 mình mà

Thế là cả lũ thu dọn đồ đạc và tiến thẳng về nhà nó để lại bao ánh mắt đau khổ của mấy nhỏ sexy vì k được ngắm mấy anh kute, k được chiêm ngưỡng nữa những huyền thoại của sân đua từ thân này...

- Hehe, đi thoai nào - Nó chèo lên xe hân

- Áo đâu? Sao mặc có mỗi cái áo sơ mi thế này?- Hân nhĩ nó, khẽ chau mày

- À, áo đưa ly mặc rùi.Nhỏ đó yếu hơn tui nhiều à, tui hể sợ lạnh đâu, keke - Nó cười

- Ờ cũng phải, nếu cạnh thì kêu tui nha- Hân nói

- Ok - Nó cười toe toét

Thế là hân với nó vọt đi luôn bỏ lại ông anh hai nó với nhỏ bạn thân iu quý ở lại đằng sau cho riêng tư mà theo nó nói là như vậy...

- Nè, lạnh k? - Hân hỏi nó

- K seo, mà mặc vậy k lạnh seo ?- Nó hỏi, nhìn hân mặc có 1 cái áo da à

- Hả? Sao lạnh ?Áo là áo da đó, bên trong lại lót nỉ nữa nên ấm lắm. Mi k thấy ta, Việt, Hưng và thằng Bin đều mặc loại áo da này sao?Loại áo này giữ ấm tốt lắm. He còn có cả găng tay này nữa nè,ấm lắm đó, bên trong toàn được lót nỉ thui - Hân giải thích

- Zì sao? Thảo nào - Nó gật gù, xem chừng hiểu lắm

- Uh, mún thử k? Găng tay này to lắm, cho thêm tay cô vào nữa cũng vừa à, tay cô bé xiu k à - Hân hỏi, chia tay ra

- Xì, bé lắm đâu mà ?- Nó bĩu môi

Mồm thì cong lên nhưng tay nó vận cho vào găng tay của hân (nhỏ này ngây thơ quá, tên kia thì cáo già ghê = =~).bàn tay nhỏ bé của nó cho vào vừa khít chiếc găng tay da to đùng của hân

- Oa, ấm thật - Nó cười

- Chuyện,tui đã bảo rùi mà lại...Tay cô bé tí à. - Nói rồi hân co tay lại nắm lấy tay nó nhét vào túi áo khoác cũng to đùng so với nó

- He, h ta mới biết tay mi to thật đó, to gấp tôi tay ta luôn nhể? - Nó hào hứng đến ngây thơ nói 1 cách vô tư

- xời, tay làm việc lớn phải như thế chứ - Hân vênh mặt tự đắc

- Xì, ghê chưa? Khen tý đã pổng mũi rùi, cẩn thận nổ h kìa...A, mà này, sau này mi dắt ta đi xe mô tô này đi, nha - Nó năn nỉ

- Hả?Đùa à?Cô lùn vậy mà đòi đi xe này sao? - Hân nhăn mặt

- Hừ, tui lùn kệ tui đâu cần ngạc nhiên vậy chứ.Mà lùn thì người ta đi giày cao gót là đc chứ gì.Nào có dắt k thì bảo? - Nó chuyển sang từ năn nỉ ỉ ôi thành dùng vũ lực đó là bẹo eo hân

- Oái...đau quá...rùi rùi tui sẽ dắt cô là được chứ gì...Người đâu mà vũ lực vậy ?- Hân nhăn mặt vì đau

- Hehe thế chứ, ngoan - Nó cười tinh nghịch

Rồi hấn với nó cứ thế suốt dọc đường cứ nói chuyện rồi lại chí chóc liên tầng tầng và cuối cùng thì cũng về được đến nhà thì thấy thằng Bin và Hưng đã về tới nơi nhưng k hiểu sao ông anh mình với nhỏ bạn yêu quý vậ chưa về. Mãi 1 lúc sau mới thấy 2 anh chị đi về...

- Hai, hai làm gì nhỏ bạn em mà h này mới đưa nó về zì ? - Nó la oai oái

- Xì, anh đánh cho h. Bắt người ta đi chậm rồi bỏ anh mày đi trước còn nói - hai nó cốc nhẹ vào đầu nó

- Ủa?Zì hả?Hehe, thoải em đưa Ly Ly lên gác nghỉ ngơi - Nó lè lưỡi rồi chuồn thẳng

- Um... - Hai nó gật đầu

Nó dìu nhỏ bạn lên phòng ngủ nghỉ ngơi vì Ly Ly vốn là tiểu thư liễu yếu đào tơ nhưng lá gan thì k hề nhỏ chút nào nên hôm nay mới giám ngồi sau xe hay nó đưa xe chứ. Và h thì mệt mún lả luôn rồi...Đợi cho nhỏ bạn thiếp thiếp nó mới nhảy chân sáo xuống nhà phá phách cùng đám kia

- A, Việt, đang đợi em nè, lại đây ngồi đi - Hai kéo nó ngồi xuống cái ghế trống giữa hai nó và hấn

- he, em vừa xuống kịp lúc à? - Nó tỳ tởn

- Ủh, mà Ly đã ngủ chưa? Em ấy ổn chứ? - Hai nó hỏi

- Rồi, anh khỏi phải lo đi. Đại tiểu thư lần đầu đi chơi vậy nên mệt lã ra ngủ khò khò roài, keke - Nó nhìn anh hai cười cười làm hai nó đỏ mặt

- Ủh? Thế mi k phải là lần đầu à? - Hấn nhìn nó khinh khỉnh

- Xì, tui chưa bao h đưa xe nhưng tui có lao đông nên có nhắm nhò gì đâu, gốc - Nó thè lưỡi trêu người hấn

- Chắc, thui lại bắt đầu chồm chọc nhau rồi đấy, khai tiệc thui. Nâng ly mừng chiến thắng oanh liệt hôm nay nào, lâu lắm huyền thoại mới dc dịp hội ngộ đông đủ - Hưng nói, dơ cốc bia lên

- Ok - Nó hòa theo (loại chơi giữ vậy đó)

Thế là cả bọn cùng cụng ly và uống cạn luôn cả cốc bia to đùng,đầy ắp và nó cũng k là ngoại lệ nào cả

- Chị à, Uống được k đó? Đừng có cố nha, có gì là tụi em k chịu trách nhiệm đâu đó - Bin ngăn nó khi thấy nó uống ực 1 hơi hết luôn cả cốc bia

- Này nhóc, khinh thường chị mày đó hả?Có giám đo bia với chị xem ai thắng k? - Nó lườm thẳng Bin

- Thoai Bin, Anh can đó, k có cửa thắng con nhóc này đâu - Hai nó thì can Bin

- Trời, anh sao nói gì ghê thế, làm như chị ế uống phụ lắm k bằng - Thắng Bin ngoác miệng k tin vào tai mình

- Phải đó, Tui k tin Việt phụ giữ vậy đâu, tui cũng tham gia luôn - Tên Hưng hào hứng chen vô

- Được, tui chấp 2 người luôn - Nó hất mặt

- CHắc, tui đã cản 2 người rồi đó nhá, đừng bảo k báo trc - Hai nó lắc đầu

Và thế là cả 3 đứa bước vào màn thi k cần tức...5 cốc, 10 cốc rồi mà chẳng bên nào chịu thua bên nào; 20 cốc thì 2 tên kia bắt đầu đuối rồi còn nó vẫn sung sức lắm...tới cốc thứ 30 thì 2 tên kia đã ý ẹ chịu thua còn nó thì vẫn nhớn nhợ như k ý, chẳng có vẻ gì là đã bắt đầu xin cả...

- Thua rồi - 2 tên dù k muốn cũng phải đồng thanh rên tên câu này

- Haha, đã biết bản lĩnh của Hoàng Việt Anh ta đây chưa? - Có cười đắc trí

- Tui đã bảo rồi mà k nghe cơ - Hai nó lắc đầu bó tay nhìn 2 thằng đang gục trên bàn

- Nè, con nhỏ này hồi bé được cho ăn gì mà uống bia giữ hơn cả đàn ông vậy ?- Hấn từ nãy h ngồi xem tụi nó đấu nhau h mới lên tiếng hỏi

- Chắc, từ hồi còn bé xú, 5 tuổi đó nó đã được papa tui cho đi khắp nơi và tham gia vào k biết bao nhiêu tiệc rượu rồi nên mùi rượu bia ngấm vào ng nó rồi, nó k say được đâu. Tới tui con chào thua nó nữa là - Hai nó thờ dài

- Hehe, phải phải...Ừ?Mà mi hum nay k đấu với ta à? - Nó gật đầu lia lịa khi hai nó nói

- Xì, đàn bà con gái mà uống bia rượu chẳng khác gì con trai...Mi thuộc giới nào vậy ?- Hấn nói đều nó

- He, ta là tomboy k sợ trời k sợ đất đấy - Nó vỗ ngực sưng oai

- Nản cô luôn - H tới lượt hấn lắc đầu bó tay

Và tụi nó lại bắt đầu chèn chèn suốt đêm cho tới lúc cả lũ gục hấn vì say thì bữa tiệc mới tàn.Nó h đã xỉn quá trời luôn rồi mà lại thêm cơn buồn ngủ kéo đến nên nó lóc cóc bò lên phòng hai nó,chui vào chăn ngủ ngon lành cho tới sáng

Gần tới sáng nó hơi tỉnh 1 chút do lúc trở mình nó thấy ai đấy nằm cạnh mình nhưng nó nghĩ là hai nó nên lại ôm người ế, vùi vào ngực người ta ngủ tiếp 1 cách ngon lành cho tới khi hai nó gọi dậy à...(à, thưa lúc ấy thì mặt trời cũng lên tới đỉnh đầu rồi à =.)

- Việt, Nam ...2 người định ngủ tới bao h nữa hả? DẬY MAU - Hai nó lay mãi k được 2 con heo nên tức quá hét luôn

- Um...hai cho em ngủ thêm đi...mệt quá...đau đầu ghê... - Nó lèo nheo trong chăn

- Chút nữa... - Hấn cũng rên, chòm chăn kín đầu

- DẬY - Hai nó quát

Nó dụ dụ mắt, cô dậy và nó phát hiện là ông anh hai lười biếng vẫn đang nằm ngủ ngon lành đó thui mà dám quát nó...nó làu bàu...:

- Hai...

Nhưng chưa kịp nói thì nó đã kịp nhận ra cái bản mặt đó k phải là của hai nó mà là của hấn...của hấn...và nó đang nằm ngủ ngon lành trong vòng tay của hấn ...Cái mặt non choẹt, búng ra sữa của hấn vẫn đang ngủ ngon lành mới lý chứ...Mặt nó thì chuyển từ bình thường sang trắng rồi hồng tím đỏ và 1 s sau thì mặt nó đỏ căng như quả cà chua và...

“BỐP...RẦM...CỐP...A...A.A.A.A.A.A...A...” tiếng nó hét thấu trời luôn

12. Chương 12

Còn hấn thì theo những tiếng động ta có thể mừng tựa ra được là hấn hiện tại bị như thế nào...Vâng, hấn bị nó đá thẳng k 1 chút thương tiếc xuống giường té cái “rầm” rồi do giật mình tỉnh giấc nên lại bị đập đầu cái “cốp” vào kệ tủ do mất thì nhắm mắt thì mở k để ý...(khổ thân, còn gì đời zai nữa =~=)

- Oái, cái gì thế? Động đất, sóng thần à? ...- Hấn hét lên

Nhưng ngay khi hấn chưa biết truyện gì thì vừa nói dứt câu đã ăn ngay 1 cái gối vào mặt cùng với tiếng hét thấu trời xanh của nó:

- ĐỒ CON DÊ...

- Đây cô kia, cô làm cái quái gì thế hả lùn - Hấn quát tay vẫn xoa xoa đầu với cái u to đùng ở đấy

- Ta phải hỏi mi câu này mới đúng, mi làm cái quái gì ở nhà ta vậy hả? Đúng là cái đồ xác xược - Nó mếu máo

- Ấy...ấy ...2 đứa bình tĩnh đã - Hai nó thấy tiếng động thì chạy vào can trước khi có 1 cuộc chiến tranh thế giới thứ 4 bùng nổ...

- Hai/Việt thế này là thế nào? - Cả 2 cùng đồng thanh

- Hehe, là tại tui...Tại tui quên mất bảo với Việt là ông định cư ở nhà tui nên là theo thói quen trước Việt nó toàn ngủ với tui nên là...hehe,như 2 người đã biết đó - 2 nó cười

Nó với hấn trở mắt nhìn Hai nó- thủ phạm gây ra vụ này mà k biết thực ra đây là do vô tình gây ra hay là cố ý gây ra của hai nó...

- Chậc, tui đi tắm đây, oải ghê - Hấn uể oải bước vào phòng tắm

- Ủh, Việt em sang phòng gọi Ly Ly dậy hộ anh đi - Hai nó nói

- Xì, k sang, hai đi mà gọi,em đi đánh răng rửa mặt đây, bibi- Nói xong nó biến thẳng trước khi ông anh nó kịp túm cổ

Nó chạy biến bỏ mặc ông anh vẫn đang ngơ ngác . Và sau 1 phút đi đi lại lại, tự vấn lương tâm và suy nghĩ và cuối cùng hai nó cũng quyết định đặt chân bước vào gọi công chúa Ly Ly dậy khi vẫn còn đang say giấc nồng

- Ly ơi Dậy đi em - Hai nó tiến lại gần Ly Ly và nhẹ nhàng lay ng nó

Bỗngưng Ly Ly với tay lên ôm trằm lấy Việt nũng nịu, 2 mắt vẫn nhắm nghiền:

- Mama cho con ngủ thêm chút xíu đi mà

- um...Ly à...anh là Việt - Mất mấy giât sock chờ người Việt mới nói được

Nhỏ Ly đang ngủ nhưng khi nghe tới cái tên Việt thì lập tức nó bật dậy liền.Và cảnh tượng nó thấy là nó đang ôm Việt 1 cách k thể nào thắm thiết hơn được nữa, còn Việt lúc đấy đang quay đi dấu gương mặt đỏ hơn quả gấc.Nó vội vàng buông tay ra khỏi cổ Việt lý nhí xin lỗi:

- Em...em...em xin lỗi (mặt Ly k đỏ đâu chỉ là hồng lên thoai, xinh lắm khiến tim tên nào nó đánh trống đòi khởi nghĩa chinh phục nàng)

- Uh, k sao, em dậy đánh răng rửa mặt rồi xuống ăn sáng đi- Việt quay đi, tai phải che khuôn mặt của mình bước nhanh ra cửa trước khi trái tim nè nhảy ra khỏi lồng ngực vì ai đó thơ ngây quá...

- Cậu chủ, cậu Hưng đã tới rồi ạ - Người mà chúng nó gọi là má đó

- Dạ,má cứ dọn đồ ăn xuống đi, tụi nó xuống bây h đấy ạ - Việt cười

Việt bước xuống theo bà rồi hấn cũng tắm xong đi xuống. Còn nó và nhỏ bạn thì mãi lúc sau mới chui xuống vì vẫn con ở trong WC tự vấn bản thân mình và hét lên sau những gì 2 đứa vừa trải qua vào buổi sáng đẹp trời nhưng vì 2 nhỏ này ngây thơ quá, được giáo dục trong môi trường tốt và chưa bao h yêu nên nó cũng là cái tội...

Cuối cùng thì 30' sau nó cũng cùng nhỏ bạn uể oải bước xuống nhà con 3 tên kia thì 2 trong 3 tên vừa nhìn thấy 2 đứa nó là mặt bắt đầu đỏ lên...xem chừng cái này còn làm người ta dễ bị say hơn cả rượu à,keke

- Ủa, thằng Bin đâu rồi hai? Nó k ngủ ở đây à? - Nó ngó dáo dác

- Trời, con nhỏ này, nhà nó cách nhà ta có bức tường thì ở đây làm gì?Nó về nhà từ đêm qua rồi- Việt đặt bữa sáng của nó vs nhỏ bạn nó lên bàn

- He, Việt seo trông uể oải vậy?- Hưng nhe răng cười

- Xì, đói nên oải chứ sao.Từ hôm qua đến giờ bụng toàn nước nè,- Nó than thở, nhanh kéo con bạn ngồi xuống ăn

- Hehe, vậy anh nhiều vào đi - Hưng cười

- Khỏi nhắc,Mày k biết con nhỏ này ăn lắm như thế nào đâu,bụng nhỏ là cái thùng k đầy đấy - Hấn lên tiếng

- Xì, kệ tui...ghen à? Má ơi cho con xin cốc cocacola nha, cho nhiều đá má nhé - Nó lườm hần

- Nè, mới sáng đừng uống cái đấy chứ...uống sữa đi - Hai nó nhăn mặt nhìn nó, đặt cốc sữa trước mặt nó

- k, ghét sữa lắm - Nó nhăn mặt đẩy lại

- Chắc, thảo nào mà cô lùn giữa vậy...- Hần lắc đầu nghe chừng đồng cảm vs bệnh lùn của nó lắm ý ==~

- Thui, 2 người lại bắt đầu đẩy...nên nhớ trâu bò đánh nhau là ruồi muỗi chết lấy đấy nhé. Này Việt, mún đi chơi đâu k?- Hưng hỏi nó

- Hả? Chơi á? Chơi gì? - Nó nhăn mặt ra

- Nè, ăn lắm quá nên đăm ra lú luôn rồi à mà hỏi câu ngu giữ vậy? Đi chơi đó, đi du lịch ngắn ngay ý, hiểu k? - Hưng ôm mặt bất lực

- Hả? Thiệt k?A! nhưng phải cho Ly Ly đi cùng tui mới đi - Nó nói

- Sời, Ok lun - Hưng nháy mắt tinh nghịch

- Này, này bày trò gì đó? ĐI đâu? - Hần hỏi thằng bạn đang có ý đồ gì đấy rất chi là đen tối và mờ ám

- Xời, ngày nghỉ mà, đi chơi cho thoải mái. Có mấy khi được dịp rảnh rang như vậy đâu, phải hưởng thụ cuộc sống chứ, keke - Hưng cười tít mắt, khoe cái răng khểnh rất duyên (cái này đã đưa k biết bao nhiêu em vào bệnh viện vì bệnh thiếu máu đầu)

- A, vậy đi biển đi - Nó hào hứng

- Biển á? - Hần trố mắt, sững người nhìn nó chần trối đầy đau thương

- um, Việt thích biển lắm đó - Ly chen vào

- uh, được đó. Hưng, mày có biệt thự riêng ở biển phải k? Tới đó đi - Hai nó tiếp

- Uh, ok luôn- Hưng hớn hở ra mặt

- Ok, vậy tất cả đi chuẩn bị đồ đi, nửa tiếng nữa sẽ xuất phát nhé - Hai nó nói

- Dạ - Nó va Ly dạ tiếng rõ to, thích mà

Hưng về nhà lấy đồ cùng với Ly còn nó tung tăng lên phòng cùng hai nó chuẩn bị quần áo, chỉ có hần là dung dung + bần thần ngồi dưới nhà suy nghĩ cái gì đấy thôi...

- Hai ới, hai chuẩn bị quần áo cho em nha - Nó nũng nịu

- Hừ, cô chỉ được cái đấy là tài thôi, rồi để hai chuẩn bị, nhất cô nha - Hai nó cốc nhẹ vào đầu nó

- Keke, hai munber 1- Nó hôn cái “chụt” vào má hai nó

- À mà hai nè, sao tên đó lại định cư ở nhà mình vậy? Chẳng phải hần là đại thiếu gia sao?- Nó tò mò hỏi

- Hì, h em không hiểu được đâu, rồi sẽ có ngày Nam kể cho em nghe, mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh mà...giàu k có nghĩa là hạnh phúc nhóc ạ. Mà Nam ở nhà cùng ta chẳng phải là vui hơn sao, nhà ta rộng mà - Hai xoa đầu nó, cười hiền

- Khó hiểu - Nó nhăn mặt

- Chẳng phải Ly Ly cũng ở cùng nhà với chúng ta đấy sao? Em cứ coi Nam như là Ly Ly đi - Hai nó cười nhẹ

- Xí, sao coi thế được chứ...Ly Ly của em ngây thơ, xinh đẹp, đáng iu, dịu dàng chứ ai như tên đấy xác xược, mặt lúc nào cũng khó đăm đăm, đã thế toàn đá đếu em nữa chứ.GHÉT - Nó trề môi, nhắm mắt phản đối

- Chắc, chứ k phải có 1 Vũ Anh Nam luôn chêu ghẹo em và 1 Hoàng Việt Anh k chịu thua người ta 1 câu nào sao? Thôi, ngoan vào thay đồ đi - Hai đưa đồ cho nó

- Dạ - Nó ton ton chạy vào phòng tắm

Nó thay đồ xong bước ra khỏi phòng tắm với 1 bộ đồ ten toàn tập: áo 3 lỗ đen, quần ngắn đen, tay đeo vòng đen, chân đeo dép sỏ ngón cũng đen nốt cùng với cái lắc chân nhỏ có chiếc chuông keo leng keng, tai đeo khuyên hình thập giá màu đen, mái tóc của nó được thoát khỏi cái mũ le lúc nào cũng lụp sụp và thay vào đó nó đã được hai nó trải + cát tĩa thêm chút chút ôm sát mặt nhìn cá tính và khá bụi bặm.

Còn hấn cũng chẳng biết lên phòng từ lúc nào mà đã thấy thay xong đồ rồi. Hấn mặc chiếc áo sơ mi trắng đóng đúng 1 cúc giữa khoe thân thể sexy của mình, quần tụt màu đen, và giày hiệu Nike trắng cùng mái tóc đen được vuốt keo dựng ngược cả lên trả bù cho hai nó với hấn trái ngược với hấn luôn. K hiểu sao 2 ông này lại chơi thân với nhau đến thế à (=.=). Hai nó mặc chiếc áo phong đen giản dị, quần ngắn đen, và giày cũng hiệu Nike màu đen, mái tóc nâu được cắt ngắn gọn gàng nhìn trông hơi bụi nhưng k mất đi cái vẻ lịch lãm và chín chắn của mình

3 người đi xuống cũng vừa đúng lúc xe của Hưng đến trở theo nhỏ bạn thân iu quý của nó. Nhỏ bạn nó diện chiếc áo sơ mi kẻ caro to, trắng đen được buộc lệch ở eo, mặc quần jean bó màu đen, tóc buộc lệch trông rất đáng iu. Tên Hưng thì cũng hơn hấn được cái là mặc áo sơ mi hộc tay đen nhưng có 6 cái cúc thì mới chỉ k đóng có 3 cái thôi, quần tụt đen và giày Nike trắng đen, tên nè có đuôi tóc dài nên được hấn túm lại và buộc đằng sau trông rất hay...

Ngồi trong xe vì nó phải tác thành cho hai nó và nhỏ bạn iu quý mình nên thứ tự ngồi trong xe có hơi kì cục chút là: Nó, hấn, hai nó và Ly ly; còn tên Hưng thì nhảy tốt lên ngồi đầu roài

- Nè nè, tui ngủ chút xíu, lúc nào tới biển thì gọi tui nghen- Nó quay lại nói với hấn
- Trời, ngủ từ hum qua tới trưa nay vẫn chưa đủ à? Lùn- Hấn trở mặt nhìn nó
- chưa- Nó lườm hấn
- Thua cô roài, ngủ đi- Hấn thở dài bất lực với nó

Nó ngọ nguậy lúc rồi cũng ngủ thiếp đi từ lúc nào k hay. Còn về phía Ly Ly vs Hai nó thì xem chừng có vẻ rắc rối vì nhỏ Ly chưa quên được chuyện lúc sáng nên k giám ngủ vị sợ lại tại phạm thì nhỏ chắc chỉ có nước kiếm cái lỗ rồi chui xuống ế chết cho nhanh quá à...Nhưng mà vì đường xe đi cũng k phải là ngắn nên rất cục nhỏ cũng ngủ mất và cũng chỉ mất có chút thời gian thôi là đầu của 2 đã tựa vào vai 2 tên kia ngủ ngon lành chẳng biết trời trăng gì nữa...

13. Chương 13

_Êu lùn....lùn....lùn đây đi, biển kia _Hấn lấy hết sức bình sinh lay con heo ngủ kia dậy

_Gì? _Nó cáu, mặt nhăn lại (Nó đang ngủ ngon lành trên vai hấn + mơ mộng đẹp lại bị gọi dậy nên điên ế mà)

_Thế có xem biển k đây? Tới rồi kìa? _Hấn chỉ tay ra ngoài cửa kính

Nghe hấn nói tới đây thì nó bật dậy như cái lò xo luôn, mặt thì dí sát sàn sát vào cái cửa kính để ngắm biển cho rõ, khuôn mặt thì vẽ nên nụ cười tươi roi rói hết mức

_Oa....biển đẹp quá _NÓ vui sướng

_Chắc...._Hấn nhìn cái khuôn mặt tươi hơn cá của nó mà chỉ biết chép miệng bó tay

Nó đang mãi mê ngắm biển với những con sóng lẫn tẩn đang nhẹ nhàng xô vào bờ cát trắng thì bỗng tẩn kính trên cửa xe trượt xuống và nó h mới để ý thấy là mặt hấn đang cực kì sát sàn sát mặt nó

_Oái, làm gì vậy? _Nó hét lên

_Xi, ngồi yên cái coi. Đang mở cửa kính cho cô chứ làm cái gì nữa _Hấn mặt tỉnh bơ nhìn nó

_Hehe, thanks nhá _Nó cười, mặt hơi hồng lên rồi

_Ngó vừa thui, cẩn thận k người thì bé tý ra mà cứ vậy là theo đường cửa kính rớt ra ngoài thì tui bỏ cô lại lun đó _Hấn nói

_Xì, k rớt được đâu, mi k phải trù ná nhá _Nó lườm hấnVà nó cứ thế ngồi ngắm biển xuốt, đôi mắt long lanh nhìn ra biển với 1 niềm cực kì thích thú, đôi môi k ngớt tiếng cười, gò má hay hay hồng vì nắng khiến cho 1 ai đó dù k k muốn nhưng tâm trí thì cứ hướng ánh mắt nhìn nó.....Cuối cùng chiếc lexus cũng đỗ lại tại ngôi biệt thự lớn màu xanh dương ven biển...

_A.....A.....A.....Biển ơi ta tới rồi nè _Nó chạy nhanh ra ngoài biển hét lớn

_Ly ơi, tắm biển thui, tắm thui _Nó kéo tay con nhỏ bạn chạy ra biển

_Việt _hai nó gọi lại

_Chi vậy hai?_Nó quay lại, gương mặt cười toe toét

_Lên phòng cất hành lý đã chứ! Mà định mặc đồ đó bơi sao? Phải thay đồ đã chứ...._Hai nó cốc nhẹ vào đầu nó

_Dạ, tuân lệnh sếp _Nó đứng nghiêm, 2 tay để lên chân như kiêu trong quân đội ý

Tại nó bước vào nhà, k phải nói chính xác là biệt thự mới đúng à. 1 biệt thự to nhưng nội thất bên trong lại k mang theo kiểu phong cách quyền quý mà lại rất thoáng đãng, trang nhã, rộng rãi và giản dị làm người ta cảm thấy rất thoải mái và thư thái khi ở đây. NÓ và nhỏ bạn được ở chung 1 phòng và 3 người kia thì ở ngay phòng đối diện với phòng của tui nó

* * * * *

TẠI BÃI BIỂN:

_Nè, hum nay tui xẽ cho ông xem bắt ngờ _Việt nói và cười đầy ẩn ý với thằng bạn

_Cái gì vậy?_Hấn tò mò

_Hehe, đợi chút sùu nữa xẽ rõ ngay thôi_Việt vỗ vai hấn 1 cách đầy đắc ý

_Tên này hum nay lạ ghê!! Bộ mi sáng nay có ăn nhầm cái gì hả?_Hấn sờ chán tên bạn

_Ăn nhầm cái đầu mày ý (Việt hất tay hấn ra). He, tới rồi tới rồi, nhìn kìa _Việt chỉ tay về phía nó và nhỏ bạn đang lon ton chạy tới

_Hả?_Hấn đơ luôn

_Hai ơi! _Nó vừa chạy tới

_Sao thế em _Hai nhìn nó cười đầy mãn nguyện

_Đi bơi thui hai, biển đẹp quá à _nó cười rạng rỡ (chắc, nhỏ này k biết là có tên đã chết dờ chết dẩn vì nhỏ từ nãy h sao?)

_Úi, tui k biết bơi, sợ ra đó sóng đánh chìm mất thì chết _LY lo lắng

Giờ hai nó mới để ý nhìn thấy Ly và giờ hai nó cũng đơ nốt luôn rồi.....Trả là thế này, tại vì hai nó sắp đồ cho nó nên hai nó đã quăng luôn cả áo tắm vào và bắt nó mặc, quần áo của nó cũng toàn bộ đơn giản chứ k hầm hố nữa nên h nó đang diện nguyên bộ đồ tắm màu đen là áo nửa người và quần đùi ngắn cũn; còn nhỏ bạn nó thì diện bộ áo tắm 2 mảnh là áo nửa người buộc cổ màu trắng và váy tầng màu hồng viền trắng nhìn đáng yêu tẩm

_Nè hai, Ly chưa biết bơi vậy hai dậy Ly Ly tập bơi đi _NÓ nói rồi tiện tay đẩy luôn nhỏ bạn nó qua trở hai nó

_Ồ...um..._Hai nó vẫn đang đơ vì người đẹp

_Ờ gì nữa....Nhớ dậy cho Ly đằng hoàng đó _Nó đe dọa ông hai đầu óc đang để trên 9 tầng mây nào đấy

_Ồ, vậy còn Việt thì sao? _LY hỏi nó

_À! Tui á? Tui đi chung với tên này, 2 người cứ yên tâm làm việc của mình đi _Nó cười gian tà rồi kéo hẳn dạy phần luôn (nhỏ này tài lanh, truyện của người khác mai mối giữ vậy mà ngay truyện tình cảm bản thân mà cứ như k ý =~=)

_Ê! Làm gì vậy? _H hẳn mới từ 9 tầng mây hoàn hồn quay về hiện tại

_Ra biển chơi chứ làm gì _NÓ cười

_CỒ chơi 1 mình đi, sao kéo tui đi làm gì? _Hắn nhăn nó khi cảm nhận rõ cơn sóng vỗ vào bờ dạt vào chân hẳn

_Mi ở đây để cản trở tình iu của hai ta và Ly Ly à? Đừng có phá hoại chứ, đàn thế _Nó chu cái mỏ của nó lên mắng hẳn

_Hừ, thế mi cứ ra ngoài biển mà chơi đi, ta ngồi đây được rồi _Hắn ngồi xuống nền cát trắng

_Sao vậy? Tới biển mà mi k ra thì đi làm gì? _Nó ngồi đối diện hẳn, đôi mắt tròn xoe nhìn hẳn khó hiểu

_K biết _Hắn nhìn xa xăm

_Lạ, mà thui kệ người đo, k biết thì càng phải ra. Mau lên nào, lẹ lên, đứng dậy cái coi _Nó kéo hẳn đứng dậy

_K ra _hắn kéo tay lại

_Phải ra _Nó lấy hết sức bình sinh để kéo 1 thằng 1m8 , to gấp đôi nó dậy

_lùn, cô hàm hả? k thích, cô ra mình đi _Hắn gắt

_K thích cũng phải ra _NÓ ngang bướng

_Tui k thể ra được _Hắn gần từng tiếng khó nhọc

_tại sao chứ? _Nó nhìn hẳn, khó hiểu

_TUI SỢ NƯỚC _hắn gắt lên, giặt tay nó ra đi vào bờ, bỏ lại nó đang sock đơ ở đấy

_Nêu muốn thì cô cứ cười đi, k phải nhịn đâu _Hắn nói rồi ngồi phịch xuống cát, cách biển 1 đoạn

Nó k đáp lại câu nói của hẳn, nó chạy nhanh ra biển. Hắn nhìn theo cái bóng dáng nhỏ bé ủa nó đang bước ra biển vui đùa cùng với ngọn sóng làm hẳn buồn. Hắn buồn vì hẳn chẳng thể vui đùa cùng nó, chẳng thể thấy được nụ cười ngây thơ, trong sáng kia của nó 1 cách gần hơn....Bỗng dưng hẳn thấy nó chạy lại phía mình, trên tay cầm 1 cái gì đó và nở 1 nụ cười rất chi là gian xảo.Nó chạy nhanh tới trở hẳn và trong lúc hẳn chưa kịp để ý thì nó đã hất nguyên cả trở nước biển mát lạnh trong tay nó vào khuôn mặt điển trai của hẳn 1 cách k thể nào phủ phàng hơn....

_Oái, cô làm cái quái gì vậy lùn? _Hắn nhăn mặt, nhìn nó

_Tập cho mi k sợ nước _Nó nói mà tay vẫn đang hất nốt những giọt nước trong tay về phía hẳn

_Này, cô k chê người tui cô k chịu được à lùn? _Hắn nhìn nó

_Ồ _Nó trả lời ngắn gọn

Và cứ như thế hết lần này đến lần khác nó cứ chạy ra biển lấy nước rồi hất vào người hẳn cách k hề có chút thương sót nào cả, chỉ thấy sự nhiệt tình trong nó cứ càng ngày càng tăng teo cấp số nhân của sự cáu giận trên mặt hẳn....và cuối cùng hẳn k chịu nhịn được nó phải đứng dậy dồn nó nên chẳng biết hẳn đã vô tình bước chân xuống biển từ lúc nào nữa ch biết khi hẳn với nó té nước vào nhau ướt sũng từ đầu đến chân thì nó mới cười toe toét bảo với hẳn là:

_Hehe, vậy là đã hết sợ nước rồi nghen

14. Chương 14

Nghe nó nói thì hấn mới giật mình nhìn xuống thì đúng thật là hấn đang đứng ngay đấy, những con sóng lẫn tăn đập vào chân hấn rồi nhẹ nhàng lẫn vào bờ cát trắng mịn màng... Nhưng quan trọng là k hiểu sao lúc này hấn k còn cảm thấy sợ nữa, k còn sợ biển nữa rồi...

- Nè, ra đằng kia chơi đi - Nó cười và chỉ tay về phía xa

- Um- hấn nhìn nó nở 1 nụ cười dịu dàng và đầy ấm áp

- He, yên tâm đi, mi mà có chết đuối thì ta sẽ cứu mà - Nó cười toe toét

Và thế là nó với hấn cùng nhau tiến ra phía biển xa, cùng vui đùa trong làn nước xanh biếc nhưng mát rượi mà thiên nhiên đã ban tặng cho vùng này...

- Stop - Nó dơ tay lên kéo hấn lại

- Sao vậy ?- Hấn nhìn nó k hiểu

- Đi tới đây thôi, ta k đi được nữa đâu. Đi nữa k khéo ta bị sóng oánh cho ngập đầu luôn và đưa vi vu sang nước ngoài quá à - Nó nhăn mặt

- Haha, uh nhỉ, ta quên mất là mi lùn mà - Hấn cười đều

- Xì, ta lùn kệ ta - Nó chu môi cãi lại hấn

- Ủa, mà mi biết bơi cơ mà, lo gì? - Hấn nhìn nó

- Ai nói với mi là ta biết bơi bao giờ vậy? Hixx, ta bơi toàn chìm chứ có nổi được bao h đâu à - Nó xì mặt, nhìn đáng iu cực

- Hở, thế sao nãy mi kêu cứu ta mà - Hấn nhìn nó ngạc nhiên

- Hehe, ý ta là nếu mi cơ nhỡ bị sóng cuốn đi thì ta sẽ kêu hai vớt mi ý mà- Nó cười tinh nghịch

- Ấc, vậy mi lừa ta hả? - Hấn lườm nó

- Đâu, tại mi tự suy diễn đấy chứ- Nó cười

- Hừ, thôi k chấp mi, ra xa đi - Hấn nắm tay nó

- Mi ra đi, ta đã bảo là ta k ra được rồi mà, ta còn yêu đời lắm chưa muốn chết sớm đâu - Nó lè lưỡi

- Thì lên ta công- Hấn nói

- Hả? Thiệt chứ? - Nó nhìn hấn nghi ngờ

- Thiệt - Hấn gật đầu

- Mi k lừa ta rồi công ta đi được nửa đường thì vớt ta xuống biển chứ? - Nó hỏi

- Trời, ta vớt mi cho cá ăn à? Mà người mi da bọc lấy xương thì có gì cho cá ăn hả? Có lên lẹ k ta đổi ý bây h

- Hấn nắn toàn tập với nó luôn

- Lên, lên chứ hehe - Nó cười toe toét

Thế là hấn công nó trên lưng: 1 thằng cao 1m80 công 1 con cao hơn 1m50 ra xa ngoài biển chơi trong tiếng nói chuyện tíu tít của nó...bây h hấn mới biết là nó nói chuyện rất lắm chứ k kiệm lời như bình thường

- Nè, đang nghĩ zè vậy ?- Nó hỏi

- A! k, sao thế? - Hấn bối rối (sao giám nói là đang nghĩ về nó chứ, keke)

- Nhìn kia, cá đó, bé xíu luôn à - Nó chỉ hấn

- Uh, tại thủy triều đang lên rồi nên mới có cá ở đoạn này - Hấn giải thích

- Bắt đi, bắt đi - Nó nói, tay với với xuống nước

- Bắt gì mà bắt.Tay ngấn với thế nào được,ngồi yên đi, ngã bây h? - Hấn gắt
- Ủ, bắt cơ - Nó ngang
- Bắt làm zề? - Hấn hỏi
- Mang về rán lên ăn, dần thế- Nó nói hồn nhiên như cô tiên
- Mi bị hâm à?Sao tâm hồn mi chỉ có ăn với uống k thôi vậy ?Thui,đi vào - hấn công nó quay lại bờ
- O, sao ki bo thế? - nó nhăn mặt
- Ky cái đầu mi ý, bé tý thế thì ăn uống cái nổi gì? - Hấn mắng nó
- Xì, đồ keo bo, bần xỉn- Nó sị mặt
- Nói ta keo bo, bần xỉn nữa là ta thả mi xuống đấy - Hấn dọa nó
- Oái đừng nha,tui chìm đó - Nó ôm chặt vào cổ hấn

Nắng chiều bắt đầu tắt,thủy chiều bắt đầu dâng lên,nó với hấn cứ vi vu trên biển mãi cho tới lúc ấy...Tuy nó với hấn chỉ nói những câu truyện vu vơ thôi nhưng cũng đủ làm hấn nhận ra rằng tim hấn đã hằng mất 1 nhịp từ lúc nào khi hấn ở bên nó gần thật gần như thế này...

- hai ơi, hai đang làm gì đấy? - Nó lon ton chạy vào
- He,tụi này đang chuẩn bị tiệc nướng đó. Đúng món sở trường của nàng luôn rồi ngenh - Ly nhìn nó cười tươi
- oa, thế hả?thích quá - Mắt nó long lanh sáng trưng lên như đèn pha oto
- Tầm vui k em? - Hai nhìn nó cười hiền
- Dạ vui, thấy được mấy con cá bé xíu đang bơi nữa ạ - Nó cười thích thú
- Chắc,nhỏ lùn này định đòi bắt mấy con cá ấy về nướng đấy, hết biết - Hấn chep miệng
- Haha, đúng là Việt Anh - Hai nó phì cười, Ly cũng len lén che miệng cười (cười ta đảm bảo nó k cho Ly toàn mạng đâu)
- Xì, cái đồ zô zuyên.A! ma tên Hưng đâu rồi nhỉ? - Nó ngó nghiêng
- He, Hưng đi mua thịt rồi - Ly nói
- A! Hưng nó về rồi kìa - Hai nó chỉ
- A, Hưng đẹp trai về rồi à?Mang tui sách giùm cho, vất vả quá - Nó xí xối chạy ra sách giùm tên Hưng sock làm hấn nghe xong té từ ghế xuống vì câu nói của nó (nghe quen quen ==.)
- Nè, nhỏ này hôm nay ăn nhầm thuốc à? - Tên Hưng chỉ về phía hấn hỏi Việt, mặt cứ ngệt ra
- K,phải đâu, cứ ai cho nó ăn là nó lại vậy đấy- Việt lắc đầu giải thích
- Thật k? - Hưng nhìn nó vẫn đang toe toét
- Thật, nhỏ Lùn này lươn kinh lắm - Hấn nói
- Thì sao, ta cho mi ăn lươn bi h ? - Nó lườm hấn

Và bữa tiệc nướng của tụi nó diễn ra vui vẻ, rộn ràng tiếng cười cho tới mãi tối. Lần đầu tiên giữa nó và tụi hấn k có khoảng cách,lần đầu tiên hấn và nó có thể cười 1 cách vui vẻ tới vậy, và lần đầu tiên nó phát hiện ra hấn sở hữu 1 ánh mắt rất đẹp khiến cho trái tim nó rung động 1 cách kỳ lạ.Tối hôm đấy mọi người vui chơi mệt như vậy nên mọi người ai cũng tắm rửa và đi ngủ từ sớm cả nhưng nó thì chẳng thể chợp mắt được chút nào nên nó quyết định ra ngoài biển đi dạo 1 chút cho thoải mái...

Nó dạo bước trên biển để những con sóng nhỏ lăn tăn đánh vào bờ dạt vào chân nó mát lạnh khiến nó rất thích và cảm thấy rất thoải mái.Nó cứ bước mãi dù bờ biển hiện tại đã chìm trong 1 màu đen chỉ còn len lỏi ánh sáng đèn điện của căn biệt thự mà thôi...Nó nhìn thấy đằng xa có bóng dáng 1 ai đấy đang ngồi nhìn về

phía biển. Bó bước lại gần, nó ngạc nhiên k ngờ lại là hấn, hấn hướng đôi mắt đầy u buồn của mình về phía biển cả xa xăm, vô hạn mà nó k hiểu được ánh mắt đó đang suy nghĩ những gì?

- Nam... - Nó gọi

Hấn vẫn im lặng chẳng phản ứng gì cả, dường như hấn k nghe thấy nó gọi

- ĐỒ SẮC SƯỚC - Nó hét lên

Hấn giật bản mình quay lại nhìn nó đầy ngạc nhiên

- Nhìn cái gì? Làm gì mà tui gọi mặt cứ đỏ ra k thừa ư? - Nó ngồi xuống cạnh hấn

- Hi! Suy nghĩ chút. Sao k ngủ đi mà lại ra đây - Hấn nhìn nó cười nhẹ nhàng

- Mi mà cũng có thứ phải suy nghĩ cơ á? - Nó nhìn hấn k dấu được sự ngạc nhiên

- Sao k? Ta đâu có phải là loại người hồn nhiên k bao h biết suy nghĩ gì như mi - Hấn nói, mắt vẫn hướng ra biển

- Ai bảo ta k phải suy nghĩ nào? Đây nhé: sang, trưa, chiều, tối ta phải suy nghĩ xem hôm nay nên ăn gì nè, suy nghĩ coi phải mặc gì nè, cái nhau với mi cũng phải suy nghĩ xem làm như thế nào để bật lại thắng được mi nè,... Chậc, nhiều lắm đó chứ - Nó vừa kê lê vừa xòe ngón tay ra đếm

- Trời, suy nghĩ như mi thì ngoài ăn, chơi và chọc ta ra thì còn gì nữa k? - Hấn nản luôn

- Thế chứ mi nghĩ cái gì à? - Nó nhìn hấn nhăn chán khó hiểu

- Ta nghĩ về mẹ ta - Hấn nhìn xa xăm

- Mẹ? À um... Thui mi đừng tự dằn vặt mình nữa, người đã mất rồi thì đừng buồn nữa, làm vậy họ sẽ vướng bận và k thể siêu thoát được đâu - Nó an ủi hấn

- Ta k buồn nữa nhưng mỗi lần nghĩ tới, mỗi lần ra đây là ra lại k thể nào k nhớ tới cái cảnh tượng mẹ ta lúc chết - Hấn nói, đôi mắt sâu nay càng sâu thăm thẳm tới kì lạ

- Mi ghét biển vậy sao? - nó hỏi

- Um... năm ta 5t mẹ ta đã tự sát ở biển. Lúc đấy ta đã chạy theo để giữ mẹ lại, ta hy vọng mình sẽ cứu được mẹ nhưng lúc đấy ta còn quá bé, đã biết gì đâu nên do k biết bơi mà suýt chút nữa thì chết theo mẹ rồi... umm, cũng từ đấy ta sợ nước à - Hấn chậm rãi kể cho nó nghe...

- Vậy té ra mi sợ nước là vì vậy hả? - Nó gật gù xem chừng có vẻ hiểu lắm

- Um... - Hấn khẽ gật đầu

- Rồi, mi đi theo ta, ta sẽ giúp mi giải tỏa nỗi buồn này - Nó nói rồi kéo hấn đứng dậy theo mình

- Hả? kiểu gì? - hấn vẫn chưa hiểu

- Đi thì biết - Nó kéo hấn đi

15. Chương 15

Nó cùng với hấn đi ra phía sau ngôi nhà - nơi có trồng cả 1 vườn hoa lớn lung linh đầy màu sắc rực rỡ đang ngủ trong đêm...

- Vào đây làm gì? - Hấn nhăn mặt

- mẹ mi thích loài hoa nào nhất? - Nó quay lại hỏi hấn

- Làm gì? - hấn nhìn nó k hiểu

- Người ta hỏi thì mi cứ trả lời đi, hỏi lắm thế. Hay đừng bảo vs ta là mi k biết nhớ? - Nó nhăn mặt

- Hoa hồng đỏ - Hấn trả lời

- um, rùi...vậy mau hái hoa đấy đi, mấy bông ở đằng kia kia, nhớ là phải ngắt cả cành đó - Nó nói, tay chỉ về khóm hoa hồng mọc sung quanh vườn

Hấn trả hiểu rất cục nó muốn làm cái gì nhưng hấn biết h có hỏi nó thì nó cũng chẳng chịu nói đâu nên hấn đành phải ngậm ngùi làm theo lời nó thôi...

Hấn với nó hái cục được khá nhiều hoa và hấn cũng được kha khá vết chích vào tay do gai hoa hồng ghen tỵ với nhan sắc của hấn mà k thương tiếc đâm vào (um, thực ra là hấn với nó hái sạch sẽ tất cả những bông hoa hồng đỏ vào có mặt trong vườn luôn rồi ạ...) Xong rồi nó lại lúi xệch hấn đi về phía biển

- Nào nào lại đây mau lên - Nó vẫy vẫy hấn

- Tối vậy cô kéo tui ra biển làm gì? Cẩn thận k sóng cuốn đi luôn bi h đó, tui k cứu được cô đâu - Hấn nói vóng ra từ trên bờ

- Thế rốt cục mi có lại k thì bảo đây, hai còn đợi tui khuôn ra nữa hả? - Nó trống tay vào eo, lườm hấn

- rồi, rồi đây - Hấn thở dài bước tới...Hấn cũng k hiểu vì sao mà mình lại phải lép vế trước nó như vậy nữa...

- Lẹ lên, ôm bó hoa cho cẩn thận k rớt bi h - Nó nói

- Rùi, h làm gì nữa đây - Hấn nhăn mặt hỏi nó

- Tốt, h chỉ cần thả từng bông hoa này xuống nước thôi à - Nó cười, cầm 1 bông hoa thả xuống

Và thế là giữa đêm hôm gió mát trăng thanh, hấn cùng nó đứng trên biển thả những bông hoa hồng đỏ thắm xuống nền nước biển đen nhưng lại lấp lánh như những vì sao trên trời kia...

- Mẹ tui từng nói, khi người yêu thương của mình mất thì hãy mang loài hoa của người ấy thích đến mộ người ấy; như vậy họ sẽ vui lắm và mình cũng sẽ cảm thấy k buồn k dần vặt nhiều nữa à - Nó chấp tay, nhắm mắt hướng về phía biển, miệng lẩm nhẩm 1 lời cầu nguyện gì đó

- Thế sao? - hấn nhìn nó bằng ánh mắt dịu dàng

- phải, h mi hãy nói với mẹ mi những gì mi cần nói đi, ta tin mẹ mi sẽ hạnh phúc lắm và nhất định sẽ cầu nguyện những điều tốt lành sẽ tới với người- Nó ngược lên nhìn hấn mỉm cười- 1 nụ cười tươi, hồn nhiên

Hấn làm theo nó, quay mặt về phía biển, nhắm mắt lại, chấp tay rồi cầu nguyện 1 cái gì nó mà nó k biết được. và sau 1 lúc khi cả 2 cùng cầu nguyện xong thì hấn và nó cũng nhau vào bờ

Dù nó đã gắng hỏi mãi nhưng hấn sống chết cũng k chịu nói ra dù 1 nửa câu...Mà thực ra thì hấn cũng làm sao mà nói ra được khi hấn bảo với mẹ mình rằng :

“mẹ ơi! Xin mẹ hãy phù hộ cho người con gái bên cạnh con luôn được hạnh phúc mẹ nhé...Um, vì cô ấy tương lai k xa sẽ là con dâu mẹ đó...” (nói xong câu cuối hấn đỏ mặt luôn ==)

- Đây, cô k tính đi ngủ hả? - hấn hỏi nó

- k, mi buồn ngủ thì cứ đi ngủ 1 mình đi, kệ ta - Nó cười

- ta có bảo là ta đi ngủ đâu, hum nay ta thức. Thế mi cũng định thức hả? - Hấn nhăn mặt nhìn nó

- Um, ta muốn ngắm bình minh mọc, lâu rùi k được coi à - Nó trả lời

- Vậy ta cùng ngắm với mi nhé - Hấn nhìn nó bằng ánh mắt trêu mếu nhưng nó k thấy vì mắt nó h đang hướng ra phía biển

- Ok - Nó nói

Thế là từ lúc đó cho tới lúc bình minh lên nó với hấn ngồi cả buổi tối nói chuyện với nhau, hết chuyện trên trời rồi lại chuyện dưới biển, hết chí chèo, chọi nhau thì lại cãi nhau ầm cù tới cả lên nhưng cũng có lúc

cả 2 im lặng nhìn màn đêm, ngắm ánh trăng đang ngày càng lên cao kia...cảm nhận cái hơi lạnh đang dần đến khi sương xuống ...thời gian đang dần trôi qua 1 cách lặng lẽ...

- Nè, mặc đi - Hấn choàng chiếc áo khoác mỏng lên ng nó
 - Thui,k cần đâu, mi mặc đi, của mi mà- Nó lắc đầu đưa trả áo cho hấn
 - Xì, lắm truyện quá, mi mặc có mỗi cái áo phong mỏng thế kia sao mà ấm được. Mặc vào k lại ốm bây h, mặc công tại ta - Hấn nhăn mặt đẩy chiếc áo lại cho nó
 - Um, thế còn mi? - Nó nhìn hấn
 - Xì,ta là đàn ông cơ mà,lạnh thế này thấm tháp gì à; mà ít ra áo của ta cũng ấm hơn áo mi đó - Hấn hất mặt tặc đắc
 - Um zì thanks nhớ - Nó cười toét toét
 - Um, này Việt, ta có truyện muốn nói với mi - Hấn nhìn thẳng vào mắt nó
 - Hả? truyện gì? - Tự dưng k hiểu sao nó thấy hơi bối rối
 - tui...tui...Hoàng Anh Việt à...tui...tui muốn...à k...tui...Um, Việt cho Nam là người được bảo vệ Việt nhé,bảo vệ tới hết cuộc đời luôn ý - Hấn ập úng 1 hồi mãi mới nói ra được, khuôn mặt đang đỏ lên
 - Hả? - Nó đỏ mặt ra
 - Nam muốn là người duy nhất và mãi mãi bảo vệ Việt ý - khuôn mặt hấn nhìn nó đầy nghiêm túc, chẳng có vẻ gì đây là đùa rờn cả
 - tui...tui...- Nó đỏ mặt lấp bắp...(nó tuy ngốc thật đấy nhưng k ngu ngốc tới mức 17t rồi mà k hiểu những gì hấn nói đâu)
 - Việt k cần phải trả lời tui ngay đâu. Tui biết h Việt thấy tui chưa có đủ khả năng cho Việt 1 hạnh phúc thật sự nhưng từ h tui sẽ chứng minh cho Việt thấy tui thực ra là ng ntn, và rồi sẽ tới 1 lúc nào đó tui hỏi lại việt câu này .Lúc ấy, em hãy cho trả lời cho tui biết 1 cách thẳng thắn nhé - Hấn nhìn nó bằng ánh mắt dịu dàng và nụ cười ấm áp hiếm có
- Nó k nói gì chỉ nhìn hấn rồi khẽ gật đầu ...và cùng lúc đó thì hoàng hôn vừa lên sáng rực cả 1 khoảng trời và xua tan đi cái ảm đạm của màn, u tối để đón chào 1 ngày mới cùng với 2 tâm hồn đang chung 1 nhịp đập trái tim...
- Mặt trời mọc cũng là lúc vạn vật thức giấc, những chú giã chàng nhỏ màu xám xám trong suốt bắt đầu xuất hiện trên những mờ cát ướt báo hiệu thủy triều đang rút...
- A!Giã chàng kia... - Nó reo lên thích thú pha vỡ k gian yên lặng khi cả nó với hấn chẳng nói câu nào chỉ yên lặng ngắm mặt trời đang đội biển nho lên và hưởng thụ những ánh nắng ban mai đầu tiên,trong lành nhất...
 - Hử? giã chàng là con gì vậy? - Hấn đỏ mặt
 - Trời, đại thiếu gia à.Lại đây, đó thấy mấy con đang bò bò dưới cát này k? Con giã chàng đó, nó nhìn hơi giống con cua nhưng nó bé và có màu khác con cua nhiều- Nó kéo hấn lại 1 bãi cát ướt và bắt 1 con giã chàng cho hấn xem
 - Hô, ra vậy hả? - Hấn gật gù xem chừng là hiểu lắm
 - Rồi, chạy vào kiểm cho tui 1 lọ thủy tinh trong suốt, to to 1 chút rồi mang ra đây đi, nhanh k chúng ra biển hết h - Nó giục hấn, đẩy hấn quay vào bờ
 - Hả? ờ...um - Nói rồi hấn chạy vào mà đầu vẫn dần ra chẳng hiểu nó muốn làm gì nữa...
- 1 lúc sau :
- nè, cái hộp thủy tinh này được k? - Hấn đưa hộp cho nó
 - A! được đó, h lấy 1 ít cát và nước biển vào đấy đi rồi ra phụ tui bắt mấy con nè với - Nó hào hứng

- Này lun, cô đừng bảo vs tui là cô bắt mấy con gì gì đó này làm bữa sáng cho mình nhớ - Hấn nhìn nó đầy nghi ngờ

- Sặc, tui đập chi h, k ăn...cứ bắt lẹ đi rồi khác biết - Nó nhăn mặt dơ năm đấm dọa nó

-Ồ ờ... - Mặt hấn vẫn dần thúi dần nát cả ra

Trong lúc nó với hấn đang hỳ hực bắt mấy con giã chàng thì trong ngôi nhà nơi những nhân vật còn lại của ta vẫn đang ngủ thì cũng có 1 câu truyện nhỏ xảy ra...

Nhỏ bạn thân iu của nó tỉnh dậy và bắt đầu bước ra ngoài, vừa mở cửa thì cánh cửa ngay bên phòng đối diện cũng mở ra và đương nhiên người đó k ai khác chính là Anh Việt đang gãi gãi đầu bước ra nhìn trông rất là ngố...các fan của anh ở trường hay ở ngoài đời thường mà thấy cảnh này của anh thì chắc cái danh vị “hoàng tử lạnh lùng” mà anh vẫn luôn xây dựng cho mình bay vèo mất theo gió biển luôn quá...

4 mắt chạm nhau, cả 2 người cùng ngạc nhiên và cũng khá bối rối vì sự chạm mặt ngoài ý muốn như thế này ...

- Ô... - Ly cứ nhìn chăm chăm vào Việt

- Hi! Chào Ly, ngủ ngon chứ? - Việt nhìn Ky cười cười

- Um, dạ - Ly đỏ mặt

16. Chương 16

- Em dậy sớm thế? Sao k ngủ thêm đi, bây h vẫn còn sớm chán mà - Việt hỏi, nhìn khuôn mặt hiện h cười cực kì méo mó vì ngại...ai đời lại để Ly nhìn thấy cái cảnh ngái ngủ cực kì ngu của mình vậy chứ...

- Em định đi dạo biển 1 chút ạ,nên... - Ly thở thê

-Ồ! Anh cũng đang muốn đi dạo 1 chút, cùng đi nhé - Việt cười (nụ cười này đã có vẻ thoải mái hơn, thì dù sao cũng là ng chín chắn nên làm sao mà có thể lúng túng mãi được)

- Dạ - Ly nhìn Việt cười tươi, khuôn mặt hồng hồng lên vì ngại nhưng vui lắm (chắc, thì đi dạo biển vào sáng sớm vs ng mình yêu lại trẻ sướng quá => 1 khung cảnh thật lãng mạn .=)

LY với Việt đi song song bên nhau cùng đi dạo trên bãi biển với bờ cát trắng mịn màng. Vào sáng sớm k khí cực kì trong lành, dễ chịu nên làm cho tâm hồn người ta cũng thoải mái, thư giãn khiến cho bao mệt mỏi, khó chịu đều bị gió đưa ra ngoài khơi hết cả...

Nhưng chỉ đi 1 lúc là Ly vs Việt đã thấy nó đang hý hoáy làm cái gì đó ngoài biển 1 cách hết sức say xưa...

- Nam

- việt

- Hở? - Nó với hấn đồng thanh quay lại phía tiếng ai vừa gọi tên mình

- Hai ng đang làm trò gì vậy ?- Hai nó nhăn mặt nhìn cả 2 mới sáng sớm ra đã nghịch nước ướt hết cả

- Ô, giã chàng kia - Ly chỉ vào cái lọ thủy tinh tròn đang trôi lênh bênh trên nc cạnh nó với hấn

- Hehe, phải rồi, đang bắt giã chàng đó - Nó gặt đầu cái “rụp” nhìn nhỏ bạn cười toe toét

- Bắt làm gì vậy ?- Hai nó vẫn nhăn mặt

- A! EM biết rồi...chơi trò này vui cực, hay lắm. Hồi bé em vs VIỆT hay chơi lắm, thi thoảng đi du lịch với trường mà ra biển thì vẫn chơi à, phải trò đó k Việt ? - LY nói vanh vách, mắt sáng lên hào hứng

- Phải phải - Nó gặt đầu lia lịa

- Cái này hay lắm, cho Ly chơi với nha - Ly xắn tay áo, xắn quần lên chạy đến chỗ Việt cùng tham gia

- Ok - Nó cười tươi, mặt đầy phấn khởi

Thêm hai nó bị miễn cưỡng vào chơi cùng thế là 4 đủ 4 đứa tụi nó mới sáng sớm bánh mắt ra đã làm náo động cả biển khơi rồi. Với cái trò con nít ngày xưa vẫn hay chơi thì h 4 đứa 17t đầu, lớn đùng ra rồi vẫn đang chụm đầu vào rớt bắt mấy em đã chàng tội nghiệp k khác gì tụi con nít

Bắt được cơ số nhiều những con già chàng rồi thì tụi nó đi ra mãi đằng xa bờ 1 chút, nó với Ly cùng nhau mở cái lọ thủy tinh chứa đầy những con già chàng ra. Chiếc hộp vừa mở nắp, hàng loạt những con đã chàng túa ra như 1 quân đoàn binh sĩ dưới thủy cung của vua thủy tề đang đi xuống biển diện kiến thủy vương vậy...

Nó với Ly cứ tíu tít suýt xoa khen đẹp còn 2 thằng đứng bên cạnh đứng đần mặt nhìn 2 đứa nó nhọc công bắt chúng xong rồi cục lại thả hết ra...nhưng xong rồi cũng phải phì cười vì 2 cô gái này trẻ con qua trời luôn khiến cho chính cả 2 thằng bọn hấn cũng trẻ con theo luôn...

Xong 4 đứa dắt nhau vào bờ, khuôn mặt hớn hở, tràn đầy hạnh phúc rạng rỡ như ánh nắng mặt trời vào buổi sáng ấm áp nhưng k hề chói choang, khó chịu...Cũng lúc đấy Hưng cũng mang đồ ăn sáng ra cho cả lũ ăn sau 1 lần lộn ở biển thì bụng đứa nào đứa nấy cũng đói meo và đang biểu tình giữ đội...

- He he, vui quá chứ à - Nó hớn hở

- Chắc, ướt hết cả quần áo rồi kìa, chẳng cần thận gì cả, coi chừng bị cảm đó mau vào thay quần áo đi - Việt bảo nó

- Dạ, Ly đi cũng tui thay đồ lun đi - Nó kéo tuột Ly vào nhà

- Đây - Hưng gọi 2 thằng bạn

- Gì? - 2 tên kia cùng đồng thanh

- Hai ông kết 2 con nhỏ đó rồi phải k? - Hưng hỏi, nhìn thẳng vào 2 thằng bạn

- Đâu có đâu - 2 thằng cùng đồng thanh tiếp

- Đừng cãi tui, tui là bạn 2 ông từ hồi nào mà nhìn cái mặt 2 ông như thế kia mà lại k biết à? - Hưng chỉ vào 2 cái mặt đang đỏ lên vì bị nói chúng tìm đen của cả 2

- Ờ thì... - 2 tên ấp úng

- Tôi nói nhé, 2 ông cứ nghĩ cho kĩ xem liệu 2 ông có bảo vệ được 2 nhỏ đó k trong khi hiện tại Thiên Long Bang có biết bao nhiêu người ghen ghét. Nhất là Việt, liệu mà có thể bảo vệ được cả em gái mình và người mà yêu k? Vụ của Việt Anh bị đánh vừa rồi mà k ngờ ra à? - Giọng Hưng nói hoàn toàn nghiêm túc

- Ủ, tao biết, cũng hiểu luôn - Việt nhìn xa xăm

- Ờ, tại dạo này chơi vs nhỏ lùn nhiều quá nên đâm ra tao quên mất mình là ai à. Um, tao hiểu rồi, thanks mà - Hấn vỗ vai Hưng cười gượng

- Teo biết và tao cũng hiểu chúng mày đang như thế nào, chẳng dễ dàng gì bỏ được người mình yêu cả. Tao cũng từng như chúng mày rồi nên h nhân lúc khi cả 2 bên chưa xác định rõ mối quan hệ thì hãy bỏ đi trước khi như tao - Hưng buồn rầu nói. Tuy hấn có bướng bỉnh thật, hấn cũng giống như Nam thay bồ như thay áo, đi chơi với bao nhiêu đứa con gái thì cả 2 cũng chỉ là vui chơi quan đường thôi và hấn muốn xoa dịu cái vết thương hấn mang vẫn mang bên bao năm qua và hình như nó vẫn còn nguyên vẹn như ngày nào

- Mà mà cũng yêu được đứa nào thật lòng á? - Việt ngạc nhiên nhìn Hưng

- Xì, tao chơi gái, quen với mấy nhỏ đó chỉ để họ làm con thiêu thân cho mình thôi- Giọng nói Hưng càng trở nên buồn hơn

- Chắc... - 2 thằng chán nản

Việt tuy ngoài yêu quý em gái ra trước h anh cũng chẳng có tình cảm gì đặc biệt dành cho ai cả, anh coi em gái mình như báu vật vô giá vậy, lúc nào cũng giữ gìn nâng niu, bảo vệ, chăm sóc cho nó. Vì với anh, những

năm qua anh chưa làm tròn đc trách nhiệm làm anh của mình cho dù hằng ngày vẫn luôn dõi theo em gái nhỏ...nhưng lúc em gái buồn, lúc em gái khóc thì hấn chỉ biết đứng đó thôi...Ngoài em gái, cha, người mẹ đã mất và thêm 2 thằng bạn thân trí cốt anh chẳng bao h bận tâm tới 1 ai khác và nói chính xác thì anh bàng quang trc cuộc sống này cho tới khi anh gặp cô...cái cô bé vô tình ngồi cạnh anh...cái cô bé đã vô tình cho anh thấy nụ cười cực kì đẹp đó, nụ cười mang theo tất cả những gì tinh túy nhất của mùa xuân...Quách Ly LY- Bạn thân của em gái mình...có lẽ anh thực sự yêu mất rồi

Nam, hấn giàu...phải nói là cực kì giàu có, hấn chẳng thiếu thứ gì cả, thứ duy nhất hấn thiếu đó là mẹ hấn- ng mà hấn yêu quý nhất ng phụ nữ đoan trang, hiền hậu vô cùng...Lớn lên hấn thay đổi mình, k còn là thằng bé hồn nhiên, vô tư hay cười với mẹ mình nữa mà đã trở thành 1 tay chơi có tiếng trong các quán bar, vũ trường; hấn đắm đầu vào bóng đêm của thế giới ngầm;hấn thay bộ như thay áo khi hàng loạt những đứa con gái đủ thể loại ngã vào vòng xoáy của hấn; và còn nhiều thứ hơn thế nữa...Hấn ghét nó, ghét cay ghét đắng người duy nhất giám hỗn láo vs mình, ng duy nhất giám **** hấn thẳng mặt k thương tiếc nhưng lại kiên cường lắm, đánh thép lắm, ngang ngược lắm khiến 1 người luôn xoay người khác như hấn đã trở thành 1 kẻ bị động trc hấn - 1 con nhóc tomboy chẳng mấy xinh đẹp, kiêu diễm hay đoan trang, hiền hậu, quý phái...hấn ghét nó, ghét nó kinh khủng luôn nhưng sao từ bao h con mắt hấn lại dõi theo nó mất rồi?...từ bao h hấn lại chán ghét bar, vũ trường, những nhỏ sexy,...mất rồi mà lại theo nó chọc ghẹo thế này? Còn đâu là 1 Vũ Anh Nam khiến mọi người nể sợ ở cả phương diện chính và tà nữa...

Hưng là người duy nhất hay cợt nhả trong 3 người, lúc nào cũng tỏ ra vui vẻ, hòa đồng và rất thoải mái nhưng ít ai biết được rằng đằng sau bộ mặt đó còn có những thứ mà chẳng ai hề biết, k ai có thể ngờ tới được...Dù cũng là 1 tay chơi có hạng chỉ thua kém Nam 1 chút nhưng có ai biết được rằng hấn vui chơi qua đường, để những ả chết vì khuôn mặt baby vô tội của mình để thỏa lấp chỗ trống trong tim mình, để quên đi 1 người đặc biệt chứ?... Chính vì vậy mà khi hấn, Nam và Việt đã bước vào con đường đó, hấn k muốn rồi bạn mình cũng như mình nên hấn đã làm vậy...thà đau 1 chút còn hơn đau suốt cuộc đời này...liệu có được như vậy k đây? Liệu bạn hấn có may mắn hơn hấn k?...

3 người mỗi người 1 suy nghĩ, mỗi người 1 tâm trạng khiến cho k gian vô tình mà cố ý bị rơi vào 1 khoảng k im lặng chỉ còn có tiếng sóng biển rì rào, tiếng gió biển vi vu, tiếng chim hải âu đang kêu đâu đó ngoài xa mà thôi...Và nó đến cũng là lúc nó phá vỡ cái k gian im lặng tới rợn người đó nhưng cũng là lúc khởi đầu cho mọi chuyện rắc rối đến với tất cả...rắc rối này thực sự là tốt hay xấu thì cũng chưa rõ, những có lẽ như vậy sẽ giúp họ 1 phần nào đó gỡ rối đc tình cảm trong lòng mình...

- Hey! Ăn thôi mấy người, đói quá rồi - Nó vừa nói vừa vơ cái bánh rồi xuống ghế măm măm ngon lành

- Ủa? sao 3 người mặt cứ đăm đăm vậy? Có chuyện gì à? - Ly hỏi

- K có gì đâu. 2 cô ăn xong chuẩn bị đồ rồi về luôn nhé- Hấn nói nhưng giọng cực lạnh lùng, chẳng biết cái ánh mắt ảm áp, nụ cười hiền và giọng nói trầm ấm biến đâu mất trong con ng hấn rồi...

- Sao lại thế? - Nó buông hấn miếng bánh ra nhìn thẳng vào mắt hấn nhưng hấn lại quay đi, h hấn k đủ khả năng nhìn thẳng vào nó như mấy ngày qua nữa rồi...hấn phải trở về là hấn thôi - 1 Vũ Anh Nam máu lạnh, độc đoán

- Um, tui anh có việc gấp phải về, tui em thông cảm cho bọn anh nhé - Việt chen vào giải thích hộ hấn

- Ăn xong rồi, tui lên xếp đồ - Nó vút miếng bánh mới cắn được mấy miếng lên bàn, khuôn mặt k tỏ chút biểu cảm nào

- Việt - Hai nó kéo tay nó lại nhưng nó thẳng tay hất ra và bước thẳng đi, cũng chẳng thèm ngoảnh đầu quay lại hay **** mắng gì

- Việt đã thực sự rất vui ... - Ly nói rồi cũng đứng dậy chạy theo Việt

2 đứa bước đi thẳng mà đầu quay mặt lại nên k biết rằng khuôn mặt cả 3 thằng đang buồn thiu, mồm meo như bánh bị để quá hạn vậy (=.=). K chỉ đối với hấn, với Việt mà với Hưng thì 2 cô gái này cũng đã khá đặc biệt rồi, cả 3 người đều cảm thấy rất vui trong ngày ngắn ngủi vừa qua, họ thật sự k muốn kết thúc như thế nhưng họ k thể làm khác được bởi vì họ quá nguy hiểm đối với cả 2 người, họ k hề muốn gây tai họa xuống đầu 2 cô...

17. Chương 17

1 lúc sau thì xe cũng khởi hành đi lên thành phố và trở về ngôi nhà của tụi nó. Việt lên xe thả ngủ luôn và cả đêm qua nó đã ngủ chúi nào đâu, còn Ly cũng ngủ luôn sau đó 1 lúc vì nhỏ hôm qua cũng ngủ khá muộn mà sáng lại tỉnh dậy sớm nên h ngủ bù.

Tối nhà nó với Ly vẫn còn đang say giấc nồng nên Việt với hấn đành đích thân bế 2 nàng lên tận phòng ngủ rồi mới về phòng mình nghỉ ngơi.

Nó với Ly ngủ tít mít tới tận sáng hôm sau, mãi cho tới lúc má lên gọi thì 2 đứa mới dậy...

- Cô chủ, cô chủ dậy đi...tối h đi học rồi - má lay 2 đứa

- Dạ - nó với Ly dụi dụi mắt ngái ngủ

2 đứa mắt nhắm, mắt mở lết vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt rồi cuối cùng là thay đồ: Nó mặc 1 chiếc áo phông trắng co hình chữ thập cách điệu to đùng màu đen, khoác thêm áo gile màu đen mỏng ra ngoài, quần tụt đen, mào trắng đằng sau, giày Nike trắng đen, mũ lưỡi trai đen nhìn nó h cực kì cá tính và do nó lại đội mũ nên khuôn mặt dễ thương mấy ngày qua lại bị nó che đi mất rồi. Ly thì mặc 1 chiếc váy dây anh biển nhạt nhiều tầng có thắt 1 chiếc nơ khác điệu ở trước ngực màu trắng, eo thắt 1 dây lụa trắng, ngoài khoác 1 chiếc áo lửng tay phồng cộc màu trắng, chân đi giày cao gót màu trắng 5 phân nhìn đúng phong cách của 1 tiểu thư đài các...

Cả 2 khi chuẩn bị đâu vào đấy thì cùng nhau bước xuống nhà...

- Má, hai con đâu rồi? - NÓ bước xuống hỏi

- Dạ, cậu chủ đi từ sáng sớm với 2 cậu kia rồi. Cậu bảo là bận việc gì đó ạ, trông cậu chủ có vẻ rất vội vàng.- Nó nói

- Thế ạ, thôi má cho con ăn cái gì nhẹ nhẹ thôi má nhé - Về mặt nó k dẫu được sự khó chịu

- Vâng - Má nói rồi vào bếp chuẩn bị đồ ăn

- Bọn họ làm sao vậy nhỉ? - Ly hỏi, mặt thất vọng lắm

- Chịu, k hiểu sao lại vậy. Ghét, để tới lớp hỏi hai xem rốt cục chuyện quái gì đang xảy ra à - Nó cắn miếng bánh mì, ăn nhồm nhoàm

- um...- Ly ậm ừ nhưng khuôn mặt thì biểu hiện rõ sự lo lắng

Ấn sáng xong xuôi nó với Ly đi tới trường. Tối lớp nó đã thấy hấn, hai nó, và cái tên Hưng đang ngồi nói chuyện gì đó với nhau rồi. Nó nhìn cực kì ngứa mắt và k hiểu sao lại thấy rất cáu giận, khó chịu trong người; nó tiến lại bàn mình mém cái 'bịch' cặp sách 1 cái sượt qua mặt hấn khi hấn đang cười toe toét với mấy nhỏ bên cạnh 1 cách dứt khoát...

- Gì đấy? - Hấn dừng lại nhìn nó

- Trả gì cả!!!- Nó nói lạnh lùng

Nó hất mặt quay đi trước sự khó chịu k kém của hấn và cũng chẳng thèm nhìn cái mặt hấn đang nhăn nhúm lại lần nào, bước đến bàn hai nó đồng thời đá *** cái tên ngồi cùng hai nó ra và bắt đầu công cuộc tra hỏi+ thẩm vấn hai nó:

- Hai

- Gì vậy em gái - Hai nhìn nó cười dịu dàng

- Sao sáng nay hai k đợi em đi cùng? - Nó đi thẳng vào vấn đề

- À, thực sự xin lỗi em nha. Tại sáng nay hai có việc gấp nên k đợi em được, hai xin lỗi - Hai xoa đầu nó

- Việc quái gì chứ? - Nó hậm hực

- Hi, hai bạn thật mà, thông cảm cho hai đi - Hai nó lảng tránh câu nói của nó

- Hai...

Nó đang định mắng hai nó 1 trận thì thầy giáo bước vào lớp và xát ngang lời nó

- Tất cả lớp chập tịt xem nào - Thầy gõ thước kẻ rầm rầm xuống bàn gỗ

Cả lớp ổn định chỗ ngồi, trật tự nghe thầy nói

- Hôm nay lớp chúng ta sẽ có thêm 1 thành viên mới nên các em hãy giúp đỡ bạn ấy nhé. Vào đi em - Thầy giáo gọi

Bước vào lớp là 1 cô bé có khuôn mặt baby, mái tóc màu nâu hạt dẻ dài quá vai được bạn ấy làm xoắn lọn ở dưới, cô bé mặc 1 chiếc váy màu trắng, trên ngực cài 1 bông hoa được làm bằng lụa màu đen rất kì công, đai lụa buộc ở eo cũng màu đen, đầm váy 2 tầng của cô bé cũng là ren đen; chân cô đi 1 đôi giày cao gót màu đen tầm 6 phân, trên đầu buộc 1 chiếc bờm màu trắng có đính đá nhỏ, tai đeo 1 khuyên hình chữ thập cách điệu, cổ đeo 1 chiếc vòng mảnh hình chữ thập có hình chữ thập và cánh thiên thần, tay đeo lắc bạc ...trông cô bé đậm chất tiểu thư khê các k khác gì bạn Ly Ly nhà ta...

- Bạn ấy là Hoàng Thùy Linh, là người anh gốc Việt nên con nhiều thứ k hiểu ở phong tục Việt Nam nên các em hãy giúp đỡ bạn ấy nhé- Thầy giáo nói tiếp trong khi lũ con trai cứ gọi là tự dưng ngã cái rầm k hiểu vì sao còn mấy bạn nữ thì cũng k khỏi ghen tị trước vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành này

Nó với anh nó vốn mang dòng máu lạnh giống nhau nên chẳng quan tâm lắm tới mem new của lớp, khi nó với anh nó vẫn đang âm thầm, lặng lẽ nói chuyện thì thấy cả lớp xôn xao, náo loạn cả lên và nhất là khi quay sang hẳn với tên Hưng lại được thêm nhỏ Ly nhìn lên bằng k chớp mắt thì nó với hai mới tò mò nhìn lên bằng coi người nào mà hớp được hồn mấy anh chàng và cô bạn Ly Ly vốn nổi tiếng xinh của nó đến thế...

- LEE QUALY...- Cả nó và hai nó sau khi nhìn lên bằng rồi chết sững vài giây rồi quay lại nhìn nhau thì đồng thanh hét to

Cả lớp bị tiếng hét của hai anh em nhà này thu hút nên đồng loạt quay lại nhìn và cũng k trừ nhỏ mới đến đó tới cũng tò mò quay lại nhìn luôn. Về mặt nhỏ khi vừa nhìn thấy thủ phạm hét lên giữa lớp thì từ ngạc nhiên rồi chuyển sang mừng rỡ và ngay lập tức nhỏ chạy xuống ngay bên bàn nó, ôm chầm lấy nó tíu tít nói:

- Anh Việt Kute của em, em nhớ anh chết mất à

Mấy đứa kia nhìn cảnh tượng vừa rồi thì cứ chỗ mắt ra nhìn, mồm há muôn rớt luôn cả quai hàm; còn Hưng, hẳn Ly thì chết đứng luôn tại chỗ trã hiểu gì luôn...

- Nhóc, nhầm hàng rồi - Nó đẩy cô bé đó ra

- Hả? - Nhỏ ngơ ngác

- Anh Việt đây cơ mà, chị là Việt Anh à. Có mỗi thế mà nói k biết bao nhiêu lần mà vẫn nhầm là sao zì? - Nó mắng iu nhỏ

- Hả, hehe lôn, lôn roài, lỗi kỹ thuật tý ấy mà. Tại lâu quá rồi k gặp 2 người mà cũng tại 2 anh em 2 người giống nhau quá à, Việt Anh lại mặc đồ boy nữa nên là...ui anh Việt iu quý của Qualy - Nhỏ liến thoắng 1 hồi rồi đẩy nó ra ôm chầm lấy 2 nó

- Hi, lâu lắm k gặp em, nhóc lớn quá rồi à nha - Việt dịu dàng xoa đầu Linh

- Ai vậy Việt? - Nhỏ Ly lên tiếng hỏi, nhìn nó cười nhưng nụ cười tỏa ra sát khí ngàn ngạt khiến ông Việt nhà ta cũng cảm thấy có gì đó bất ổn ở đâu đó...

- à à...hì đừng lo, nhỏ này là Lee Qualy, hay tên Việt Nam là Hoàng Thùy Linh đó, nó là em họ xa của tui với hai tui chứ hông có yêu đương gì đâu à, con bé ngây thơ lắm, yên tâm đi - Nó hiểu ý nhỏ bạn nên vội vàng giải thích

- Ồ! Vậy hả?, um, chào Linh nha, tui là Ly- Quách Ly Ly, rất vui được quen bạn - Ly nhìn Linh nở nụ cười tươi

- Um, Linh rất sẵn lòng - Linh cũng đáp lại bằng nụ cười tươi k kém

- Rồi, Linh lại đây chị giới thiệu thêm cho em 1 số bộ mặt đáng nói. Tên này là Nam, Vũ Anh Nam, đại thiếu gia nhà họ Vũ thay bồ như thay áo nên em đừng có mà chết hấn nhé - Nó cố tình nhấn mạnh cụm từ “thay bồ như thay áo”

- Hì, Linh rất vui được biết anh - Linh cúi chào lễ phép

- Rồi, tiếp, tên này là Phạm Gia Hưng, đại thiếu gia nhà họ Phạm- Nói rồi nó leo tên Hưng dậy (vì tên này đang úp mặt vào bàn ngủ thì phải, hết nói nổi)

- Um, chào anh ạ - Linh cười, cúi người chào

- Hì...chào Linh - Hưng sau 1 hồi mãi mới nói ra được, nụ cười cũng đầy gượng ép

Lúc bấy giờ Linh mới để ý thấy rằng giọng nói này quen quen...k, phải nói là rất quen, chính xác thì cái giọng nói mà Linh k thể nào quên được ...ngẩng lên nhìn để xác nhận lại rằng thì 4 mắt chạm nhau, 2 con tim đau đớn, 1 người k tin vào mắt mình...Linh bỗng dưng ấp úng, giọng nói run run:

- Ô...anh...

- Ủa? sao mặt 2 người dần thúi ra zì ?- Nó ngó Linh rồi lại ngó sang tên Hưng

- À, k có gì đâu- Linh đỏ mặt quay đi

Hưng cũng lấy tay che mặt quay đi cái khuôn mặt đỏ lên của mình nhưng dù có làm vậy thì cái khoảng thời gian dừng lại kia của Hưng với Linh cũng k thoát khỏi mắt của 1 số vị tiền bối già trước tuổi và có thâm niên nhiều năm của gái ...

- Ủh mà lạ ghê hén, người đó đâu rồi Linh - Nó nhớ ra gì đó, bắt đầu ngó dáo dác đưa mắt tìm...

- Dạ, anh ấy còn bận nhiều việc bên Anh nên anh ấy bảo k về đâu ạ - Linh hiểu ý nó

- HẢ? CÁI GÌ? K VỀ Á? - Nó hét lên như k tin vào tai mình

- Ấy, chị đừng cáu tại...- Linh cố gắng giải thích cho nó hiểu

- Hừ, được lắm. Hai, cho em mượn điện thoại - Nó cắt lời Linh, với nó chẳng có lời giải thích nào ở đây cả

- Đây, lại tính quậy gì đấy? Mà điện thoại em đâu ? - Hai nhìn nó

- Haizz, bình thường có dùng làm gì đâu nên vất pếng ở nhà roài. Thui, mau đưa em mượn lẹ đi, nhanh lên

- Nó nói 1 cách hồn nhiên, về sau nhắc lên thì 2 răng lại nghiêng kèn kèn báo hiệu điều chẳng lành

- Ồ, nhẹ tay với anh ấy thôi đấy - Hai nó rút cái Iphone 4 màu đen bóng loáng của mình ra đưa nó

- Xem xét - Nó buông 1 câu cực kì vô tình rồi cầm máy bấm bấm 1 dãy số điện thoại ngoại quốc nào đó

- Gì vậy ? - Hấn hỏi hai nó bằng ánh mắt khó hiểu khi nhìn thấy hành động kì cục của nó

- Chắc, chọn lúc nào k chọn lại chọn đúng lúc này.Haizz, thôi rồi Nam ơi mày gặp đối thủ rồi- Việt vỗ vai thẳng bạn chán nản an ủi

- Là sao? - hấn đã k hiểu h càng k hiểu hơn

- Xem thì rõ - Việt mặt về phía nó

- Alo! - đầu dây bên kia nhắc máy

- Ai vậy ?- Nó hơi khựng lại 1 chút khi nghe đầu dây bên kia là 1 giọng nữ vang lên

- Dạ, tôi là thư kí của ngài Lee.Xin lỗi cô, ngài Lee đang bận họp nên hiện tại k nghe máy được ạ, cô có muốn nhắn gì k? - Giọng nữ nhỏ nhẹ hỏi nhưng thực ra cũng khá là bất ngờ vì chưa bao giờ có 1 cô gái nào

lại có được số điện thoại di động của ngài chủ tịch cả, bởi ngài vốn là người ít nói và cũng k bao h thích trăng hoa hay là dành chút tình cảm về nhỏ nào cho phái nữ cả...

- Tôi k quan tâm hần bạn cái quái gì cả. Bảo hần mau ra đây nghe điện thoại k là tui đánh sập cả tòa nhà YG cao chọc trời của ông cho xem - Nó đe dọa, giọng cực kì lạnh lùng nhưng cũng cực kì cáu giận. xem chừng người mà nó tìm mà gặp nó h có lẽ chết k toàn thân là truyện nhất định sẽ xảy ra mà k cần tiên đoán...

- Dạ, cô là...- Giọng nữ có vẻ e dè và lo lắng

- Mika, Mika Nakashima - Nó nói gần như sắp hết nỗ lực cả mấy bên kia luôn

- Dạ, cô đợi cho 1 chút ạ - Cô thư kí lúng túng nói. Lần đầu tiên trong đời cô lại gặp 1 cô gái có bá khí đáng sợ như vậy

1 lúc sau thì 1 giọng nam trầm nhưng ấm đầu bên kia bắt máy 1 cách vội vàng...

- Alo!

- LEE RYAN - Nó hét lên làm người tên Ryan ở đầu dây bên kia muốn thủng màng nhĩ luôn. Hai nó với Linh nhìn nhau chỉ biết lắc đầu ngao ngán, hần thì trở mặt nhìn nó

- Hi, chào em gái yêu quý, gọi anh hả? - Giọng Lee nhỏ nhẹ vang lên

- Yêu cái quái gì mà yêu hả? Yêu mà anh bỏ em ở Việt Nam mấy năm trời k thèm ngó ngang à? Đi chết đi - Nó quát k thương tiếc

- Đừng cáu mà, tại anh bận quá à - Lee giải thích

- K biết, dẹp hết. Trong ngày hôm nay mà k về Việt Nam thì từ h anh đừng có về nữa luôn cũng được, BYE - Nó nói, chính xác thì là ra lệnh xong rồi cúp máy cái “rụp” luôn k thương tiếc. Còn người bên đầu dây bên kia thì mặt mũi méo sẹo...

- Chắc, anh đã bảo em nhẹ tay với anh ý 1 tý rồi mà - Hai nó lắc đầu thở dài bất lực

- Xì, nhẹ lắm rồi đấy nhớ. May k bắt về luôn và bắt 2 tiếng nữa có mặt tại đây là quá nể mặt rồi - Nó cau có nói

- Hihi, phen này ảnh Lee chết với Việt thật rồi - Linh che miệng cười khanh khách

Rồi mọi người bước vào tiết học như bình thường cho tới h nghỉ trưa thì những bí mật của 1 số người đã dần kín sẽ được tra khảo bởi 1 số ng tò mò và tất cả sẽ được tiết lộ ^^~

18. Chương 18

GỐC CÂY CỔ THỤ SAU VƯỜN TRƯỜNG:

- Nè, nãy gọi cho ai zì ? - Ly hỏi nó

- Hi, chị ấy gọi cho hai em đó - Linh cười đầy ngụ ý

- Xì, tên ấy hum nay mà k các cái met về đây thì chị thề là k bao h cho hần bước chân vào cửa nhà họ Hoàng luôn- Nó làu màu

- Trời, mày làm gì mà giữ với ngta quá vậy ?- Ly nhăn mặt

- Hỳ, thế là còn nhẹ chán đấy ạ. Cũng tại anh em thui, ai kêu hứa với chị ấy làm gì h thất hứa h phải chịu thôi - Linh cười tình nghịch

- Hứ gì? Thất hứa cái gì cơ?- Ly vẫn k hiểu gì cả

- Hai em hứa khi nào em sang Việt Nam thì sẽ sang gặp chị ấy và về ở nhà họ Hoàng chơi với chị ấy cả tháng trời luôn đó mà - Linh giải thích k thiếu 1 chữ nào
 - Trời, tại ngta bận mà, có gì mà mày cho người ta lên thót chém giũ vậy? - Ly nhìn nó và thương cảm cho hai Linh
 - Bận gì cũng đẹp hết, tui mới là quan trọng nhất à - Nó phẩy tay
 - Trời nàng ới, nàng cứ làm như anh họ nàng là bạn trai nàng k bằng ý mà bắt nạt ngta giũ vậy ? - Nhỏ Ly bó tay với con bạn vốn là chúa hành ng khác của mình (dạ, cái này là do những lần Ly nhìn thấy nhỏ bạn ng thì bé của mình bắt nạt thằng Bin 1 cách k thương tiếc mà trong khi Bin bị nó coi là thằng nhóc nhưng thực chất chỉ kém tất cả lũ ở đây có 1 tuổi và là 1 thằng con trai chính gốc với câu nói bất hủ:cao, to, đẹp trai mà bị nó oánh cho k 1 chút thương sót nếu có lỗ miệng nói câu nó ghét hay giãm làm rối quẩn truyện iu quý của nó xuống bàn thì đảm bảo là như xương ạ)
 - Hơn cả là bạn trai đó chứ ạ - Linh cười
 - Gì? - Ly ngạc nhiên, mắt k chớp nhìn nó
 - Có gì lạ lắm à mà mày nhìn tao giũ vậy ?- Nó đang mắt măm cocacola 1 cách ngon lành
 - Quan hệ giũ hai em và chị Việt khó hiểu lắm, cũng k phải quan hệ anh em bình thường cũng chẳng phải quan hệ iu đương gì cả à. Tối Linh còn chẳng bon chen được chút nào nữa là..., chỉ có anh Việt là hiểu thôi thì phải - Linh nói, chán cũng hơi nhần lại khi suy nghĩ vấn đề này
 - Um, mà Linh quý anh Việt ghê hén - Ly cười nhìn Linh đầy ngụ ý
 - Hihi, Ly cứ yên tâm đi, với Linh anh Việt chỉ là anh trai của Linh như anh Ryan thôi. Linh có người mình iu rồi - Linh cười, nhưng ánh mắt hơi buồn
 - Trời, té ra em cũng nhận ra Ly Ly nhà chị bồ kết anh hai chị hả? - Nó hơi ngạc nhiên chút vì Linh cũng vừa mới chuyển tới thôi mà
 - Dạ - Linh cười hiền
 - Nè nè, đừng có mang truyện của tui ra bàn tán nhé, đang nói truyện của Việt cơ mà, sao lại chuyển sang tui vậy - Ly ngưng đỏ cả mặt
 - Haha...- Nó và Linh nhìn Ly mặt cứ hồng hồng rồi đỏ cả lên như quả cà chua trông rất là buồn cười
- Quay lại tới chỗ 3 chàng nhà ta đang đứng cách đó k xa, cụ thể là dãy nhà bỏ hoang sau khuôn viên trường, nơi đóng đô sau h nghỉ của 3 đứa để tránh mấy đứa con gái làm phiền cũng như sử 1 số thằng mà k bị dòm ngó cũng đang tra khảo 1 tên...
- Nào, khai ra truyện của mày đi - Hấn nói
 - Truyện gì? - Hưng ngạc nhiên
 - Còn hỏi nữa hả? Truyện của mày với cô em gái họ tao đó, nói lẹ đi - Việt nhần mặt
 - hả? có gì đâu - Hưng trối vạy trối biến
 - K có gì sao lúc mày với nhỏ đó chạm mặt nhau mà đơ cả ra thế chứ? - Hấn nhìn thằng bạn thân gườm gườm
 - Tao biết trước mày cũng đã từng sống ở Anh phải k? Bạn bè mà giấu nhau như thế à? - Việt tiếp lời hấn
 - Ờ thì...- Hưng ấp úng
 - Nói - Hai thằng kia đồng thanh, tay lăm lăm cú đấm
 - um, thì lần ở biển tao có kể với mày là tao có yêu 1 cô gái thật lòng đúng k ?Người đó chính là cô em gái họ của mày và cũng là người mà mày với Việt Anh gọi là Lee Qualy đó - Hưng thở dài kể cho 2 thằng nghe
 - Gì? Làm sao mày biết được Qualy - Việt hơi ngạc nhiên 1 chút

- Tao cũng k biết cô ấy là em gái mày đâu, tụi tao học cùng trường năm cấp 2, yêu nhau được 1 năm thì tao gia nhập Thiên Long Bang. Tao nhận được tin là bọn khốn biết tao yêu Qualy và có ý định ra tay với cô ấy nên tao bắt buộc phải chia tay với cô ấy và về Việt Nam với chúng mày - Hưng nói 1 cách đau đớn, vết thương trong tim Hưng - 1 thằng công tử ăn chơi chác táng, chưa bao h lành lại

- Mày vẫn yêu Linh chứ? - Việt trầm ngâm khi nghe Hưng kể lại rồi buông ra câu hỏi khiến Hưng khá khó xử...

- Đương nhiên, nhưng tao...- Hưng nhả mặt ấp úng

- Tao hiểu, mà mày bỏ đi như thế mà nhỏ k bị suy sụp gì sao? Nghe mày nói thì mày và nhỏ yêu nhau lắm cơ mà - Hấn hỏi sau 1 hồi im lặng

- Ủ, có 1 người biết truyện và đồng ý giúp tao - Hưng cười buồn

- Ai? - Hấn hỏi

- Người mà này Việt Anh gọi là Lee Ryan đó, anh trai của Lee Qualy - Hưng trả lời

- Tao k ngờ mà mày với anh ấy lại quen được nhau đấy - Truyện này thì Việt ngạc nhiên thật sự

- Ủ, anh ấy chín chắn lắm. Tao phải mất nửa năm liền anh ấy mới đồng ý cho tao chính thức quen Linh đấy, 1 người anh trai tốt. Tao cũng k thể ngờ được rằng anh Ryan và cô ấy lại có họ hàng với mày đấy - Hưng cười tinh nghịch, nhưng nụ cười đẹp vốn có của Hưng hôm này lại vương vấn 1 chút buồn vô hạn

- Nhỏ đó với tên ấy có quan hệ gì vậy? - Hấn hỏi Việt

- Ủh, Việt Anh với anh Ryan có quan hệ như thế nào vậy? Tao cũng thấy lạ lắm à. Anh Ryan đâu phải là người dễ để cho người ta muốn làm gì thì làm vậy chứ- Hưng cũng k dấu được sự tò mò. Bởi trong trí nhớ của Hưng anh Ryan là người đàn ông lịch sự nhưng lạnh lùng, cũng là con cáo già của giới kinh doanh và cái định nghĩa chịu thua hay phải nhún nhường trước ai đó là k có trong từ điển của con người này...

- Ủa, tao đã trả bảo với mày rồi gì Nam. Đối thủ của mày xuất hiện rồi đó. Anh Ryan có ảnh hưởng rất lớn tới Việt Anh đấy- Việt nhìn thẳng bạn đây ẩn ý

- Ảnh hưởng lớn? - Hấn thắc mắc

- Ồ, hôm nay mày sẽ rõ thôi. Tình cảm của nó dành cho anh Ryan trên cả mức bạn bè đó, còn hơn cả mức anh em bình thường cơ - Việt gật đầu, giải thích

- Ra thế, thảo nào mà nó diện bắt anh Ryan về luôn như thế được. K ngờ anh Ryan bao nhiêu gái đẹp vây quanh nguyện nâng khăn sửa túi cho anh ấy suốt đời thì k chịu lại đi phải lòng Việt Anh à - Hưng gật gù hiểu

- Ủ, anh Ryan yêu quý Việt Anh còn hơn cả em ruột mình cơ- Việt nói mà mắt cứ nhìn hấn chăm chăm

- Không lẽ...- Hưng bỏ lửng câu nói

- Ủ, phải rồi đó - Việt gật đầu k cần suy nghĩ thêm

- Thế thì gặp đối thủ rồi Nam ơi. Anh Ryan về mọi mặt chẳng thua kém gì mày đâu, có phần còn nhỉnh hơn ý chứ. Chắc, chắc - Hưng vỗ vai hấn đầy an ủi

- Xì, dù gì Thiên Long Bang cũng đã ra luật là k được yêu thật lòng rồi mà, mày nói với tao thì có ích gì chứ? - hấn quay mặt ra chỗ khác nhưng cái mặt thì cũng k dấu được sự khó chịu

- Chắc, thôi vào lớp đi, trống đánh rồi. Tối nay mày sẽ rõ thôi - Việt nói rồi đứng dậy đi vào lớp

Cả 3 sau 1 hồi tám truyện gì cũng đi vào lớp và buổi học chiều lại bắt đầu như bình thường với những tâm trạng rồi bởi đây suy nghĩ của 3 thằng con trai ngược với niềm vui của 3 nàng con gái

Giờ học yên ắng, giọng nói cô giáo đều đều trên bảng nhưng cũng chẳng ảnh hưởng gì tới việc nhỏ Linh phi tờ giấy xuống bàn nó 1 cách cực kì điêu luyện (Linh ngồi ngay trên nó mà, ngồi cạnh hai nó còn thằng ngồi cạnh hai nó trước đây đã bị nó đá *** sang đây bên kia 1 cách đau khổ, khóc k được mà bật thì càng chết)

Nó mở tờ giấy ra, trong tờ giấy hình mặt con heo màu hồng ghi: “Chị ơi! Chiều nay rủ mọi người đi shopping nhé, em muốn mua đồ” . Nó đọc xong cười teo toét rồi lấy giấy viết lại tờ giấy màu đen xì sinh con rơi cho nhỏ em nó : “Ok, baby” khuyến mãi thêm 1 cái mặt cười nhăn nhăn k thể thiếu được của nó. Rồi lá thư đó được vì vu sang tận bàn nhỏ Ly với nội dung tương tự mà câu trả lời cũng chẳng khác gì của nó và kèm theo cái mặt cười cũng y hệt (đúng là bạn thân có khác ==). Trong cái lớp yên ắng đó đang có 3 con nhỏ hăm hăm nhìn nhau rồi cười khúc khích 1 cách thần bí đầy thích thú

Hết giờ,mọi người tắt bật chạy ra khỏi cái lớp sau h học mệt mỏi về nhà sả hơi còn nó thì lúc nào cũng ngược đời, cực kì ung dung tiến tới bàn hai nó với nụ cười k thể nào te tởn hơn mà suốt cả buổi học nó mang...:

- Hai, h đi shopping với tụi em k?

- Ủ, được đây. Anh nghĩ em cũng phải mua đồ à, k thì k ổn đâu - Hai nhìn nó cười hiền

- Ổ, sao em k mua đồ thì k ổn? - Nó nghiêng mặt k hiểu

- Hi, hôm nay anh Thắng (Chính là anh Lee Ryan đó ạ) về mà chị - Linh nhìn nó cười tủm tỉm

- Về thì có liên quan gì tới việc mua đồ nhỉ? - Nó dần mặt ra

- Thế em nghĩ em gặp anh ấy trong bộ dạng này mà anh ý k sock chết luôn à? Em nghĩ anh Thắng lúc ấy còn để em ở lại Việt Nam k?- Hai nhìn nó nhăn mặt và chỉ vào bộ đồ cực kì ngổ ngáo mà nó đang mặc

- HẢ? - Nó sực nhớ ra cái gì đó

- Haha, chị muốn sang Anh sống với hai em hả? thui cũng được,tiện về đó 2 người cưới nhau đi, làm chị dâu em luôn...là chị thì em hồng có phản đối gì đâu - Linh nhìn bộ dạng luống cuống của nó cười tinh nghịch

- Thui chết em rồi. Phải làm sao bây h, hai chít em roài...cứ em đi, ngu quá...tự đừng gọi ổng về - Nó luống ca luống cuống

- Hi, em biết ngay là chị quên mà - Linh cười

- Thui, được rồi. H mới có 5h, anh Thắng nãy gọi cho anh bảo phải 9h mới tới đây cơ. Thoải mái thời gian mà - Việt nhìn đồng hồ

- ừ ừ đi nhanh thui k em mà về Anh thì mấy người vĩnh viễn k gặp lại em đâu đó - Nó kéo hai nó đi

- Rồi, mấy ông còn đứng đực ra đó làm gì hả? ĐI mau thui - Việt quay lại gọi hấn và Hưng đứng chờ chờ ra từ nãy đến h

- Hả? Tụi này cũng phải đi sao?- Hai thẳng đồng thanh

- Thế chẳng nhẽ mình tui đi với 3 nhỏ này à?Thui đi đi, tiện mua đồ luôn - Việt nói

- Ổ - 2 thẳng thở dài đồng thanh tiếp

Và thế là cả 6 đứa tụi nó lên xe limou của Nam phi thẳng tới cửa hàng quần áo lớn nhất và cũng thuộc quyền sở hữu nhà họ Vũ...

- Oa oao...- Cả 3 đứa muốn hoa mắt luôn

- Anh đi lấy đồ cho Việt. Hum nay anh bao tất cả, cứ chọn thoải mái nhé - Việt cười, xoa đầu Linh

- He, hum nay hai tiêu sang giữ vậy?Hai có mang đủ tiền k mà kêu trả tất - Nó nháy mắt tinh nghịch cười với hai nó

- Yên tâm đi, có phải chỉ mình anh trả đâu, còn 2 đại gia kia nữa àm - Việt cười hiền

- Hehe, vậy em k nề đâu đó nhà.Linh,Ly đi thui, hum nay được 3 đại gia bo thì phải tiêu cho đã đó - Nó vẩy tay 2 đứa kia rồi kéo đi mất . Còn 3 thẳng thì đang chảy mồ hôi hột thì tài khoản của mình bị 3 nàng lợi dùng sẽ thâm hụt khá nhiều ...

Hai nó đi lựa đồ cho nó, Hưng đi theo tụi nó còn hấn thì biến đi đâu đó mất 1 lúc ý rồi lại thấy lù lù xuất hiện(...tên này cứ như là mà ý) cùng đi theo tụi nó mua đồ luôn

- Việt ơi! Tui muốn mua bộ quần áo để đi chơi, chọn giùm tui đi - Nhỏ Ly kéo kéo tay nó khi nó đang ngó mấy cái áo mới ở cửa hàng hiphop
 - Ủ ừ, được để coi - Nó gật đầu, tay cũng với lun mấy cái phong vừa tia
 - ủa, Ly sao k tự chọn có phải hợp với ý mình hơn k? Sao phải nhờ chị Việt làm gì? - Linh thắc mắc
 - Hì, Linh k biết hả? Việt chọn đồ chuẩn lắm đó, Việt chọn đồ cho tui mà tui còn thấy ưng ý hơn là mình tự chọn à. Trước h quần áo của Ly mỗi bộ đều là do Việt mua, chọn lựa và phối đó - Ly cười cực kì hạnh phúc, hãnh diện
 - Vậy sao? - Linh khá ngạc nhiên
 - Ủ - Ly cười, gật đầu khẳng định chắc chắn luôn
 - Chị, chị chọn đồ cho cả Linh nữa đi. Linh muốn mặc vậy - Nhỏ Linh nũng nịu với nó
 - Hai người này thật là...Thôi được rồi, đợi chút đi - Nó nói rồi chạy biến vào mấy gian hàng toàn váy với đồ điệu của con gái
- Có 3 đứa tụi nó thôi mà làm khuấy động cả gian hàng quần áo luôn vì đồ tụi nó mua phải nhờ tới 3 chiếc xe đẩy lớn mới để đủ được, nào là: quần dài, quần đùi, áo phông, áo sơ mi, váy dạ hội, váy đi chơi,...k nhưng vậy còn phụ kiện đi kèm: khuyên tai, vòng tay, lắc chân, nhẫn, vòng cổ, trâm,...tất cả đều có đủ cả và chẳng hề rẻ tí nào cả. 2 tên loa ngồi uống nước nhìn tụi nó thôi mà cũng đủ thấy chóng cả mặt mày trong khi 3 nhỏ nhà ta chẳng hề có chút gì là mệt mỏi...
- Này, sao 2 người k mua đồ mà ngồi đực ra đây vậy ?- Việt bước đến
 - Ờ, cầm cái gì mà lắm thế? - Hấn chỉ vào bộ đồ Việt cầm trên tay và 1 đồng đồ nữa sau Việt
 - Ờ, đồ của Việt Anh đó mà - Việt cười, ngồi xuống cạnh hấn
 - Xì, ông đùa hả? mau trả lại đi, nhỏ đó nói có chết cũng k chịu mặc váy đâu. Lần trước tui đưa nhỏ ta cạy váy mấy triệu liền mà con nhóc lùn đấy vất vào mặt tôi k thương tiếc, sống chết k mặc luôn - hấn nhăn mặt nói, khi nhớ lại kí ức trả mấy tốt đẹp với nó
 - Rùi ông xem - Việt nở nụ cười đầy ẩn ý
 - Tạm gác truyện đó lại đi. Tui có truyện muốn nói với 2 ông đây - Hưng lên tiếng, khuôn mặt nghiêng nghiêng xem chừng có truyện qua trọng lắm
 - Tui muốn hủy cái luật ngớ ngẩn “Cấm yêu” của thiên long bang - Hưng nói rành mạch từng câu 1

19. Chương 19

- Chẳng phải chính cậu đã nhắc tụi này phải tuân thủ luật đó cơ mà, sao h lại muốn hủy? - Việt nhăn mặt
- Đây là lúc Linh k có ở đây. H bỗng dừng Linh về nước, tình cảm mà tui cố kìm ném bao năm lại chỗi dậy, tui k có cách nào ngăn mình k nhìn cô ấy, dõi theo từng bước chân cô ấy và yêu cô ấy từng h 1 nhiều lên cả - Hưng đan 2 tay vào nhau ánh mắt trầm, buồn nhưng đầy mãnh liệt hướng về phía tụi nó, chính xác là Hưng đang nhìn Linh- nhìn bằng đôi mắt trầu mếu
- Thế mày k sợ Linh gặp nguy hiểm à? - Hấn hỏi
- Tao cũng đồng tình với quan điểm của Hưng. Tao nghĩ tao đủ sức để bảo vệ Ly Ly, còn Việt thì dao cho mày nhé - Việt nhìn hấn bằng ánh mắt cương nghị, nhìn hấn mỉm cười
- Mày...- hấn nhìn Việt nhăn nhó

- Thực sự tao cũng k hiểu rõ mình lắm nhưng tao nghĩ thay vì mình cứ ngồi đây đau đầu thì sao k giữ lấy họ...Nếu như cô ấy thực sự yêu mình thì tụi mình sẽ chọn thời điểm thích hợp nói với họ và cho họ lựa chọn theo mình để sống 1 cuộc sống nguy hiểm hoặc chọn 1 người đàn ông khác bình thường sống 1 cuộc sống hạnh phúc bình yên .Được chứ? - Việt nói, khuôn mặt cười hiền nhìn hấn đang đắm chiêu

- Tao thấy y đây k hề tồi chút nào - Hưng hưởng ứng

- Thôi, được rồi, tùy tụi mày đó - Hấn thờ dãi. Vì thực sự hấn k hề muốn hấn và nó kết thúc như vậy chút nào...

Đang nói chuyện thì điện thoại của Việt reo lên, Việt rút cái iphone 4 ra nghe (ôi, iphone 4 =~=)

- Alo!

- Anh đây, anh ra rồi đang ở sân bay Nội Bài rồi. Máy đưa đang ở đâu vậy - Đầu dây bên kia vang lên

- A! Tụi em đang ở tòa nhà mua sắm “Hoàng Vũ” đây, ngay trung tâm thành phố đó anh - Việt trả lời cực lễ phép (vậy mới biết người này ụy quyền ntn)

- Ờ, rồi. 30’ nữa anh sẽ tới. Thế nhé - Đầu dây bên kia nói

- Ok, bye anh - Việt cúp máy

- Ai vậy ?- Hưng hỏi

- Anh Thắng sắp tới rồi. Việt ơi - Việt trả lời và gọi nó

- Dạ - Nó lon ton chạy lại

- Nè, đồ đây. Mau theo anh thay đồ đi, 30’ nữa anh Thắng tới rồi đó - Hai nó vội vàng kéo nó đi

- 30’ nữa. Trời, lẹ lên hai k em về Anh vi h - Nó hét lên, rồi rít theo hai nó

Rồi hai nó dẫn nó đi làm tóc, trang điểm và thay đồ để gặp ông anh họ mà nó hết mực yêu quý và cũng là người duy nhất có tiếng nói với nó, hơn cả hai nó

- Phù, mệt quá - Việt bước tới chỗ hấn và Hưng, uống ực 1 cái hết cạn cả cốc nước

- Xong chưa?- Hưng hỏi

- Sắp, nó đang trang điểm với thay đồ với 2 đứa kia- Việt quyết đi chỗ mờ hôi lấm tấm trên chán

- Tui k tin là nhỏ lùn đó chịu mặc đâu - Hưng vẫn k tin những gì Việt nói lắm

- Ha, để rồi xem. Nam, hôm nay tui sẽ tặng ông 1 món quà lớn đó- Việt quay sang nhìn hấn cười đầy ẩn ý

- Gì thế? - hấn nhú mày nhìn khuôn mặt mờ mím của thằng bạn

- Bí mật - Việt 1 ngón tay lên miệng nói, xem chừng thần bí lắm đây

Gần 30’ sau thì 1 chiếc xe BMW X6 đen bóng đỗ ngay trước cửa tòa nhà mua sắm “Hoàng Vũ”, 1 người con trai cao hơn 1m80 mặc 1 bộ vest đen lịch sự, đầu tóc gọn gàng, gương mặt điển trai thanh tú bước vào trong những ánh mắt đầy ngạc nhiên của các nhân viên vì sự đẹp trai, quyến rũ nhưng cũng k kém phần lịch thiệp, lịch lãm của người thanh niên đó. Người đó cất tiếng gọi khi nhìn thấy Việt, Hưng và hấn đang đứng nói chuyện:

- Việt

- a! Anh Thắng - Việt mừng rỡ

- Hi, chào anh - Hưng chào, cười nhìn người đó đầy đau khổ

- Hả? Hưng...cậu...Vậy k lẽ cậu gặp nó rồi à? - Thắng k dấu khỏi sự ngạc nhiên khi thấy Hưng

- Dạ phải, đụng thẳng mặt luôn - Hưng gật đầu chán nản

- Đây là...??- Hấn lên tiếng sen vào

- À! Quên mất k giới thiệu với cậu đây chính là người mà nhỏ Việt hét trong điện thoại đó, Anh Lee Ryan hay chính là Vũ Anh Thắng - Hưng cười, giới thiệu
- Um, chào anh - Hấn gật đầu chào, dơ tay bắt tay anh Thắng
- Chào cậu, cậu là? - Thắng mỉm cười bắt tay hấn
- Cậu ấy là Vũ Anh Nam. Đại thiếu gia nhà họ Vũ đó anh - Việt giới thiệu
- Ồ! Tôi đã nghe danh nhà họ Vũ rồi, rất vui được biết cậu - Thắng cười tươi
- Hi! Anh sang nhanh hơn em tưởng đấy, em cứ nghĩ nếu nghe theo nhỏ Việt đó thìбет cũng phải đêm anh mới tới được đây - Hưng cười tinh nghịch
- hi! Tại tiểu thư Việt Anh đã đích thân gọi sang anh mà k về nhanh thì Việt từ mặt anh quá. Nửa đêm mới mò về thì đảm bảo nó cho anh ngủ ngoài khỏi bước chân vào nhà họ Hoàng luôn - Thắng nói, mặt khế nhăn lên khi tưởng tượng ra cái viễn cảnh chẳng mấy tươi đẹp đó
- Vậy lúc Việt nó gọi là anh về luôn hả? - Việt hỏi
- Chứ sao nữa, anh phải dùng máy bay riêng đi đó. Nghe giọng là biết nó cấu ntn.Haizzzz- Thắng thở dài
- Chậc, nhất nhỏ Việt đó rồi con gì - Hưng tặc lưỡi
- Hi, à Việt, Việt Anh nó đâu rồi sao anh k thấy? - Thắng nhìn xung quanh kiếm Việt
- Em đây - Giọng nói nó vang lên phía sau Thắng

Nó bước ra với 1 vẻ đẹp hoàn toàn khác so với thường ngày khiến tất cả mấy thằng ở đó đều sững sờ và ngạc nhiên trước vẻ đẹp của nó. Mái tóc đem tén thường ngày của nó cả tháng k cắt nên mọc dài ra rất nhiều đã được Việt sửa thành tóc vic vừa nữ tính vừa k quá điệu đà rất hợp với nó, làm da trắng nõn nà của nó h mới thực sự nổi khi nó diện trên mình 1 chiếc váy mây đen ôm sát ở phần ngực và phần váy dưới ôm lấy hông nó xuống thẳng tới ngang đùi và chiều cao của nó được gian lận thêm 10 phân khi nó đeo 1 đôi giày cao gót màu đen hở ngón. Tay đeo chiếc lắc bằng bạc, tai đẹp khuyên hình thập giá, chân đeo 1 chiếc lắc có 1 quả chuông nhỏ kêu leng keng vui tai. Khuôn mặt được trang điểm nhẹ: mắt được kẻ đen để nhấn thêm vào đôi mắt to tròn long lanh của nó, mi cong, môi đỏ được tô thêm chút son bóng, làm da trắng mịn chẳng cần phấn được điểm thêm 1 chút phấn má hồng nhẹ nhàng khiến nó thực sự lung linh, sinh đẹp chẳng kém bất cứ 1 đứa con gái hay là tiểu thư nào cả khiến cho trái tim tên nào đó xáo xuyến lạ thường...

- Sao, k tồi chứ? Món quà đặc biệt tao tặng mày đây, ngắm cho kỹ vào k sau này lại tiếc đấy - Việt vỗ vai tên bạn mặt đang thộn ra nhìn nó chằm chằm, k chớp mắt

Hấn k nói gì vẫn đứng chôn chân tại đó nhìn nó

Nó nhẹ nhàng bước lại, theo sau là 2 nhỏ bạn cũng diện bộ đầm đẹp k kém cách chút nào khiến cho 2 tên kia tim cũng muốn rớt luôn. Tiến lại, nó nở 1 nụ cười tươi với người đang đứng cạnh hai nó và người đó cũng dù k phải mới chỉ nhìn thấy nó mặc đồ nữ lần đầu nhưng cũng k kém phần ngạc nhiên như 3 tên kia...

- Nè, đừng nhìn tôi như người ngoài hành tinh vậy được k? Ngài Lee Ryan, bất lịch sự quá đó - Nó nhứ mày nhìn anh Thắng
- Hi, anh thực sự ngạc nhiên đó, em đẹp lắm cô công chúa nhỏ của anh ạ - Thắng tiến lại gần nó, ôm nó vào lòng và khẽ đặt lên má nó 1 nụ hôn nhẹ (bí nhiều thôi cũng đủ làm 1 tên tức muốn xì khói đấy)
- Xì, bỏ em mấy năm liền ở Việt Nam h còn bày vẽ khen à? Em k gọi khéo anh cũng chẳng thèm về đâu chứ gì, khéo quyền lun đứa em này roài - Nó nhăn mặt giận dữ
- Đâu có đâu, đừng giận. Chẳng phải em gọi và anh đã ngay lập tức về luôn đấy sao? - Thắng nhìn nó cười đầy trêu mếu
- Hừ, tạm tha cho anh đó - Nó cười toét
- Chậc, đúng là chỉ có Việt Anh gọi mới làm hai gác mọi công việc lại chứ em thì chắc có khướt à, hai nhĩ?
- Linh nững nụ

- Hì, em gái. Em lại nói oan cho anh rồi, anh cũng yêu em lắm mà - Thắng xoa đầu cô em gái đang bày trò dối mình
- Nè, em k được ghen với chị đâu nhé. Thui anh, lại đây em giới thiệu cho anh 1 người quan trọng lắm lắm- Nó búng nhẹ lên chán Linh rồi kéo anh Thắng lại chỗ nhỏ Ly
- Gì thế em? - Thắng bước theo nó, hỏi
- Đây, giới thiệu với anh cô bé xinh xinh này. Nó là Quách Ly Ly - Đại tiểu thư độc nhất của nhà họ Quách đó. ANh thấy nó xinh k?Thui hay anh rước nó về Anh làm vợ luôn đi cũng được.- Nó cười toe toét
- Việt - Nhỏ Ly nhéo nó
- Nhóc, ăn nói vớ vẩn anh đánh cho bây h? - Hai nó cốc vào đầu nó 1 cái đau điếng rồi kéo Ly ra phía sau mình
- oái, sao 2 người lại liên thủ đánh em. Ý gì đây ?- Nó lườm Ly, nhìn hai nó cười tinh nghịch
- Đâu có ý gì đâu - Nhỏ Ly bị nó chọc cho mặt đỏ bừng
- Được rồi, Việt đừng đùa bạn em nữa. Chào em, anh là Thắng, rất vui được biết em - Thắng nói chìa tay ra trước mặt Ly
- Dạ, chào anh ạ - Ly cười tươi, bắt tay với Thắng
- A! Cũng muộn rồi đấy. mấy đứa đã ăn uống gì chưa? Anh đãi mấy đứa đi ăn - Thắng nhìn đồng hồ rồi hỏi tụi nó
- Chưa, em đi lựa đồ suốt cả buổi chiều nè. Đói mún xỉu luôn rồi, anh phải đãi em ăn cái zề ngon ngon vào đây- Nó xoa xoa tay vào cái bụng xẹp lép của mình
- Rồi, vậy đãi mấy đứa 1 bữa lẩu luôn nhé. Anh biết 1 nhà hàng lẩu khá ngon đó .Chịu k?- Thắng mỉm cười, xoa đầu nó
- Chịu liền - Nó reo lên sung sướng

20. Chương 20

Thế là cả lũ rời tòa nhà mua sắm “Hoàng Vũ” trong tiếng cười, nói chuyện vui vẻ, rộn ràng của nó với mọi người. Nó thì cứ tít ta tít tít quần lầy anh Thắng chỉ có riêng hần là chẳng thể nào cười nổi khi đi sau nó và thấy nó cười vui vẻ khoác tay người con trai kia và nói chuyện nhiệt tình tới vậy làm cho lòng hần k khỏi khó chịu, buồn rầu và đau 1 cách kì lạ...

Tất cả đồ được hần, Hưng và Việt thanh toán và chuyển về nhà nó xong thì tất cả cùng lên xe tới 1 nhà hàng ăn uống rất sang trọng do Thắng đãi...

2 nồi lẩu đang sôi sùng sục khiến nó thèm cứ dán mắt vào nhìn nồi lẩu nuốt nước bọt ừng ực làm mọi người ai nhìn thấy cũng phải phì cười nhưng hần mặc dù ngồi ngay cạnh nó luôn nhưng hần cũng chẳng cười nổi vì nó có thèm chú ý đến hần đâu

- A...A...A... Anh Thắng!!! Ai cho anh uống Coca của em vậy hả? - Nó hét toáng lên
- Ế! Anh uống nhầm, sorry- Anh Thắng cười hiền
- Ừ! Bất đền anh đó - Nó xị mặt (, nhỏ này thay đổi k chỉ là ngoài hình đâu mà còn thay đổi cả tích luôn à ==. Từ 1 nhỏ ngang ngược,cứng đầu thành 1 nhỏ hay ăn vạ, hay làm nũng ==~)
- Thui được rồi, để anh đi lấy thêm là được chứ gì? Đừng giận mà, xí lắm - Anh Thắng giỡn nó
- Hehe, um - Nó gật đầu cái “rụp” lại cười toe toét

- Chắc, chỉ được cái bắt nạt anh thôi à - Thắng đứng dậy xoa đầu nó bước đi

- Hehe, iu anh Thắng nhất à - NÓ cười hồn nhiên và nói cũng hồn nhiên luôn

Mấy đứa ngồi ăn đứa nào cũng trở mắt ra nhìn nó với anh Thắng rất chi là tình cảm, chẳng khác gì là là cặp yêu nhau cả...Việt với Linh thì nhìn 2 người này lắc đầu bó tay, Hưng thì ngạc nhiên tới mức cho nguyên cả miếng thịt bông vào mồm mà k biết xong lại la lên oai oái vì lỏng, Ly thì được nó nói trước rồi nhưng vẫn k thể tưởng tượng là tới mức này nên mồm há muốn rớt luôn là khỏi hàm à,...chỉ có hấn là vẫn im lặng chẳng nói gì từ đầu bữa tới cuối bữa

- Của em nè - Thắng đặt cốc nước Coca xuống bàn cho nó

- Hi! Thanks anh nha - Nó cười vui sướng,miệng thì vẫn k ngừng hoạt động

Và cứ như thế bữa ăn kết thúc trong tiếng cười đùa vui vẻ của tụi nó càng cái bụng tròn xoe của nó. Đúng 11h tụi nó rời quán ăn và lên đường tiễn thắng về nhà nó để nghỉ ngơi...

- Mọi người về trước đi, em về sau - Nó vẫy tay chào mọi người,k quên nỏ 1 nụ cười tươi

- Hả? Em định đi đâu mà về sau. Tính đi bộ hả? - Hai nó nhíu mày hỏi nó

- K!Em đi moto với tên này, hai cứ về trước đi, nha- Nó cười tay chỉ vào hấn

- Hả? - Hấn ngạc nhiên nhìn nó

- He, 2 người tính hẹn hò nhau đi đâu zì ?- Nhỏ Linh chêu nó

- Ê! Lùn, tui đâu có kêu là tui chở cô về nhà bao h đâu - Hấn nhìn nó nghiêng đầu k hiểu

- Ủ thì tui có bảo gì đâu.Đi ké thôi mà hehe,tui h k ngồi xe này được mới đi ké xe mi chứ - Nó vẫn cười tươi

- Ủa? sao mà k ngồi xe này được? Trời lạnh lắm đó, em lại mặc váy vậy mà đi moto cho chết lạnh ra à? - Hai nó nói

- Thui, kệ em đi mà. Anh Thắng nhĩ? - Nó đưa mắt sang nhìn anh Thắng kiểm sự giúp đỡ

- Thui được mà, mấy đứa mau đi thôi - Thắng dục tụi nó

- Hô, hai chịu bỏ cuộc dễ dàng vậy sao ?- Linh nghiêng đầu nhìn anh trai mình đầy thách thức

- Bỏ cuộc cái gì? Cho Việt ngồi xe em xong mai em đi dọn xe cho anh nhé - Thắng cốc nhẹ vào đầu cô em gái hiểu kì

- A! À!...- Hai nó và Linh nghe Thắng nói xog câu đầy đều hiểu ra sự tình

- Thui thui, mấy người đi lẹ đi. Bye Bye ha - Nó đẩy mấy người kia vào xe

- Hehe, bye chị - Linh vẫy tay

Thế là cả lũ đi, h chỉ còn mình nó với hấn đứng đó thui. Nó chạy ra phía xe moto của hấn cầm mũ bảo hiểm rồi ỷ ới gọi hấn:

- Nè, mau lên thui

- Này lùn, tui có bảo đồng ý cho cô đi đâu nhĩ?Mà sao cô k đi xe moto mà về, tui còn phải đi đàng này nữa, cô tự đi về nha đi - Hấn bước lại nhìn nó chăm chăm

- Thì người ta đi nhờ mà. Mi đi đâu thì cứ đưa ta đi cũng được miễn là cuối cùng trở ra về nhà là ok - Nó cười tươi

- Thế k sợ tui bán cô sang trung Quốc hả?Heo - Hấn cười tinh nghịch

- Xì, heo đầu mi ý. Bán tui sang Trung Quốc thì tìn đâu mà mấy thềng đó nuôi tui chớ,kaka. Đần thế - Nó cười tít mắt nhìn hấn

- Ồ phải, đi thôi - Hấn nhìn thấy nụ cười của nó bỗng dừng lại thấy nó đẹp quá, bất giác đỏ mặt. Hấn bước qua nó, choàng cái áo vest đang cầm trên tay lên người nó nhưng tuyệt nhiên k nhìn nó vì sợ nó thấy khuôn mặt đag đỏ lựng lên của mình

- Hi, cảm ơn nhá- Nó nhìn cái áo khoác của hấn hơi ngạc nhiên chút rồi cũng mỉm cười chèo lên xe

- Um- Hấn nói rồi phóng xe đi thẳng

- Ủa, mà mi đi đâu zì ? - NÓ tò mò hỏi hấn

- Tui đi lấy cái nè xong rồi khác đưa cô về nhà, yên tâm đi - Hấn trả lời nó

- Ủa, hehe - Nó cười

- Mà nè, bình thường tui thấy cô vẫn đi được oto đó thôi sao hôm nay lại dở chừng vậy ?hay là có tình ý gì với tui rồi? - Hấn nở nụ cười nửa miệng, nhìn nó qua gương xe

- Xì, thêm vào ý nhớ. Tại ta vừa ăn no quá, quên mất còn đi xe nên k đi xe về được chứ- Nó lè lưỡi

- Hừ, ăn no với k no thì liên quan gì nhớ? - Hấn nhú mày k hiểu

- Sao mà bình thường thì thông minh thế mà h dần zì?Ta đi oto hay bị trúng mặt lăm nên k thấy lên xe toàn ngủ đó à? Mà ta mới ăn no phê phờn xong ngồi lên đó đảm bảo ói hết ra k cần bàn cãi thêm gì lun (=~=) - Nó giải thích

- haha, lại còn zậy nữa sao? Thú vị nhỉ? - Hấn bật cười lớn

- Hay lắm ý mà cười - Nó nhéo vào eo hấn

- “Á” Rùi rùi dừng nhéo nữa k cả 2 người ngã luôn bi h. Tui k đảm bảo tính mạng cho cô đâu nhá - Hấn cố nhin cười

- Xì, làm như ngta sợ ý - Nó chu cái môi xinh xinh ra chêu người hấn

- Rồi ròi, tới ròi, xuống đi - Hấn dừng xe lại

- Ồ, đây là...- Nó bước xuống, ngạc nhiên quay lại nhìn hấn khi trước mặt nó là tòa nhà mua sắm “Hoàng Vũ”

- Tui đâu có bảo là k quay lại đây đâu? Thui vào lẹ đi rồi còn về nữa - Hấn nắm tay nó kéo vào lên trong

- Nè, sao k dừng lại quay vào lại đây? Bộ mi quên đồ gì trong này à? - Nó đi theo tò mò k chịu được nên hỏi hấn

- K, ta đi lấy đồ - Hấn nói

Hấn lôi nó kéo vào thang máy rồi đi lên tầng 5 là tầng bán phụ trang và trang sức. Tới 1 quầy bán toàn trang sức đính đá, pha lê đắt tiền lớn nhất ở đó, hấn hỏi lên nhân viên :

- Tui tới lấy đồ khi nãy đặt. Xong chưa?

- Dạ, cậu tên gì ạ? - Tên nhân viên lật quyển sổ khách hàng lên hỏi hấn

- Um, Vũ Anh Nam. - Hấn hơi nhú mày khó chịu

- A, dạ cậu chủ đồ của cậu đặt xong rồi ạ. Đây ạ, cậu mở ra xem kiểm tra xem được chưa ạ - Tên nhân viên vừa nghe tên hấn đã luống cuống, vội vã đưa cho hấn 1 chiếc hộp màu đen, hình chữ nhật buộc thêm 1 chiếc nơ lụa màu trắng thêu hình cánh thiên thiên rất đẹp. Hấn mở chiếc hộp ra, bên trong là 1 sợi dây chuyền vàng vàng trắng lấp lánh, sợi dây mảnh nhưng thứ đáng chú ý ở sợi dây chuyền này k phải là sợi dây mà là mặt dây chuyền cơ. Mặt dây hình chữ thập được cách điệu làm rất tỷ mỉ, ở giữa chữ thập được gắn hấn 1 viên kim cương sáng lấp lánh, bên trái hình thập giá là cánh rơi, bên phải là cánh thiên thần được cách điệu được làm rất tỷ mỉ, độc đáo, hài hòa, cân đối với hình thập giá; chỉ nhìn thôi cũng đủ biết được rằng đây là sợi dây chuyền độc nhất vô nhị rồi...Người thiết kế ra nó quả là 1 thiên tài...

- Oa,...đẹp quá - Nó reo lên, mắt cứ dán vào cái vòng đó

- Bao nhiêu tiền vậy ?- Hấn quay sang hỏi tên nhân viên
- Dạ, ở giữa viên đá đó là kim cương nên...- Tên nhân viên giải thích
- Tôi biết rồi, xem chừng nay có đủ k? - Hấn ngắt lời tên nhân viên và đưa lăm 1 tấm thẻ tín dụng

Tên nhân viên cầm tấm thẻ cho quét qua máy rồi quay lại trả cho hấn chiếc thẻ cùng với tờ giấy thanh toán tiền và 1 tờ giấy vẽ mẫu vòng lúc này được vẽ rất tỷ mỉ từng chi tiết 1

21. Chương 21

- Ta nói trước là ta k muốn nhìn thấy có thêm 1 chiếc vòng thứ 2 ntn đâu đấy. Nếu ta chỉ cần nhìn thấy chiếc vòng thứ 2 ntn or giống như thế này thì công ty của người cứ chuẩn bị tâm lý đóng cửa đi là vừa - Hấn bước đi, k quên cảnh cáo 1 câu làm cho tên nhân viên sợ tái cả mặt
 - Dạ, chúng tôi biết ạ - Tên nhân viên lúng túng cúi chào lễ phép
- Hấn bước đi ra ngoài mang theo chiếc hộp còn nó thì cứ lơ đãng theo sau mồm liên tục suốt xoa khen chiếc vòng đó đẹp cho tới lúc ra khỏi cửa hàng...
- Đây...- Hấn đứng lại
 - Hử? - Nó cười tươi
 - Cô thích cái vòng này lắm hả? - Hấn hỏi nó
 - Uh, đẹp vậy mà!!Lần đầu tui được thấy cái vòng đẹp vậy đó, hehe. Đứa con gái nào được mi tặng cái vòng này đảm bảo cô ấy sẽ là người hạnh phúc nhất thế gian - Nó gật đầu, cười toe toét
 - vậy tặng cô do - Hấn nói rồi đặt chiếc hộp đựng cái vòng vào tay nó
 - Hả?...tai sao lại...- Nó ngạc nhiên, khuôn mặt bỗng đỏ dần dần lên
 - Cô k thích sao ?- Hấn nhú mày nhìn nó
 - K phải...k phải là k thích...nhưng sao lại tặng tui...tui...- Nó lắc đầu ấp úng
 - Hỏi lăm vậy? K thích thì trả đây, tui vứt đi - Hấn nạt nó
 - K, có mà...có mà, đừng vứt. Thích lắm, thui tui k hỏi nữa, đi thui - Nó ấp úng cầm cái hộp chạy ra xe như sợ hấn đổi ý vứt cái vòng đi vậy
 - Um, tốt. Ma nè, phải luôn đeo nó đấy nhé, tui mà k thấy cô đeo nó là tui đòi lại đấy - Hấn lấy chiếc hộp ở trong tay nó, mở ra về nhẹ nhàng đeo vào cổ cho nó. Thật sự là cổ cổ nó có thêm cái giây vào đỡ trông hấn ra và chiếc vòng đó cũng rất hợp cái cổ nó...
 - Nhất định sẽ đeo mà, cảm ơn nha- Nó k hiểu sao nhưng nó k thể k cười - 1 nụ cười cực hạnh phúc
- Hấn k nói gì nữa và phóng xe đưa nó về nhà. Với nó ngày hôm nay thức sự nó rất vui và hạnh phúc. Dù là cả tối hôm đấy nó bị Linh với Ly tra khảo mãi về sợi dây chuyền và rốt cục cũng phải kể ra và bị 2 đứa bắt khai ra tình cảm nhưng nó nghĩ nó chưa sẵn sàng yêu ai mặc dù tình cảm nó dành cho hấn k phải là k có nhưng mọi chuyện đến với nó quá vui vàng...
- Nè, mi tính sao đây? Người ta tặng bà cả sợi dây chuyền chẳng phải là nói rõ tình cảm của mình rồi sao?
 - Ly gặng hỏi
 - Um, nhưng tui chưa rõ tình cảm của mình dành cho hấn lăm - Nó nói
 - Trời, vậy chị nghĩ ntn về anh Nam? - Linh xen vào
 - Hixxx...chị k rõ nữa, chị đã yêu ai bao h đâu mà mà hỏi chị - Nó mếu máo, sắp khóc tới nơi rồi

- Trời ạ, chị của em ơi...- Linh ôm mặt bất lực

- Nè, iu là như thế nào hả? Nói cho tui biết được k????- Nó ngu ngơ hỏi. Có lẽ nó cũng muốn chắc chắn tình cảm với hần rồi à

- Thì đó, yêu là muốn được ở bên cạnh người đó, muốn thấy người đó lúc vui, lúc buồn, lúc giận giữ, mất phương hướng. Muốn chia sẻ với người ấy những chuyện vui buồn trong cuộc sống, cùng giải quyết để rồi được nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của người ấy khi người ấy vui đó - Ly nói, ôm cái gối nhìn vu vơ...trong đầu đang mường tượng ra hình ảnh của 1 người con trai nào đấy mà ai cũng biết là ai đó...hehe

- Um, và cảm thấy ghen khi người ấy đi bên người con gái khác k phải là mình, cười với người khác k phải là mình. Nhớ người ấy khi k được ở bên, cảm thấy đau khi người ấy phụ tình mình - Linh nói, cười nhẹ...nhưng đây là những gì mà Linh đúc kết ra sau cuộc tình mà mình đã trải qua

- Đó, đại khái là vậy đó, thế này với Nam được tới đâu rồi, nói nghe coi nào - Ly hỏi nó

- Uh, thì tao cũng ở bên hần những lúc hần vui rồi, buồn cũng có rồi,lúc hần giận giữ cũng có luôn rồi. Kể cả lúc hần suy sụp, khó chịu hình như cũng có rồi thì phải? - Nó e dè nói

- Trời, vậy là thích rồi con gì nữa à - Linh lay mạnh nó

- Phải đó, Nam đâu phải người bình thường đâu. Lạnh lùng mù ra, mà cũng chẳng bao h để người khác hiểu hay biết mình nghĩ gì cả, vậy mà Nam lại cho mày thấy những mặt khác thì chẳng phải mày chiếm 1 vị trí quan trọng trong Nam sao. Ngốc - Ly kí nhẹ vào đầu con bạn ngốc nghếch của mình

- Ô, nhưng mà cảm giác ghen, giận hay nhớ nhung gì đó teo có thấy gì đâu???- Mặt nó hơi ửng đỏ lên

- Trời, chị làm sao mà thấy nhớ được khi 2 người lúc nào cũng đi với nhau, học cùng lớp lại còn ở cùng nhà à!!Mà anh Nam cũng có bao h cho chị thấy ảnh đi với nhỏ nào đâu chứ, anh Việt bảo với em là từ lúc quen chị anh Nam đã bỏ hết mấy nhỏ kia đi rồi con đâu nữa à...- Nhỏ Linh giải thích

- Mà mi có thật là k bao h tức giận với hần k?? Thế đứa nào xuất ngày chấp nhận Nam rồi 2 đứa cãi nhau òm cù tòi lên ý nhỉ? - Ly nhìn nhỏ bạn nó

- Ờ thì...- Nó ấp úng

- Sao ? - Ly cười linh nghịch

- A...a... Thoải, đau đầu quá, k nghĩ nữa đi ngủ thôi - Nó hét lên rồi ôm gối chui vào chăn đi ngủ

2 người kia ngồi giải thích với nó 1 hồi nhưng xong cuối cùng thì cũng bất lực trước nó nên cũng đành đi ngủ thôi vậy...

Nói là ngủ chứ thực ra thì mãi tới tận đêm nó mới chìm vào được giấc ngủ vì trong lòng nó tình cảm đang cực kì rối bời, khó hiểu lằng lằng. nó ngẫm nghĩ cái vòng miết rồi lại nhớ tới hần rồi lại k hiểu sao cứ thấy trái tim mình đập thình thịch 1 cách vô thức mà tới nó cũng k kiểm soát được ... mãi cứ như thế cho đến lúc nó ngủ thiếp đi lúc nào k hay...

7H30' SÁNG TẠI TRƯỜNG HỌC:

- Hixx...oải quá, chẳng muốn đi học chút nào - Nó rên rầm

- Hihi, bà chỉ có ngủ là tài thôi à, dậy đi. Mà sao hôm nay lại tự nguyện mặc đồ nữ vậy? Có bảo à nhà. Mấy thằng đang lác mắt nhìn và muốn rút cả con người luôn kìa - Ly ghẹo nó

- Hi hi, anh Thắng con ở Việt Nam ngày nào thì có cho tiền chị ấy cũng k giám mặc đồ boy đi đâu ạ - Linh cười tinh nghịch

- 2 người bàn tán đủ chứ? Thôi giùm cái đi, tui đang ngại muốn độn thổ luôn nè - Nó nhăn mặt khó chịu

Kaka, trả là hôm nay nó sài đồ nữ từ đầu đến chân luôn ạ: quần áo trắng dài tới hông,có 1 cái đai tơ bản bằng da thắt ở eo khoe vòng eo cực chuẩn của nó luôn,quần jean đen ôm sát chân đi cùng với đôi giày kín mũi màu đen cao 5 phân có gắn 1 bông hoa hồng đen được làm bằng đá rất tinh xảo ở quai

cái; cổ đeo vòng hắc tặc, tay đeo 1 lắc nhỏ, tai đeo khuyên hình chữ thập, mắt kẻ đen, môi đỏ tự nhiên k cần thoa son...Nhìn nó diện như vậy thì thằng nào trả lác mắt chứ...

- ủa, Ly Ly lớp trưởng lớp mình đâu rồi? CỐ bao h thấy lớp trưởng đi học muộn đâu??mà bạn này là học sinh mới à??- 1 thằng ngó dáo dác tìm lớp trưởng

- Phải đó, mọi ngày vẫn thấy bí thư và lớp trưởng đi với nhau mà! Lớp trưởng đâu?? - Thằng khác tiếp lớp (Dạ, xin lưu ý 1 tý ạ, nhỏ Ly Ly nhà ta là Bí thư lớp đó ạ)

- Lớp trưởng đây - Ly cười tươi, chỉ vào nó

- nè, đùa hả? Ban xinh xinh này làm sao mà là lớp trưởng được chứ?- Thằng kia phản đối

- Thế h phải chưa? - Nó tức giận vì bọn này hám gái quá đập chi 1 phát k thương tiếc

- Trời, đúng là cú đánh của lớp trưởng rồi nhưng...sao...????- Thằng đó ấp úng khi bắt gặp ánh mắt sát thủ của nó

- Nhưng thế nào?Làm sao??- Nó hỏi, bẻ tay răng rắc, lườm tên kia 1 phát trí mạng

- Gì, hổng có gì - Thằng đó chạy biến mất

- Trời, nàng ơi là nàng, nàng mặc như thế mà đánh tụi nó thì con đâu là nữ tính nữa à - Ly cười, giữ nó lại trước khi nó kịp banh xác bọn kia ra

- Phải đó, em phải hiền đi 1 chút à - Hai nó bước tới, cười cười nhìn nó

- Xì, em mà hiền thì em k mang tên Hoàng Việt Anh nữa- Nó hất mặt

- Haha, phải như thế mới là Việt Anh chứ nhỉ, tui ủng hộ!!- Hưng bước vào cùng hần, cười toe toét

- Xí, ông k phải chọc tui nhớ?- Nó quay mặt đi, giấu khuôn mặt đang đỏ lựng lên vì gặp ai đó đi về chỗ

Hần nhìn chiếc vòng cổ nó đeo và cả bộ đồ nó mặc cười mồm nguyền rủa, nhưng trong lòng cũng thầm nhủ sau này phải mua cho nó nhiều đồ đẹp hơn nữa, nó đẹp vậy mà k biết khoe đúng là bỏ mất mấy năm liền...nhưng h cũng chưa muộn mà chính xác thì h nó gặp hần mới phát huy là quá chuẩn...(tên này ăn dưa bở ghê quá, ngta đã đồng ý đầu mà ...==~)

Cũng lúc đó, thấy giáo bước vào lớp, thấy gõ mạnh thước kẻ xuống bàn để ổn định lại cái lớp học đang như cái chợ vỡ này...

- Nào, cả lớp ổn định chập tự đi tui có truyện muốn nói đây- Giọng thầy khàn khàn vang lên

Cả lớp ngoan ngoãn ngồi vào chỗ

- Hôm nay lớp chúng ta vinh dự đón thêm 3 bạn học sinh mới vào lớp ta, 3 bạn này là du học sinh Anh, các em hãy giúp đỡ bạn ấy nhé. - Thầy giáo nói ra hiệu cho 3 đứa bước vào

- Chào các bạn, mình là Trần Thị Diễm Lệ

- Mình là Nguyễn Trà My

- Còn mình tên Nguyễn Trà My

- Mong các bạn giúp đỡ - Cả 3 cô gái cùng nói và nở 1 nụ cười chết ruồi ==~

22. Chương 22

Dưới lớp ồn ào, rộ lên những tiếng xì xòa cực lớn về 3 học sinh mới chuyển đến này, họ k những có 1 gương mặt xinh đẹp mà ngay tới vóc dáng, người ngòm đều đúng, đủ tiêu chuẩn của 1 người mẫu hàng đầu luôn, phong thái 3 cô gái này đều toát nên vẻ kiêu diễm, kiêu sa của 1 bậc tiểu thư

Tụi nó thì chẳng quan tâm lắm tới mấy nhỏ kia cho tới khi 3 nhỏ đấy nhìn thấy Việt, Hưng, Nam ở cuối lớp mới mừng rỡ ra mặt và reo lên ôm trầm lấy cả 3

- Anh Việt, em nhớ anh quá à

- Anh Nam à! Anh kêu sẽ qua Anh thăm em mà sao chẳng thấy vậy???

- Anh Hưng, anh tính bởi rơi em hả? EM k chịu đâu nha, anh phải là của em cơ

Cả 3 tên lúc này cũng đơ người luôn còn 3 đứa tụi nó thì thực sự ngạc nhiên trước sự việc này và còn ngạc nhiên hơn khi k đứng 3 đứa chúng nó phải rời khỏi chỗ ngồi của mình để cho 3 nhỏ đấy ngồi vào chỗ đó thay thế mà 3 tên thì vẫn hóa đá chẳng có phản ứng hay lên tiếng gì cả

Tụi nó phải chuyển sang dãy bàn giữa, bàn 3 ngồi và nhường chỗ cho 3 nhỏ kia. Nhỏ với tụi hần tíu ta tíu tíu nói chuyện yêu thương với 3 tên kia nhưng 3 tên kia thì khi hồn quay lại được xác thì cũng đã quá muộn chẳng kịp phản ứng gì nữa thì tụi nó đã đi mất rồi

- Điên quá, tại sao tụi mình phải đổi chỗ cho 3 nhỏ đó chứ?- Linh lầm bầm nói, mắt k những tia về phía kia

- Biết sao được, 3 nhỏ bảo họ là vợ chưa cưới, là người được đính ước với mấy người ấy nên phải được ngồi đây chứ thì làm sao mà mình cãi được - Mặt Ly Ly buồn so

- Haizzz, k ngờ họ lại như vậy!!Sao mình k được nghe nhỉ?- Nhắc tới vậy mặt Linh cũng tiu ngui theo

- Thui thui được rồi, 2 người đừng có rầu rĩ nữa để tối nay về hỏi họ xem sao là được chứ gì. Buồn bậy h cũng có ích gì đâu- Nó cười trừ, động viên 2 người kia

- A! Mà nè, 2 người, Linh muốn đi shopping mua đồ - Linh nhớ ra gì đó liền nói

- Hả, bộ hôm qua mua bấy nhiêu quần áo chưa đủ sao mà đòi mua nữa zì?- Nó nhăn mặt nói

- K phải mua quần áo đâu ạ, em muốn mua đồ bơi cơ - Linh lắc đầu cười toe toét nói với nó

- Ủa, đồ bơi sao? Bộ Linh muốn đi bơi hả?- Ly nhìn Linh hỏi

- hehe, tự nhiên em lại muốn đi công viên nước, lâu lắm rồi k đi. Đi nha chị hai, coi như đi giải khuây 1 chút luôn, ok - Linh nũng nịu năm nỉ nó

- Uh, cũng được, vậy chút về đi lựa đồ bơi rồi sáng mai sẽ đi bơi. OK - Nó thì gì chứ chơi là hưởng ứng ngay. Dù sao ở nhà mà nhìn 3 nhỏ với 3 lên kia tíu tít nó đảm bảo Ly Ly của nó sẽ khóc ngất đi quá à, vậy đi bơi chẳng phải tốt hơn sao

THÔNG BÁO: TRONG MẤY NGÀY QUA, NHÀ TRƯỜNG ĐÃ BÀN BẠC CHAO ĐỔI VỚI HỘI HỌC SINH CŨNG NHƯ VỚI HỘI PHỤ HUYNH NÊN ĐÃ QUYẾT ĐỊNH VÀO TỐI NGÀY MAI TRƯỜNG TA SẼ TỔ CHỨC 1 BUỔI DẠ HỘI LỚN CHÀO MỪNG NGÀY THÀNH LẬP CỦA TRƯỜNG. THẦY MONG CÁC EM SẼ THAM GIA THẬT ĐÔNG ĐỦ ĐỂ GÓP VUI CHO TRƯỜNG VÀO TỐI MAI.- Tiếng loa phát thanh vang lên đều đều

Khi tiếng loa vừa dứt thì lớp nào lớp nấy cũng vỡ òa trong sự vui sướng và lần đầu tiên sau bao nhiêu năm ngồi trong giảng đường lũ học trò lại thấy biết ơn thầy hiệu trưởng tới vậy, lần đầu tiên sao thấy thầy hiệu trưởng già lụ khụ của mình thật là đẹp trai...

Còn tụi nó, hần đương nhiên là cũng vui rồi nhưng dường như buổi lễ hội văn hóa này được chọn đúng vào ngày mai xem chừng chưa chắc là đã đúng khi 3 người mà tụi nó muốn có lễ đêm mai sẽ k ở bên tụi nó và cũng có lẽ đêm mai, ai đó phải rơi nước mắt vì thấy tụi hần lộng lẫy, đẹp đẽ sánh vai bên họ - Nhưng cô gái k chỉ đẹp mà còn duyên dáng, thanh mảnh nữa...3 người, 3 suy nghĩ riêng nhưng lại hướng tới cùng 1 tình cảm dành cho tụi hần- Những người con trai có lẽ sẽ chẳng bao h thuộc về mình

H tan học đến, lũ con gái xúm lại bao vây 3 tên kia ngay từ khi chuông vừa reng đã có cả lũ con gái ồ ạt bu kín cửa lớp rồi chỉ là để hy vọng sẽ có máy nắm, diễm phúc được 1 trong 3 chàng đồng ý nhảy với mình trong đêm đó thôi...Và 3 nhỏ mới đến cũng k thoát khỏi tầm mắt của những thằng mê gái đẹp, gái ngon nên bị lũ con trai vây chặt cứng đến cựa quậy cũng khó...Chỉ có tụi nó là biết được sự điên cuồng của những đứa mê trai+gái đẹp này nên đã nhanh chóng lén lén biến mất bằng đường cửa sổ trước khi tụi nó thành

1 phần tử như tụi kia (dù gì k phải loại đẹp tới mức nghiêng nước đổ thành nhưng tụi nó cũng nằm trong top những quốc sắc thiên hương mà, hô hô) khiến cho biết bao nhiêu chàng trai phải thất vọng, buồn rầu vì hụt mất 1 lời mời dành cho tụi nó...

Trong khi tụi kia đang khốn khổ với mấy fan điên cuồng thì tụi nó lại đang loanh quanh mấy cửa hàng lớn bán đồ bơi...Người ta bảo đẹp cũng là 1 cái tội quả k ngoa chút nào, tụi nó tự hào mình k những đẹp còn được cái thông minh, nhanh nhẹn chuẩn trước khi cơn bão fan kia xảy ra...

- Chị hai, chị mặc cái bikini đen nè được đó - Linh kéo nó lại chỉ bộ đồ bikini màu đen con ma đơ canh đang mặc

- K, chị k mặc cái bộ đấy đâu, thiếu vài trăm trọng à - Nó lắc đầu quây quây

- Hihi, Việt nó chịu mặc bộ đồ này thì tui cho Linh tiền luôn đó- Ly cười nhìn nó

- Nè, đừng có mang bạn thân yêu nhất của bà ra cá vậ chứ hả? - Nó lườm, nhéo vào eo Ly

- Ế, thui được rồi, tha tui đi, đau quá ...đau quá...Chọn được đồ cho tui chưa? - Ly la oai oái tránh những cái nhéo của nó

- Hehe, được rồi nè. Bộ bikini màu trắng hoa đen to bản nhìn cực hợp với Ly luôn nhớ - Nó cười mồm nguyền nhìn nhỏ bạn

- He, được đó đúng là chỉ có Việt hiểu tui nhất. Cáo này cho Việt nè, tui chọn thì miễn chê nhớ - Lu cười típ mắt, đưa bộ đồ 2 mảnh cho nó

- Ờ, được đó, duyệt. À mà Linh tìm được đồ chưa để chị tìm cho, hay là lấy luôn bộ này đi, chị thấy hợp với Linh đó - Nó chỉ vào bộ bikini đen mà này Linh chỉ cho nó

- Uh, phải đó, bộ đó tui thấy đơn giản mà lại đẹp à, rất tôn nước da trắng của Linh- LY hưởng ứng

- um, vậy lấy luôn bộ này, Linh cũng thích bộ nè hihi - Linh cười tươi

- Rồi, vậy ra thanh toán tiền nhanh rồi còn về, tui đói rồi - nó cười toét, chỉ ra quầy thanh toán tiền

Tụi nó ra thanh toán tiền rồi lên xe oto về nhà trong niềm vui bất tận, đúng là người ta nói quả k sai: con gái mua sắm là cách tốt nhất để giải khuây, xua tan đi những buồn phiền, mệt mỏi...

Nhưng niềm vui đó liệu có được lâu k khi trước mắt 3 tụi nó còn 3 cái gai nữa thì những khó khăn tụi nó phải đối mặt chẳng bao h kết thúc cả...

Trời đã sẩm tối,khi xe của tụi nó chở nó về nhà- về việt thự nhà họ Hoàng thì cũng là lúc xe của hấn về tới cùng lúc

- Hi, hôm nay đi mau đồ vui ghê à - Linh vui vẻ bước xuống xe, quay lại nói với nó và Ly

- Ừ, ngày mai đi sẽ vui lắm - Ly bước xuống xe tiếp

- Hừ, này còn tiu nghỉu làm tui đỡ muốn khản cổ mà k được vậy mà h đã cười toe toét rồi. Vậy để mai rủ tụi kia đi cùng luôn nha, ok k Ly Ly, muốn rủ hai tụi đi k? Mua đồ đẹp vậy cơ mà - Nó ghẹo Ly làm nhỏ đỏ mặt những đầu vẫn gật cái “rụp” chứ, xem chừng Ly Ly nhà ta quyết k chỉ yêu 1 ai đó trong thầm lặng nữa rồi, hihi

- Ừa, Ly, Việt, Linh- Giọng 2 nó từ phía sau gọi, làm 1 đứa thót tim

- Ừh hai, hehe sao về muộn thế, em đang nhắc tới hai đó- Nó quay lại cười với hai nó nhưng mắt đánh sang cô bạn Ly Ly đang cúi gầm mặt

- Oái đau - Ly nhéo nó làm nó la oai oái. Can tội trâu Ly cơ, Ly nhà ta nhìn hiền hiền vậy thui chứ, hiền với ai kia thôi chứ k hiền với nó tẹo nào đâu, kaka

- Ừm, em đi đâu về vậy?Tụi anh ở trường vừa chuẩn bị cho dạ hội ngày mai thôi. Mà nhắc gì tới hai vậy, k nói xấu hai của em chứ? - Hai nhìn nó cười hiền, hỏi

- Hì, em...- Nó nói, nhìn Ly cười cực đều nhưng bỗng dừng dừng lại, nụ cười cũng tắt ngấm luôn khi nhìn thấy từ trong chiếc xe limou đen kia là hấn và Hưng bước ra nhưng đặc biệt là 3 nhỏ mới tự nhận là vợ tụi hấn cũng đang cười cười nói nói bước xuống xe

Nó quay lại, nhìn thấy Linh với Ly cũng sững người khi nhận ra 3 nhỏ đó bước xuống xe mà k thể nói lên lời ...

- Hai! Thế này là thế nào? - Nó nhìn hai, cổ kiềm chế tức giận

- Hai... - Hai nó hiểu nó đang khó chịu, ngập ngừng nói. Thú thực hai nó cũng chẳng biết phải giải thích như thế nào cho nó hiểu

- Xin chào, hóa ra bạn là em gái của anh Việt hả? mình là Trà My, người đính ước với anh Việt, mong bạn trăm trước cho nhé - Trà My tiến tới, xen ngang vào cuộc đối thoại của nó với hai. Nhỏ vui vẻ nói, k quên chìa tay ta tính làm quen với cô em chồng tương lai

Nó quay sang nhìn Ly, nhỏ nghe xong mà nước mắt cứ chỉ chực tuôn trào ra ngoài. Nó nhìn hai nó tức giận nhưng tuyệt nhiên k nói gì cả, quay sang Trà My nó nở 1 nụ cười nửa miệng :

- Nếu k muốn thì đừng có cố tỏ vẻ ra làm thân vì tui với cô chẳng liên quan gì tới nhau cả mà phải nịnh nọt ở đây cả. Và cũng xin lỗi nhé, tôi chẳng muốn và sẽ chẳng bao h cho cô làm chị dâu tui đâu, kể cả bước chân vào nhà họ Hoàng là k bao h được

- Cô...- Trà My giận đỏ mặt

- Và tôi nghĩ nếu đúng cô là 1 tiểu thư hay bét ra cũng phải là con nhà giáo, có ăn có học đảng hoàng thì cũng nên biết rằng khi người ta đang nói chuyện thì đừng cho chen vào thừa tiểu thư Trà My ạ - Nó nhìn nhỏ đầy khinh miệt

- Việt, cô hơi quá đáng rồi đấy - Hưng xen vào

- Sao thế hả? Sốt cho cô ta sao? Vậy để ta nói mi thay cho cô ta nhé, muốn bảo vệ cô ta sao? - Nó nhìn Hưng bằng ánh mắt khinh khinh. Đối với nó h chẳng ai quan trọng cả, chính hai nó đã ép nó trở lại cái bản tính bất cần đời dạo trước khi đã làm tổn thương nhỏ bạn cực kì yêu quý của nó...

- Được rồi Việt, vào nhà rồi nói chuyện tiếp - Hai nhìn nó khê thờ dài. Hai nó cũng thấy rõ nó đang mất bình tĩnh khi ánh mắt nó nhìn hai nó cực vô cảm, giọng nói cực lạnh lùng bất cần đời

- ĐỨNG LẠI - Nó hét lên, dang tay chắn trước chiếc cổng lớn

- Lùn, cô lại muốn cái gì nữa đây? Quậy đủ rồi đó - Hấn nhìn nó k hiểu (h mới thấy hấn lên tiếng)

- Hai, hai đang định đi đâu vậy?- Nó bỏ qua lời nói của hấn, chỉ lườm xéo hấn 1 cái rồi quay sang hỏi hai nó

- Thì vào nhà chứ sao! Hôm nay em làm sao vậy Việt, họ là...

- Vâng em biết, họ là vợ chưa cưới của 3 người đúng k? Nhưng xin lỗi nhé, cái nhà họ Hoàng này k phải cái chợ và càng k phải khách sạn mà muốn cho ai vào thì vào, ai ra thì ra. Xin mời đi cho - Nó cắt ngang lời hai nó, hét lên và đám thẳng tay vào tường vỡ luôn chuông cửa

Bầu trời u ám cả ngày hôm nay h đã đổ cơn mưa rào rơi xuống, 1 cơn mưa lớn, cơn mưa của mùa hạ...Máu nó từ tay bắt đầu rỉ ra hòa quện cùng với nước mưa rơi xuống mặt đất loang loáng nước 1 cách vô thức. Nhưng mà sao nó k thấy đau, tay nó chẳng đau chút nào cả hay là do bị mưa làm cho tê mất hết cảm giác rồi? Hay là do lòng nó còn đau hơn nên nó k cảm nhận được nỗi đau thể xác này? Nó k hiểu được nữa, tự dưng nó thấy khó chịu lắm, khó chịu ở ngực...ngực nó như có cái gì đó nghèn nghèn lại vậy khiến nó khó chịu, khó thở chỉ muốn bộc phát tất cả ra ngoài...

- Việt- Linh, Ly thấy máu nó chảy mới hoảng hốt chạy tới nhìn tay nó máu đang chảy k ngừng mà sót xa

- Tui k sao - Nó đẩy 2 người ra phía sau

- Đây, bạn nói vậy là ý gì vậy ?- Diễm Lệ k chịu được những tới khích bác của nó, lên tiếng

- Cầm, tui nói truyện với cô à? Cô k có tư cách nói truyện với tôi - Nó quát, dùng đôi mắt lạnh lẽo của mình nhìn nhỏ đầy giận giữ. Hấn đứng đấy, nhìn nó, hấn nhìn thấy cái con người mà lúc đầu hấn mới gặp nó mấy tháng trước : lạnh lùng, ngang tàng, bất cần đời, k coi ai ra gì,...Hấn thực sự thấy sốt lảm.Hấn tự hỏi mình là hấn đã làm sai sao,hấn đã thực sự làm tổn thương nó quá rồi sao????
- Cô quá đáng rồi đó - Diễm Lệ cũng bắt đầu tức
- Được rồi, k phải việc của em, lui xuống đi - hai nó kéo Diễm Lệ xuống trước khi cô ta chọc giận nó điên lên mà phá tan tất cả
- Nhà họ Hoàng hiện tại k chỉ có mình hai đầu, hai đừng có làm những gì mình muốn mà k quan tâm đến cảm xúc của người khác. H xin mời mấy người đi cho- Nó nói rồi kéo Linh, Ly vào đóng cửa cái “uỳnh”

23. Chương 23

Nó ở đây lâu và cũng chẳng ít lần đi công viên nước rồi nên việc nó tìm ra chỗ chẳng có ai bén mảng tới chẳng có gì là khó cả...

Nó đảo bước đi trên dòng nước chảy qua công viên ngắm nhìn cảnh vật thiên nhiên trù phú nhưng trong lòng thì chẳng thấy vui vẻ chút nào. Dòng nước này chỉ cao tới đầu gối nó thôi nhưng cũng chảy khá là mạnh, có chỗ dòng nước khá siết nhưng dù dòng nước có như thế nào thì cũng chẳng đủ kéo cái tâm trạng đang cheo ngược càn cân của nó cho tới khi cánh tay của nó cảm thấy rất rát...

Nó dừng lại và ngồi xuống thành được lát bằng gạch men trắng xem tay mình bị gì thì hóa ra là cánh tay hôm qua nó đâm vào tường h miệng vết thương bị hở do chắc này nó nghịch nước nên toạc ra chảy máu...

- Việt - 1 giọng nói trầm trầm, quen quen vang lên gọi nó và có tiếng bước chân ai đó tiến lại phía nó
- Sao...sao mi lại ở đây? - Nó giật mình đứng dậy k quên dấu cánh tay đang rỉ máu đằng sau. K hiểu sao lồng ngực nó cảm thấy khó chịu quá
- Tui tìm cô mãi, hóa ra cô trốn ở đây - Hấn bước tới gần bên nó
- Tìm tui làm quái gì? Tìm để cho tui thấy cảnh mấy người và 3 nhỏ đó thắm thiết mặn nồng sánh bước bên nhau à?Vậy thì mấy người thành công rồi đó, tui thấy rồi. Ok, và h để tui yên - Nó nói giọng khinh khỉnh, quay người bước đi
- Việt, nghe tui nói đã - Hấn kéo nó lại
- Gì nữa đây? Tui nghe quá đủ rồi, k cần phải nói thêm đâu, tui chẳng có ý kiến gì cả - Nó hất tay hấn ra
- Nó hất mạnh tay hấn vì k muốn hấn thấy tay nó nhưng ai ngờ cái hất tay vừa rồi của nó quá mạnh mà cái nơi nó đứng thì quá hẹp khiến cho cánh tay bị thương của nó đập mạnh vào thành tường ứa máu đau đớn mà nó phải cố nhịn chỉ biết nhăn mặt chịu đau thôi. Nó k muốn hấn biết cái tình trạng bị thương của nó lúc này chút nào.
- Tui với con nhỏ đó k có gì cả, tui k yêu nhỏ đó; hoàn toàn chẳng có chút tình cảm hay cảm xúc gì với nhỏ đó cả. Việt biết mà, người tui yêu...- Hấn nhìn thẳng vào mắt nó nói
- Gì chứ, làm ơn hay thôi đi. Mi yêu ai mặc kệ mi nhưng đừng có lôi ta vào. Mi có vợ chưa cưới rồi thì làm ơn đừng có đi lăng nhăng nữa - Nó ngắt lời hấn,quay mặt chánh đi ánh mắt của hấn
- Anh yêu em - Hấn lấy tay xoay mặt nó lại để mắt nó nhìn thẳng vào mặt hấn.Hấn muốn nó thấy những gì hấn nói với nó là thật qua ánh mắt hấn
- hả? Người điên à?Người có vợ rồi mà còn dám nói với ta câu đấy sao, ta k cần đâu mang về nói với vợ người ý. Đi đi - Nó ngạc nhiên, bối rối lảm nhưng k hiểu sao nó lại cảm thấy vui kì lạ...nhưng nó vui thì nó càng biết hấn k thuộc về nó, nó k muốn trở thành người ảo tưởng...Nó lấy tay k bị thương kia đẩy hấn ra

- Anh k quan tâm mấy nhỏ đó là cái quái gì cả. Anh chỉ biết 1 điều thôi rằng người anh yêu là em, Hoàng Việt Anh - Hấn hét lên

Nói rồi hấn ôm chặt lấy nó và đặt 1 nụ hôn nồng cháy lên đôi môi nhỏ bé, mềm mại ấm nóng của nó. Hấn sức thì khỏe mà nó tay thì đau cũng đâu khỏe bằng hấn chứ nên nó chẳng thể nào chống cự được và cũng chẳng biết vì sao, từ lúc nào mà nó bị hấn cuốn vào nụ hôn đó mất rồi. Tuy nụ hôn hấn dành cho nó mạnh bạo nhưng k hiểu sao nó lại k thấy ghét mà ngược lại, nó làm cho trái tim nó đập rộn ràng như muốn nhảy ro khỏi lồng ngực vậy và khuôn mặt đỏ ửng lên vì ngại...

Còn với hấn, hấn quan hệ với k biết bao nhiêu người con gái nhưng chẳng qua hấn chỉ muốn thỏa mãn mà thôi, những đứa con gái đó chỉ là 1 trò chơi tiêu khiển cho hấn trong suốt bao năm quá...nhưng năm mà hấn là 1 thằng con trai chơi bởi, chác tác. Tuy vậy hấn tuyệt nhiên chưa bao h dành tặng nụ hôn của hấn cho bất cứ 1 con nhỏ nào cả, vì hấn cảm thấy những nhỏ đó quá bẩn để chạm vào hấn...Với nó thì khác, ngay từ khi gặp nó rồi biết nó chơi với nó hấn đã hoàn toàn thay đổi con người mình khi lần đầu tiên có 1 đứa con gái k bị vẻ đẹp trai của hấn mê hoặc, lần đầu tiên giám trống lại hấn, lần đầu tiên giám gần hấn như vậy, lần đầu tiên giám nhìn hấn với ánh mắt thờ ơ, lạnh lùng ...bao nhiêu cái đầu tiên hấn cũng k nhớ rõ nữa nhưng hấn biết hấn thực sự yêu nó rồi khi 1 vòng tay ấm áp của ai đó ôm lấy hấn 1 bàn tay nhỏ bé của ai đó đan chặt vào tay hấn...1 tình yêu chứ k phải là 1 con thú nuôi hấn tiêu khiển như những ả đàn bà trước của hấn...

- Em là người đầu tiên anh dành cho nụ hôn này và cũng là người đầu tiên anh sẽ yêu mãi mãi và suốt cuộc đời - Hấn luyến tiếc dời đôi môi nó, nhìn nó bằng ánh mắt dịu dàng

- Đừng giận anh nữa nhé - hấn ôm nhẹ nó vào lòng, nói tiếp

Nó k nói được gì cả, cứ cúi gầm mặt xuống để che đi khuôn mặt đỏ ửng của mình và chỉ biết gật đầu đồng ý mà thôi. Lần đầu tiên nó viết nó nhỏ bé như thế nào khi ở trong vòng tay hấn...Có lẽ nó đã xác định được tình cảm của mình rồi...tình cảm nó dành cho hấn...

- Thui, ta cùng về nhé - Hấn cười, 1 nụ cười cực kì hạnh phúc hấn tay nó để cùng về. Có lẽ đơn giản với hấn chỉ cần như vậy là đủ rồi, hấn hiện tại quá đôi hạnh phúc

- Á...- Nó bất giác kêu lên khi hấn nắm đúng cánh tay bị thương của nó

Lúc bấy h hấn mới để ý thấy tay nó đang chảy máu và ở dưới nước máu đã nhuộm đỏ 1 khoảng ở dưới rồi...

- Trời, tay bị làm sao thế này? - Hấn hoảng hốt nâng tay nó lên

- Yên đi, đau quá - Nó nhăn mặt vì đau

- Xin lỗi, nhưng sao em đau vậy sao k nói? Mất nhiều máu quá à - Hấn vì lo lắng quá mà hơi gắt lên với nó

- Chết đâu mà lo- Nó gắt lên nhưng k hiểu sao nhìn cái mặt đang nhăn nhúm vì lo lắng kia của hấn nó lại thấy xao xuyến thế

- K chết em nhưng chết tôi đó - Hấn quát vì cái tính ngang bướng, cứng đầu của nó

- O...ơ...- Nó k biết nên vui hay nên tức vì cái câu mắng này của hấn nữa

- K nói nhiều nữa, mau đi thôi - Hấn nắm lấy tay k bị đau kia kéo nó đi

Hấn đi trước còn nó lèo đèo theo sau tới phòng thay đồ để hấn tìm cái gì đó băng bó lại vết thương ở tay cho nó.Mặt nó thì cứ đỏ lên khi trong đầu nó k thể nào loại bỏ được những hình ảnh ban nãy nên cứ cúi gầm mặt xuống mà k hề biết rằng có 1 tên đi trước mặt đang cực phẫn bởi nụ hôn ban nãy khiến hấn muốn điên lên vì hạnh phúc ra được...

Trong lúc ấy thì nhỏ Ly,bạn thân của nó đang trốn trung khu vui chơi dành cho mấy đứa trẻ con h đang vắng người mà khóc thút thút khi nhìn thấy người mình yêu thương bao lâu cứ ngỡ rằng đã đạt được lại tay trong tay sánh bước bên 1 nhỏ khác đi vào đây chơi như muốn nói với nó rằng: cô đừng ảo tưởng nữa, tui k hề yêu cô...càng khiến nó muốn khóc to hơn, nhiều hơn

- Em bé à, em bị lạc mẹ hay sao mà lại ngồi đây khóc 1 mình thế này? Để anh dẫn em đi tìm mẹ nhé...

Độc truyện

Nghe thấy giọng nói và tiếng bước chân tiến tới Ly theo phản xạ tự nhiên ngẩng mặt lên thì thấy Việt đang đứng đó nhìn mình và nở 1 nụ cười hiền, đầy trù mến. Ly ngạc nhiên lắm nhưng có 1 thứ đánh thức Ly khi Ly đang vô thức vị khuôn mặt điển trai kia, nụ cười hiền kia, ánh mắt trù mến kia cuốn vào...đó là nỗi buồn và sự thật, nó thôi thúc đôi chân Ly chạy khỏi nơi này, chạy khỏi người con trai trước mặt...Ly hoàn toàn không muốn anh nhìn thấy Ly đang đau khổ như thế nào cả...

24. Chương 24

Nhưng những bước chân đó đã bị cánh tay săn chắc của Việt giữ lại và cái ôm từ đằng sau nhẹ nhàng nhưng chắc chắn đó khiến Ly chẳng còn chút sức lực nào để di chuyển hay kháng cự lại Việt được nữa cả...

Việt siết chặt người con gái mảnh mai, yếu đuối như 1 bông hoa sứ này lại để cô không chạy vượt khỏi tầm tay Việt 1 lần nữa, vì chỉ cần vậy thôi Việt biết chắc rằng chính tay mình đã đập tan từng cánh hoa sứ mảnh khảnh nhưng tinh khiết đó...Khi thấy Ly còn phản kháng lại mình nữa, Việt buông lỏng cánh tay ra 1 chút, cúi xuống nói thầm vào tai Ly bằng chất giọng dịu dàng và ấm áp nhất mà anh chỉ dành cho người con gái anh yêu thôi:

- Ly à, xin em hãy tin anh đi. Hoàng Anh Việt này chỉ yêu mình em - Quách Ly Ly mà thôi
- Anh...- Ly dường như không tin vào tai mình, cô quay lại nhìn còn người đang ôm mình kia, có phải đúng là anh đang nói với cô hay không hay đây chỉ là 1 giấc mơ mà thôi...
- Anh biết em đang nghĩ cái gì.Nhưng anh với mấy nhỏ đó chẳng hề có chút quan hệ nào cả, cái đánh cược với vấn đề anh cũng mới không bao giờ đồng ý cả vì người anh yêu là em chứ không phải cô ta; xin em đấy, hãy tin anh đi- Việt nhìn thẳng vào mắt Ly bằng ánh mắt kiên quyết như cho Ly thấy tất cả tấm chân tình của mình vậy
- Vậy tại sao lại đính ước khi không yêu chứ?- Ly sụt sịt nói, đôi mắt vẫn còn ngân ngấn nước
- Anh cũng không hiểu là cái đính ước này từ đâu ra, tại anh chưa bao giờ nghe tới đính ước này cả. Nhưng hiện tại không thể gạt bỏ đính ước đó ngay được vì mấy nhỏ đó dựa vào ba mình là những người có tiếng và hiện tại cô ta còn nắm giữ tờ giấy đính ước có con dấu của cả 3 nhà Hoàng, Vũ, Phạm từ đâu ra cả - Việt quyết tay lau đi dòng nước mắt còn vương trên khóe mi của Ly
- Thật chứ? - Ly hỏi lại; thực ra chỉ muốn chắc chắn hơn thôi
- Chẳng nhẽ em không tin anh sao? - Việt nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé của Ly, hôn nhẹ lên đó
- Um, em tin - Đôi với Ly chỉ cần có vậy thôi là quá đủ rồi; h Ly thực sự hạnh phúc khi nhận được lời tỏ tình của anh và Ly cũng tin anh không nói dối mình đâu.
- Cảm ơn em. Ta đi tìm mấy đứa kia rồi về luôn nhé - Việt nở nụ cười hạnh phúc nắm tay Ly bước đi. Vậy là từ hoàng tử băng giá của chúng ta đã có 1 tron nường thân rồi, và cũng chẳng còn bao lâu nữa mà tặng băng trong tim anh sẽ tan rã thôi vì người ta bảo tình yêu là 1 phép nhiệm màu mà...

Cuối cùng thì tình cảm của Ly dành cho Việt bao năm cũng được anh đáp lại 1 cách chân thành và mãnh liệt; những giọt nước mắt vẫn lặng lẽ rơi trên khuôn mặt xinh đẹp kia nhưng đó không còn là nước mắt của sự đau thương nữa mà là nước mắt của niềm hạnh phúc vô bờ của cô...

Còn lúc ấy,tên Hưng bị 2 thằng bạn bỏ bom nên phải lẻo đẻo đi theo 3 con nhỏ điệu chảy nước kia để phục vụ mua đồ cho nhỏ nào là: bim bim, kem, kẹo,...mà mấy nhỏ đấy vẫn không tha cho anh khiến anh đi chơi mà cứ như đang bước vào ngưỡng cửa của tử thần vậy...

Nhưng rồi mấy nhỏ đó cũng chẳng giữ được hần bao lâu khi hần đã tia thấy người hần thương đang ngơ ngác đi loanh quanh ở chắc vì bị lạc do k quen đường ở khu công viên nước này đây mà nên nhân lúc mấy nhỏ k để ý hần đánh bài chuẩn luôn ...

- Linh - Hần nắm tay Linh khi cô đang loay hoay nhìn côi đây là chỗ nào

Giọng nói quen quen khiến Linh giật mình quay lại và sững người khi thấy khuôn mặt của người con trai mình yêu- Phạm Gia Hưng vì dù có ở đây, gần Hưng nhưng Linh chưa bao h nghĩ rằng Hưng sẽ lại gọi Linh như vậy và càng chẳng bao h người con trai đã bỏ mình đi này nắm lấy bàn tay mà mấy năm trước anh đã buông rơi...

- Hưng có truyện cần nói với Linh - Hưng nhìn Linh, giọng kiên quyết; bàn tay nắm lấy tay Linh cũng k hề buông lơi

- Chẳng phải 2 năm trước Hưng đã nói rồi đó sao, Linh hiểu mà. Tại Linh k biết Hưng ở Việt Nam và còn có vợ ở đây nữa; nếu là như vậy thì Linh sẽ tuyệt đối k bao h về đây đâu . Xin lỗi Hưng nhiều nhé, nhưng yên tâm đi từ bây h Linh sẽ k làm phiền Hưng đâu mà lo; cứ coi như 2 ta k quen biết nhau đi- Linh nhìn Hưng, nở 1 nụ cười tươi...1 nụ cười đầy chua chát

- K phải, ...truyện...truyện đó k phải như Linh nghĩ đâu, nghe Hưng giải thích đã - Bỗng dưng k hiểu sao Hưng lại như có gì đó ghen ở họng vậy, nói ấp a ấp úng

- Hưng à! Hưng đã có người đính ước thì hãy chung thủy và tôn trọng người đó đi đừng để cô ấy phải rơi nước mắt . Hưng k hiểu cái cảm giác bị người mình thương bỏ rơi là như thế nào đâu và đừng bao h yêu cô ấy như cách Hưng đã từng yêu Linh, được chứ? Vậy thôi, Linh còn có việc Linh đi trước đây- Linh nói rồi nhanh chóng bước đi trước khi nước mắt mình rơi

Nhưng những bước chân đó dù vội vã cũng k thể bước tiếp được khi cánh tay đó đã bị Hưng khóa bằng cái ôm siết, tâm hồn đó đã bị nụ hôn kia của người con trai đó mở lại những dòng lí ức thân thương, tươi đẹp mà Linh đã khóa nó lại để quên đi anh...hai hàng nước mắt nóng hổi lăn dài trên gò má xinh tươi của Linh cứ chảy mãi chảy mãi thay cho những nỗi đau buồn k thể nói ra được, k thể oán trách bất cứ ai được cả...

- Buông ra, Hưng làm cái gì vậy hả? Hãy để tui yên đi, 2 năm trước Hưng đã vứt bỏ tôi như thế nào h Hưng lại muốn gì ở tôi đây. Tôi k phải đồ chơi cho Hưng muốn yêu thì nâng niu chần rồi lại vứt bỏ - Linh đẩy Hưng ra khỏi mình, tay quyết đi 2 hàng nước mắt

- Anh yêu em, suốt 2 năm qua anh chưa bao h hết yêu em cả . Xin em đấy, hãy quay về với anh đi được k? Anh thực sự k thể sống vui vẻ nếu k có em- Anh mắt Hưng buồn đau nhìn Linh

- Yêu tôi mà anh bỏ tôi đi k 1 lời từ biệt. Yêu tôi mà anh bỏ tôi đi để lại bao nhiêu kí ức cho tôi. Yêu tôi sao lại nói chia tay. Yêu tôi mà 2 năm qua k 1 tin nhắn,k 1 cuộc gọi sao???... Thế mà là yêu tôi sao?...- Linh hét lên, mỗi câu nói là mỗi cái đánh Ly đánh vào Hưng như để chút hết những uất hận, tủi hờn vào con người này...

- Em cứ đánh anh đi. Nếu đánh anh mà cảm thấy đỡ hơn thì cứ đánh đi- Hưng đứng im cho Linh đánh, k 1 phản ứng gì dù những lần đánh đó k hề nhẹ chút nào nhưng tuyệt nhiên trên mặt Hưng k có 1 chút biểu cảm của đau. Phải chăng, còn có nỗi đau trong tim anh còn đau hơn nhiều những vết thương đó sao???

- Em...em...em...em đã nhớ anh rất nhiều - Linh ôm trầm lấy Hưng khóc nức nở

- Anh cũng nhớ em rất nhiều, những năm ở Việt Nam chưa bao h anh ngừng nhớ tới hình bóng em. Anh muốn gọi điện cho em, muốn nghe giọng nói của em nhưng anh sợ, sợ rằng khi nghe giọng em rồi anh lại k thể dần lòng mà bay về bên em ...- Hưng ôm Linh vào lòng, siết chặt thân hình nhỏ bé đang ôm lấy anh, đôi vai nhỏ nhắn run run lên vì khóc

- Tại sao lại bỏ em chứ? Tại sao?- Giọng Linh run run

- Anh xin lỗi, có quá nhiều việc xảy ra khiến anh k thể k ra đi. Xin lỗi em, anh làm em khổ nhiều quá - Hưng hôn nhẹ vào mái tóc mềm mại của Linh

- Anh hứa đi, hứa k bao h lừa dối em nhé, hứa k bao h bỏ em đi như thế nữa nhé- Đôi mắt rưng rưng đầy nước của Linh ngược lên nhìn Hưng

- Um, anh hứa - Hưng đặt 1 nụ hôn nhẹ nhưng ngọt ngào lên chán Linh

Và cuối cùng Linh bị Hưng nhấn chìm trong 1 nụ hôn khác, k vồn vã mạnh mẽ như nụ hôn trước mà ngọt ngào, dịu dàng đầy yêu thương hơn bao h hết; sau bao năm qua đây có lẽ đây là lần đầu tiên họ hạnh phúc tràn ngập như vậy

Và cuối cùng tình cảm của những cặp đôi gốc đã được thừa nhận và khi gặp nhau ở phòng thay đồ thì trên môi đứa nào đứa nấy đều nở 1 nụ cười hạnh phúc khiến cho k ít người ganh tị với hạnh phúc của họ đâu...

25. Chương 25

Tất cả ra về trong sự vui vẻ, mà quên mất còn 3 nhân vật đã bị cho leo cây cực đẹp đầu đang bốc khói nghi ngút, nào muốn nổ tung luôn khi bị 3 chàng nhà ta bỏ rơi 1 cách phũ phàng đây cố ý

Nhưng về nhà chưa được nghỉ ngơi chút nào thì 3 tên nhà ta lại phải thay đồ lên trường để chuẩn bị cho buổi dạ hội đầu hứa hẹn tối nay. Còn tụi nó về nhà là lao vào ăn uống như kiểu bị bỏ đói ý rồi lên phòng tắm rửa xong xuôi thì cũng đã là 7h tối rồi nên cũng nhanh chóng thay đồ đã được chuẩn bị sẵn để tham dự dạ hội vì Linh với Ly hiện tại đang rất mong được nhảy với ai đấy còn nó là bị ép đi chứ thực ra nó chẳng hứng thú gì cái vụ này lắm vì nó có biết nhảy đâu mà nhảy, k khéo lại bị té thì làm trò cười cho 1 số người ghét nó (==.)

Đúng 8h chiếc limous trắng chở tụi nó đỗ cái “xịch” ngay trước cổng trường khiến cho bao nhiêu ánh mắt đổ dồn ấy đốn chờ xem người nào có đủ quyền lực được ngồi trên xe đó, tất cả đều muốn thấy người sẽ bước xuống xe là ai...

Người xuống xe đầu tiên là Linh, rất đáng yêu mái tóc màu nâu được làm xoăn lộn ở dưới trông rất đẹp. mắt nâu, má hồng, môi đỏ xinh xắn diện trên người bộ váy lệch vai màu trắng được cài thêm 1 bông hoa hồng làm vàng lụa trước ngực màu trắng, eo được buộc dây lụa thắt thành hình nơ phía sau đi cùng với đôi giày cao gót trắng nhìn Linh trông như 1 thiên thần vừa đi lạc tới hạ giới cả...

Người xuống tiếp theo là Ly cực kỳ quyến rũ trong chiếc sườn xám màu đỏ thêu hoa to bản. Mái tóc đen được tết lại và búi cao lên trên điểm thêm là 1 chiếc châm bằng bạc hình bướm đính đá được làm tính ảo. Bộ sườn xám ôm sát người khoe lên những đường cong gợi cảm, cực kì hoàn hảo của Ly và chiếc giày đế cao màu đen cũng góp 1 phần k nhỏ để tôn lên đôi chân trắng ngần, thẳng tắp của mình khiến k có ít cặp mắt thèm thuồng nhìn Ly muốn rớt trứng.

Còn nó sau 1 hồi bị 2 nhóc kia kéo+ nắn nỉ+ đe dọa thì cuối cùng cũng bước xuống được khỏi xe. Nó xuất hiện khiến ai cũng ngạc nhiên như k tin vào mắt mình luôn: tóc vic, mắt kẻ đen, mày dài, má hồng, môi đỏ mọng lũng lẫy trong chiếc váy đen ôm sát phần ngực, phần dưới của váy có 2 lớp hơi bông lên, trước ngực cái bông hoa hồng được làm bằng lụa màu đen; chân bị bắt đeo giày cao gót màu đen cao tới 10 phân, tay đeo vòng tuần, cổ đeo vòng hắc tặc, chân cũng đeo 1 chiếc lắc nhỏ. Nhìn nó bây h thật lung linh, rực rỡ chẳng khác gì 1 người mẫu cả...

Nhưng cũng chính vì cái lễ đó mà 3 đứa tụi nó gặp rắc rối khi bị cả lũ con trai vây quanh chỉ với 1 quyết tâm là mới bằng được 1 trong 3 đứa tụi nó nhảy đêm nay với mình cho bằng được. Nên rốt cục là ở trước cổng trường xôn xao náo loạn cả; sau 1 hồi thì cũng thoát thân được nhưng mà cũng là lúc 3 đứa tụi nó phát hiện ra rằng cả 3 đã lạc mất nhau rồi còn cái sân trường đông đúc toàn người với người này thì làm sao mà tìm được nhau đây????

Với nó việc thoát ra khỏi cái đám đông toàn 1 lũ con trai này thì chẳng có gì khó khăn lắm với nó khi ở cả cái trường này nó vẫn luôn nổi tiếng là đứa lạnh lùng, ít nói nhưng ghê gớm nhất (chẳng có gì lạ đâu vì nó là đứa chuyên gia bắt nạt thằng Bin trong khi Bin cũng nổi tiếng k kém ở trường là người khá có máu mặt chỉ sau bọn hắc thoại mà nó cứ oánh Bin như đúng rồi ý mà Bin nhà ta cứ nhìn thấy nó là sợ mới khổ chứ, chặc...) Nó lượn lờ vòng quanh trường tới mấy gian hàng ăn 1 chút thôi mà có tới cả chục thằng tới cái mặt nó còn chẳng biết là ai cứ chạy lại mới nó chút nữa đốt lửa trại nhảy với mình trong khi nó nhác còn chẳng

biết cảm nhận thì nhảy bằng niềm tin và hi vọng chắc...Cuối cùng thì nó quyết định lên sân thượng hóng gió tránh nạn ...

Nó đeo đôi giày cao gót 10 phân kệ nệ leo lên 5 cái cầu thang mới lên được cái sân thượng và cũng chính vì thế mà chân nó đau vì cái đôi giày này muốn chết luôn . Nó mở cửa bước ra hít hơi thật dài căng tràn lồng ngực k khí trong lành và dễ chịu này; từ đây vẫn có thể ngắm toàn toàn quang cảnh sân trường tấp nập, nhộn nhịp,lộng lẫy với người và những ánh đèn sắc sỡ đầy màu sắc khác nhau khiến nó mãi mê ngắm nhìn thích thú

- Tiểu thư,trên này lạnh vậy sao k mang áo khoác- Hấn chẳng biết từ đâu tới chàng chiếc áo vest to ụ của mình lên người nó

- Ô- Nó ngạc nhiên quay lại khi nghe cái giọng nói cực kì quen thuộc của hấn

- Đây,với cá tính của em thì anh k nghĩ là em sẽ k lên đây đâu,phải ở dưới đó mà đập phá chứ?- Hấn nhìn nó đầy trêu mến, cười hiền

- Xì, tại mặc như vậy nên mới đi lượn có tý xíu mà đã có hơn chục thằng theo rồi - Nó nhún nhó nói

- Ha, h tụi đây mới phát hiện ra em xinh sao ha?- Hấn cười tinh nghịch nhìn nó

- Xì, xinh zề mà xinh chứ. Mặc cái nè khó chịu muốn chết luôn được - Nó phẩy tay ra điều khó chịu

- K, em đẹp lắm- Hấn chăm chú nhìn nó bằng ánh mắt hiền nhưng đầy âu yếm

- Nhìn cái gì mà nhìn, vô duyên quá - Nó đẩy mặt hấn quay sang chỗ khác

- Hihi, thật mà. À! Mà tay em thế nào rồi?- Hấn cười, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nó

- K sao rồi,đã băng lại rồi mà. Mới cả hôm nay có đeo băng tay mà nên k thấy được đâu - Nó cười, dơ tay cho hấn xem

- Um, vậy thì tốt rồi- Hấn nhìn nó cười hiền

- Uh, à mà sao lại ở đây? Từ bao h vậy? Hội trưởng hội học sinh thì phải xuống đó chỉ đạo chứ- Nó nhìn hấn hỏi

- Haha, thì đi tị nạn giống em thôi; ở dưới đó có Hưng với Việt lo rồi thì cần gì anh nữa, hội trưởng học sinh cũng là người mà keke- Hấn cười khoe hàm răng trắng đều tăm tắp luôn khiến cho trái tim nhỏ nào đấy hơi lơ đãng khi nụ cười đó còn sáng hơn cả trăng đêm nay

- Hô, chứ k phải lên đây hú hí với em nào chứ hả?- Nó nói đùa hấn. Hình như k nói đùa hấn nó k ăn được cơm, k ngủ được hay sao ý

- Ủ, đúng rồi...sao biết hay vậy? Hú hí với em Hoàng Việt Anh đây nè- Hấn nhìn nó cười đùa

- Vớ vẩn, hú hí cái đầu anh ý- Nó lao vào đánh hấn bùm bụp

Hấn k phản kháng lại chỉ nhìn nó và môi khẽ nhếch lên vẽ thành nụ cười rồi hấn túm lấy tay nó làm nó giật mình nhưng cũng k làm gì được vì bị hấn giữ tay mất rồi

- Nhảy với anh nhé- Hấn nhìn thẳng vào mắt nó bằng đôi mắt xanh và sâu đó. Hiện tại đôi mắt đó chứa đựng đầy yêu thương

- K- Nó dứt khoát

- Sao lại k chứ?- Hấn nhún mày nhìn nó

- Ngu, người ta như thế này thì biết nhảy k?- Nó thẳng tay đâm vào người hấn

- Haha, té ra là thế, k biết nhảy hả?Nhưng mà các gia đình giàu nào h chẳng bắt con cái mình nhất là con gái học nhảy học bale, kiểu vũ chứ?- Hấn cố nhịn cười nhìn nó nếu k muốn nó bỏ đi

- Cười gì? Đâm cho bậy h? Bắt gì chứ mà bắt, nếu ai bắt được thì tui đã k mang tên Hoang Việt Anh rồi- Nó dơ nắm đấm dọa hấn

- Rùi, sợ em rồi.K biết nhảy thì h học là được, đi nào- Nói rồi hấn kéo nó hòa mình vào điệu nhạc tiếp vừa nổi lên

- A... - Đây là câu cuối nó nói được khi bị hấn lôi đi

Nó với hấn bước nhẹ nhàng cùng với điệu nhạc du dương...Lần đầu tiên nó thấy mình lại có thể bước theo từng bước nhảy như vậy thật nhẹ nhàng chứ k như ngày xưa khi mà các thầy cô đều bắt lực với nó mà bỏ .

Nó khẽ ngẩng đầu lên nhìn hấn thì bỗng dưng mặt thấy nóng quá, đỏ bừng lên luôn khi hấn đang nhìn nó đầy trêu mến và mỉm cười, nụ cười hiền chứa đựng đầy yêu thương mà nó cảm thấy đẹp lắm...nụ cười hấn đẹp cực luôn, cứ như thiên thần vậy khiến cho trái tim nó k khỏi sao suyến, bồi hồi

Kết thúc bản nhạc, hấn nhìn nó cười mãn nguyện

- Đó, đâu có gì là khó đâu, phải k?

- Um - Nó khẽ gật đầu

- Hãy nhớ nhé, anh vẫn luôn đợi 1 câu trả lời từ em - Hấn nhẹ nhàng vuốt tóc nó; những lọn tóc bay bay trong gió

Nó k nói gì chỉ gật đầu để nói cho hấn biết rằng nó hiểu rồi

Còn ở chỗ 2 cặp Việt- Ly, Hưng - Linh thì sau 1 hồi trật vật k thoát được lũ con trai bu vào thì Linh và Ly đã được Việt và Hưng cứu thoát. Ngay trước đám đông đó, khi Hưng với Việt vừa mới xuất hiện thì tất cả đều phải lùi ra nhường đường cho 2 người họ (Tiếng của Việt với Hưng còn ghê hơn nhiều tên Bin à == bình thường có thể nói chuyện được chứ lém phéng bị 2 tên này nhấn thì k thân tàn ma dại hơi phí); 2 tên bước tới quỳ gối xuống, tay dơ lên trước mặt Linh và Ly mời 2 đứa ra nhảy làm 2 đứa nó đỏ mặt vì ngỡ ngàng những cũng hạnh phúc lắm chứ vì khác gì là công bố với toàn trường rằng 2 đứa tụi nó là của 2 người đó đâu khiến cho lũ kia ở ngoài nhìn mà cứ ước oa 1 lần được như 2 người đó cũng như đầy gan tỵ với 2 đứa nó vì được những chàng trai đẹp trai, tài hoa nổi tiếng nhất trường dành tình cảm cho mình...

SÁNG HÔM SAU, TRƯỚC CỔNG TRƯỜNG:

- Này Việt, hôm qua biến đi đâu vậy?- Ly hỏi nó

- He, tui ở trên sân thượng hóng gió tránh nạn luôn - Nó cười toét

- Rảnh nhể, sao chị k xuống dưới chơi; chị ham vui lắm mà- Linh nhìn nó hỏi

- Ặc, chơi bởi cái gì chứ, đi được vài bước lại có mấy thằng chạy ra khăng khăng đòi nhảy cùng, đúng là mặt dày mà. Vậy còn chơi bởi kiểu zè nữa đây?- Nó than ngắn thở dài, chỉ tụi nó đó mà hum qua nó chẳng bỏ được cái gì vào bụng ==.

- Chậc, đẹp cũng là 1 cái tội sao? - Linh ôm mặt than thở

- Gớm, ghê quá nàng oi!Hum qua tui đứng trên đó còn thấy nàng với tên Hưng tỵ tởn với nhau còn kêu ca gì nữa- Nó ghẹo Linh

- haha, phải đó. Hum qua thấy Linh cười tươi như hoa lun đó- Ly xen vào hòa theo nó trêu Linh

- Xì, gớm chưa? Ly hơn tui ý nhể?Hum qua bà với hai tui, Linh với Hưng nhảy với nhau lại còn nhảy giữa sân trường, trung tâm luôn nữa chứ còn điệu cái zè? 2 người kẻ tám lạng người nửa cân thôi nhé- Nó vỗ vai nhỏ bạn thân cười đều

Nó vừa nói xong câu đấy thì 2 người kia sẵn tay áo,tút giấy ra rớt nó khắp sân trường, hét ầm ỹ làm lũ học sinh đứng ngoài nhìn 3 đứa nó mà lắc đầu bó tay...

- Hixxxx...đau quá- Nó ôm đầu than khi bị 2 đứa bạn kia đập cho trận tơi bởi hoa lá

- Đáng đời- 2 đứa kia đồng thanh, nói giọng cực kì đắc trí

- Xin chào- giọng 1 người đàn ông ồm ồm vang lên sau lưng nó

- Hở? - Nó quay lại

- Xin lỗi, cho hỏi cô có phải là Hoàng Việt Anh k?- Gã cúi chào nó hỏi
- Phải, ông là?...- Nó bỏ lửng câu nói
- Thưa cô, bà chủ của tôi muốn gặp cô. Mời cô đi theo tôi - Gã nói
- Bà chủ của ông là ai?Tui quen hả? - Nó hỏi. Nó đâu quen biết ai đâu, nhất là lại là bà chủ nữa chứ...
- Lúc nữa gặp cô sẽ rõ, mời cô đi theo tôi - Gã trả lời
- Nếu đi thì tụi này cũng phải đi cùng - Linh xen vào
- Dạ thưa, truyện này k được ạ. Bà chủ của chúng tôi nói chỉ muốn gặp 1 mình cô Hoàng Việt Anh thôi ạ - Gã lắc đầu từ chối
- Lấy gì để tui tin ông k làm lại bạn tui đây? Tụi này phải đi theo - Ly lên tiếng, giọng nói cực kì kiên quyết
- Truyện này... - gã ngập ngừng
- Thôi được rồi, 2 người đừng làm khó người ta nữa; tui đi theo ông là được chứ gì? - Nó nhìn gã đàn ông mỉm cười
- Việt, k được đâu - Ly lo lắng nhìn nó
- Yên tâm đi,họ k làm gì được tui đâu; tui đi chút rồi sẽ về- Nó nhìn nhỏ bạn thân lo lắng cười tươi để trấn an nhỏ
- Việt, có gì nhất định phải gọi tụi này ngay nhé- Ly nói, khuôn mặt đầy sự lo lắng
- Được. ta đi thôi - Nó gật đầu với Ly rồi quay sang nói với gã kia

Nó được gã đàn ông đó đưa tới 1 quán nước khá gần trường nó, sang trọng nhưng vắng người

Nó bước vào quán, ngay giữa trung tâm quán có người phụ nữ bận đồ sang trọng, nét đẹp dù đã bị thời gian tàn phá ít nhiều nhưng vẻ kiều diễm thì k về mất đi; người phụ nữ đó đang ngồi uống trà đợi nó. Lại gần, nó hết sức ngạc nhiên vì người phụ nữ đó đúng là nó k quen nhưng nó đã biết và nó cũng đã từng được nhìn thấy mặt bà rồi; k ai khác bà chính là mẹ của hắn...chính xác thì là mẹ kế của hắn...

- Truyện này... - gã ngập ngừng
- Thôi được rồi, 2 người đừng làm khó người ta nữa; tui đi theo ông là được chứ gì? - Nó nhìn gã đàn ông mỉm cười
- Việt, k được đâu - Ly lo lắng nhìn nó
- Yên tâm đi,họ k làm gì được tui đâu; tui đi chút rồi sẽ về- Nó nhìn nhỏ bạn thân lo lắng cười tươi để trấn an nhỏ
- Việt, có gì nhất định phải gọi tụi này ngay nhé - Ly nói, khuôn mặt đầy sự lo lắng
- Được. ta đi thôi - Nó gật đầu với Ly rồi quay sang nói với gã kia

Nó được gã đàn ông đó đưa tới 1 quán nước khá gần trường nó, sang trọng nhưng vắng người

Nó bước vào quán, ngay giữa trung tâm quán có người phụ nữ bận đồ sang trọng, nét đẹp dù đã bị thời gian tàn phá ít nhiều nhưng vẻ kiều diễm thì k về mất đi; người phụ nữ đó đang ngồi uống trà đợi nó. Lại gần, nó hết sức ngạc nhiên vì người phụ nữ đó đúng là nó k quen nhưng nó đã biết và nó cũng đã từng được nhìn thấy mặt bà rồi; k ai khác bà chính là mẹ của hắn...chính xác thì là mẹ kế của hắn...

26. Chương 26

_Việt, sao em lại đánh Hà Linh! Cô ấy chỉ muốn làm bạn với mấy đứa thôi mà _Hai nó mắng nó. Lần đầu tiên từ bé tới giờ hai nó mắng nó vì 1 đứa con gái khác, k hiểu sao nó thấy đau thế

_Thích thì đánh _Nó hất mặt

_Việt _Hắn nhìn nó chăm chăm. Hắn _người nói yêu nó, người kêu bắt chấp tất cả h cũng k tin nó,nhìn nó bằng ánh mắt khó chịu, nó đau quá.....1 người là người thân còn lại duy nhất của nó+1 người nó vừa nhận ra nó yêu hắn rất nhiều, người nói sẽ yêu nó mãi mãi vậy mà h cả 2 đều k tin nó.Vậy nó còn gì để lưu luyến vậy????

_Ly _hai nó nhìn Ly nhưng Ly tránh ánh mắt của hai nó.Vì h Ly cũng k biết làm thế nào nữa, anh Việt và Nam đã nghĩ sai về Việt Anh rồi

_Mấy người thôi đi, tui đã nói là tui thích thì tui đánh rồi bộ k được hả?Sao nào, h mấy người muốn làm gì tôi _Nó hất mặt, khuôn mặt cực vênh cực ngang ngạnh.Cái khuôn mặt y như hồi lần đầu tiên nó gặp hắn

_Em bị làm sao thế Việt? Sáng nay đã có chuyện gì rồi phải k, sao h lại cáu lên đánh mấy cô ấy như thế hả?họ cũng chỉ có ý tốt thôi mà _hắn nhìn nó bằng ánh mắt nghiêm nghị, đầy trách móc

_Xì, tôi sao thì cũng đâu phải việc của anh _Nó phẩy tay, giọng khinh khỉnh chẳng coi hắn ra gì

_Em...._Hắn cứng họng, thực ra là ngỡ ngàng trước thái độ của nó; hắn k ngờ nó lại dùng giọng nói đó để nói với hắn

_Anh Nam.....Anh đừng trách bạn ý nữa,tại tui em...đáng nhẽ tui em k nên làm bạn ý khó chịu như vậy
_Nhỏ Hà Linh lay lay tay hắn

_Mày cầm đi, tao k cần mày phải đỡ cái giọng đầy van xin cho tao _Nó quát, ánh mắt đánh lại nhìn nhỏ Hà Linh đầy ghê tởm

_Việt, cô điên rồi à? _hắn gất lên

_Việt nó....._Ly định xen vào nói gì đó nhưng bị nó chặn lại

_Ồ đúng đó, tui điên nên tui mới luôn tin anh. Tui điên nên h tui mới thành ra như thế này đó,....được k?Hi, vậy h tui sẽ cho anh nghe câu trả lời của tui nhé: Tui chẳng cần ai bảo vệ mình cả, tui có thân tui tự bảo vệ mình được và dù tui có chết tui cũng k cần anh tới viếng; tui nghĩ anh nên lo cho mình và cái gia đình mới sắp tới của anh đi....._Nó nói như hét vào mặt hắn

_Em, em đang nói gì vậy...Em đừng vì chuyện như vậy mà nói bậy nhé_Hắn bước tới kéo tay nó khi nó đang quay mặt bước đi

_Hừ,anh khờ quá đấy, với tôi anh chẳng là cái gì cả. Hoảng Việt Anh này k cần 1 người như anh. Buông ra.... _Nó nở nụ cười lạnh giá đầy khinh miệt dành cho hắn nói rồi thẳng tay đẩy tay hắn ra làm hắn loạng choạng tý ngã

Mọi người k hiểu nó nói thế có ý gì ; chỉ có hắn hiểu, nó hiểu và hiện tại hắn đau lắm....nhưng lời nói của nó như những nhát dao đâm thẳng vào tim đâm thẳng vào tâm can hắn vậy, hắn cảm tưởng như mình k thể thở nổi. Nhưng liệu vết thương của hắn có đau hơn vết thương của nó k khi hắn k tin nó, khi hắn lừa dối nó, khi hắn dường như chẳng coi nó có kg nào trong lòng mình.....

Nói xong, nó đưa tay lên cổ giựt đứt sợi dây chuyền hắn tặng nó ném thẳng vào mặt hắn, trả cho hắn rồi chạy khỏi nơi đó để k cho ai thấy những giọt nước mắt đau đớn của nó đang lăn dài trên má nó...Còn hắn, hắn cứ đứng sững ở nơi đó, k nói gì ,k động đậy gì mà cứ mặc cho những giọt máu đỏ lăn dài trên má khi cái vóng nó ném đã sượt qua mặt hắn tạo ra 1 vết xước dài trên gò má; hắn mặc cho mấy nhỏ kia gọi như thế nào nhưng hắn vẫn bất động.....

Nó chạy thật nhanh,Ly với Linh cũng đuổi theo nó bỏ lại tụi hắn vì cả 3 tụi nó đều hiểu và đều đau đớn với những gì họ đã làm đối với mình.....

“RẦM....”

Nó chạy nhanh quá nên k để ý đến đường đi nên đã đâm sầm phải người đi ngược chiều mình, nó cố gượng dậy rồi rít xin lỗi người đẩy mà nước mắt vẫn cứ rơi mãi k thể kiềm chế được....

_Xin...Xin lỗi, xin lỗi ạ...._Nó cúi xuống xin lỗi

_Việt_Người bị đâm gọi tên nó, giọng có chút gì đó ngạc nhiên

_Ơ...._Nó ngẩng lên và hiện ra trước mặt người đó là khuôn mặt đầm lệ

_Anh Thắng _Nó nhận ra anh trong làn nước mắt mờ ảo của mình, nó ôm chầm lấy anh mà khóc nức nở....tiếng khóc đầy đau đớn ai oán

_Anh... _2 người kia vừa chạy tới, mặt cũng ướt đầm nước mắt

_Trời, mấy đứa sao thế này. Anh mới có bận việc 2 ngày thôi mà...._Thắng lo lắng

_tụi em..... _Ly k biết nên giải thích như thế nào với anh Thắng nữa, thực sự thì h Linh cũng rối rắm lắm

_Thoải được rồi, mấy đứa lên xe đi đã, có gì nói sau _Thắng thở dài, nói rồi bế thốc nó lên đưa vào trong chiếc limous trắng đang đợi bên ngoài.Nó nằm ngủ ngon lành trên vai anh Thắng sau khi khóc 1 hồi tới mệt lả người mới chịu thiếp đi.

_Rồi, h hai đứa kể cho anh nghe xem có chuyện gì. Thế nào mà 2 đứa với Việt lại khóc nhiều như vậy hả?

_Thắng nhìn nó đang nằm ngủ mà khuôn mặt nhăn nhó,mắt vẫn ướt ướt mà k khỏi lo lắng

_Hai à, hay hai yêu Việt đi. Chẳng phải hai với chị ấy thân nhau như vậy sao?Chị ấy lúc nào cũng nghe lời hai hết mà _Linh lay lay anh trai mình năn nỉ

_Hi, anh cũng muốn lắm chứ và anh đã làm việc này từ 2 năm trước rồi nhưng Việt đã từ chối anh rồi nhóc ạ _Thắng cười buồn, xoa đầu cô em gái yêu quý

_Thật k hai, em k ngờ đó _Linh k khỏi ngạc nhiên

Thắng k nói gì chỉ khẽ gật đầu và cười

Còn lúc đó tại biệt thự nhà họ Hoàng...Sau những gì xảy ra ngày hôm nay thì tụi hấn cũng lết được cái xác tàn tạ của mình về nhà nhưng mặt thẳng nào thẳng nấy đều thất thần cả

_Việt, Linh,Ly k về nhà. K biết đi đâu nữa _Việt vò đầu bứt tai lo lắng. Hối hận ban nãy k giữ 3 đứa lại (chắc, có giữ được hay k mới là vấn đề ==.)

_Ai biết, tui còn chẳng hiểu được rốt cục là có chuyện quái quỷ gì đang diễn ra nữa _Hưng thở dài mệt mỏi

_A! Hay mấy đứa đấy ở nhà Ly nhỉ? _Việt nói

_Tui có gọi rồi nhưng k có _Hưng lắc đầu chán nản

_Chắc, vậy ở đâu được chứ. Mấy đứa đấy đâu có quen biết ai đâu _Việt bóp chán, cố suy nghĩ ra xem chúng nó có thể ở đâu vào h này

_Dạ, thưa cậu chủ, có người bảo muốn gặp 3 cậu ạ _Ông quản gi khúm núm bước vào,e dè nói khi cảm thấy bầu không khí vô cùng u ám ở đây

_Ai vậy ? _Việt hỏi

_Dạ, là cậu Bảo ạ _Ông quản gia nói

_À! Thắng Bin đó mà, cho nó vào đi _Việt gật đầu

_Dạ _Ông quản da khẽ gật đầu rồi lùi ra ngoài

1 LÚC SAU:

_Anh _Bin bước vào, gật đầu chào 3 tên đang ngồi trên ghế mặt phùng phùng sát khí

_um, có chuyện gì thế ? _Hưng gật đầu chào lại rồi hỏi Bin

_Umm....về chuyện của Việt ạ _Bin hơi ấp úng 1 chút

__Truyện gì, nói lẹ đi mày __Hắn này h ngồi im lặng nhưng khi nghe đến tên hắn thì bật dậy hỏi luôn

__Sáng nay lúc đi học em tình cờ thấy Việt đi cùng 1 người đàn ông lạ nên em đã đi theo và thấy Việt đã vào quán gặp người phụ nữ mà chắc em biết anh Nam biết rõ người phụ nữ đó đấy ạ __Bin kể lại

__Ai cơ? __hắn k hiểu hàm ý trong câu nói của Bin

__Phu nhân nhà họ Vũ ạ __Bin cười

__Hả? __cả 3 thằng cùng há hốc mồm ngạc nhiên

__Bà tabà ta muốn cái quái gì vậy__Hắn siết chặt nắm đấm trong tay, ánh mắt vằn lên những tia tức giận

__Em ở xa nên k nghe rõ Việt và mẹ anh Nam nói chuyện gì nhưng em nhìn thấy mẹ anh đưa tiền cho Việt nhưng Việt hất nước vào bà ấy rồi bỏ đi thôi à. CHị ấy có nói gì với mẹ anh nữa nhưng em k rõ, chỉ thấy và ấy k nói được gì cả thôi ạ __Bin kể lại những gì mình thấy

__“RẦM” Hừ. bà ta giám đỡ cái trò đấy ra sao?***** __Hắn tức giận đấm cái “rầm” vào bàn

__Nhưng em k hiểu được lắm và cũng thấy lạ là lúc sau Việt bỏ đi thì thấy 3 nhỏ mà tự nhận là vợ chưa cưới của mấy anh bước vào quán nói chuyện với mẹ anh __Bin nhìn hắn khó hiểu

__Hả? Thế hóa ra 3 con nhỏ đó quen bà ta sao? __Hưng k dấu được sự ngạc nhiên

__Hừ, đơn giản là cái hôn ước này là do bà ta lấy dẫu nhà họ Hoàng, Vũ, Phạm để làm giả đính ước ý mà.Bin, còn gì nữa k? __Việt nhếch 1 nụ cười nửa miệng đầy lạnh giá xen lẫn khinh bỉ

27. Chương 27

__Còn truyện cãi nhau với 3 nhỏ đó thì em cũng chứng kiến, do anh Việt k bảo em là k cần theo Việt nữa mà nên em vẫn đi theo.Em k nghe rõ họ cãi nhau cái gì cả nhưng em nghĩ em biết vì sao mà Việt lại đánh Hà Linh. Bởi vì câu cuối cùng trước khi 3 anh tới mà nhỏ Hà Linh nói được chính là nhỏ bảo với Việt là : “Đồ k có mẹ”.Như thế nào tiếp thì mấy anh biết rồi đấy __Bin thở dài

__Hả, vậy chẳng phải là mình bị 3 nhỏ đó qua mặt sao? __Hưng nhú máy khó chịu

__Phải, anh Việt thì em k nói nhưng anh Hưng với anh Nam em nghĩ các anh phải hiểu quá rõ bộ mặt thật của 3 nhỏ đó ra sao chứ? __Bin hơi trách mấy anh của mình. Tại nó nhìn Việt hôm nay nó thật sự cũng tức giận lắm..

__ “Rầm” Giám nói Việt Anh như thế thì tao mà k sử mấy nhỏ đó thì tao k còn là Hoàng Anh Việt nữa __Việt tức giận đấm vào tường, khuôn mặt k giận giữ nhưng giọng nói thì lạnh băng báo hiệu có người sẽ k thể sống yên ổn với anh

__Chắc, h nghĩ lại thì mới thấy tụi mình bị 3 con nhỏ đấy qua mặt nhiều quá ha __Giọng nói của Hưng có vẻ đùa cợt nhưng thực chất thì ánh mắt lại ánh lên đầy những tia tức giận

__Mấy anh làm gì thì làm nhanh đi vì lúc Việt chạy đi em thấy chị ấy khóc nhiều lắm và người đưa chị ấy đi là anh Thắng đấy. Anh Việt, anh nghĩ anh hiểu là anh Thắng mà xuất hiện lúc này thì sẽ thế nào phải k ạ? __Bin nhìn Việt bằng ánh mắt quả quyết, trong ánh mắt đó có chút gì đó sao động, có gì đó lo lắng

__Hả, truyện gì vậy? __Hưng nhìn Việt k hiểu

__Quả thực thì hiện tại người chịu thiệt thòi và sức ép nhất là Việt. Chúng mày cũng thấy đấy, Việt nó chẳng bao h khóc đâu nhưng 1 khi nó đã khóc tức là nó đã bị ức chế tới mức nào rồi à. Tụi mình chưa biết truyện gì đã trách nó lại còn thẳng Nam nói nó thế nữa thì theo tính cách của nó truyện nó theo anh Thắng sang Anh chỉ là truyện 1 sớm 1 chiều thôi...Nhưng tao vẫn k hiểu vì sao Linh với Ly lại tức giận tới vậy ? __Ánh mắt Việt chuyển sáng hẳn, trong ánh mắt đó có sự lo lắng

RENG.....RENG.....RENG.....

Tiếng chuông điện thoại của Việt vang lên

_là anh Thắng gọi _Việt nhìn vào màn hình điện thoại nói

_Chắc truyện của mấy cô ấy đấy, bật loa ngoài đi _Hưng nói

_Ừ Alo...._Việt khẽ gật đầu, bắt máy

_Mấy thằng ngốc này, đang làm cái gì vậy hả? _Thắng vừa thấy tụi hần bắt máy đã quát

_Dạ... _Việt giật mình (lần đầu tiên Việt thấy anh Thắng cáu mà; cũng phải thôi, gan lắm mới giám làm Việt Anh khóc đã thế lại còn Linh nữa thì anh Thắng k cáu cũng lạ)

_Dạ cái gì chứ? Mấy đứa làm thế nào mà để 3 đứa nhóc đó qua mặt thế chứ hả?Biết Linh, Ly, Việt khóc nhiều lắm k hả? _Thắng gắt

_Anh, h họ ổn chứ ạ? _Việt e dè hỏi

_Ổn được mới lạ đó...Linh ,Ly là đứa biết suy nghĩ thì cũng tạm tạm thôi nhưng còn Việt nó khóc nhiều quá ngắt khuôn rồi đó.Việt, anh muốn cậu phải xử rõ ràng đứa nào giám **** Việt Anh là “đứa k mẹ” cho anh; đừng để anh phải ra tay rõ chưa? _Thắng ra lệnh

_Dạ _Việt nuốt nước bọt. Tình hình là 3 nhỏ đó k xong rồi, anh Thắng mà đã nói vậy thì Việt có muốn nhẹ tay cũng k được; mấy nhỏ đó động vô ai k động lại động đúng vào Việt Anh _Người mà anh Thắng quý còn hơn mạng sống của mình (==)

_Còn nữa, anh nghĩ truyện này mấy đứa trước sau gì cũng phải nói với 3 đứa nó nhưng anh cũng k hiểu và k biết làm thế nào mà 3 đứa đấy biết hết về Thiên Long Bang, Hắc Long bang, Bạch Long Bang rồi. Sao mấy đứa sơ xuất thế hả? _Thắng lo lắng nói

_ CÁI GÌ CỜ? _3 thằng hét lên ngạc nhiên. Tụi hần im lặng này h cũng phải hét lên

_Rồi, k cần hét lên thế đâu, lo mà giải quyết đi.Và nghe anh nói này, Nam, Việt nó đã quyết định sang Anh rồi và sẽ đi ngay trong tối nay đi chuyến bay đêm qua bên đó luôn đấy nên mấy đứa làm gì thì làm nhanh đi. Hưng, Việt nữa vì cả Linh với Ly cũng sang, mấy đứa biết lí do vì sao rồi chứ? _Thắng thở dài

_Đi trong đêm nay á _Hần hét lên, h hần thực sự là điên rồi, sắp điên lên vì tất cả những truyện này rồi

_Um...Thôi, Việt nó dậy rồi, thế nhé _Thắng cúp máy

_Thôi xong, h thì tui hiểu vì sao mà Linh, Ly lại cáu tới vậy rồi _Hưng ôm đầu thở dài

_Nam, h thế nào đây? _Việt quay lại hỏi hần đang chôn chân tại chỗ

_tui.....tui.....tui k biết.....tui làm nhỏ đó khóc rồi.....tui..... _Hần ấp úng, khuôn mặt hiện rõ sự bối rối. Hần quay cuồng trong các ý nghĩ của mình, hần làm tổn thương nó nhiều quá, hần biết làm cách nào để níu giữ nó đây....hần dối nó, hần làm nó đau, hần làm nó bị tổn thương,hần k tin nó.....

“BỐP....BỐP....”

_Mày tỉnh chưa hả? _Việt với Hưng cùng đập nó

_Tụi mày muốn chết à mà đánh hội đồng tao ? _Hần gất lên

_Mày ý. Thằng Nam mà tao biết đâu rồi; cái thằng mà chưa bao h biết thua dù có gặp truyện gì khó khăn tới mức tưởng như k có cách nào đâu rồi hả? Cái thằng có chết chứ k bao h chịu nhún nhường bất cứ đứa nào đâu rồi hả? Mày có lỗi với Việt , tụi tao cũng có lỗi với người tụi tao yêu thì phải đi xin lỗi chứ sao còn ở đây mà chưng ra cái mặt run sợ đó hả?Đâu chỉ có mình mày sai đâu, cả tụi tao đây cũng sai mà, đồ ngu _Việt nhìn thằng bạn tức giận quát

_Mày..... _Hần ngạc nhiên(bình thường Việt cũng có bao h to tiếng đâu, tức giận cũng chẳng bao h tức ra mặt như vậy cả ==)

_Sao, mày tỉnh chưa hay muốn ăn thêm vào đấm nữa _Hưng sẵn tay áo

“BỐP” _Này thì đâm _Hắn đâm trả lại tên Hưng

_Oài,thằng kia sao mày chỉ đâm mình tao, cả thằng Việt cũng đánh mày mà _Hưng ôm đầu hậm hực

_He, vì hôm nay Việt cho tao thấy thứ hay hay _Hắn cười đều

_Hả, cái gì cơ? _Việt ngệt mặt nhìn thằng bạn k hiểu

_Đi thôi k muộn rồi đây _Hắn cười với Việt và đứng dậy bước đi

_Đi đâu _Hưng bước tới hỏi

_Ra sân bay, mày xem mấy h rồi? _Hắn chỉ vào chiếc đồng hồ đính kim cương đeo trên tay

_Oái, muộn vậy rồi sao?Mau đi thôi k thì k kịp mất _Hưng giật mình nhìn vào đồng hồ tá hỏa

.....

TẠI SÂN BAY NỘI BÀI

_Việt, em ổn chứ? _Thắng nhìn khuôn mặt vô hồn của nó mà k khỏi lo lắng

_Em ổn _Nó cười gượng gạo

_Hay để mai đi cũng được, trông em mệt mỏi quá _Thắng nhìn nó mà xót xa

_K, em muốn đi luôn _Nó nói chắc nịch, ánh mắt kiên quyết

_Phải đó anh, tụi em ở đây thêm ngày nào thì càng thấy mệt mỏi thêm ngày đấy thôi _Linh buồn rầu nói

_Em muốn vào trong đó _Nó nói, chỉ vào trong phòng đợi

_Hả?Vào làm gì?Vẫn còn sớm mà, những 1 tiếng nữa _Thắng nói, ánh mắt hướng ra ngoài cửa lo lắng vì vẫn chưa thấy tụi kia đến

_Em ở đây thêm giây phút nào chỉ cảm thấy khó chịu thêm giây phút đấy thôi. Anh à, em biết anh đang nghĩ gì những em k muốn gặp con người đó nữa _Nó nhìn anh Thắng bằng ánh mắt chán nản, mệt mỏi

_Haizzzz..., thôi được rồi, em vào đi _Thắng thở dài

_um _Nó cười, nụ cười mệt mỏi méo mó

Nó, Linh, Ly lẽ từng bước vào phòng soát vé nhưng dù có muốn, dù có đủ bỏ tất cả thì vẫn còn mãi mãi 1 tình cảm của chúng nó vương vấn nơi này...chẳng qua là hiện tại tâm hồn chúng nó k công nhân mà thôi.....

_Việt

_Ly

_Linh.....

3 tên chạy tới. Hắn cô gắng chạy thật nhanh để ngăn bước chân nó vào trong phòng đợi nhưng mọi cố gắng của hắn đều k được, mọi thứ đều vô nghĩa vì nó muốn buông hắn muốn nắm thì sẽ chẳng bao h đạt được kết quả cả.....Nó cách hắn chỉ còn 1 chút thôi nhưng k kịp, nó đã tuột khỏi tầm tay hắn, nó đã bước đi vào bên trong k 1 lần ngoái lại nhìn hắn dù chỉ là 1 cái liếc mắt hay ánh mắt oán hận cũng k.....Chiếc vòng cổ từ trong tay hắn muốn đưa cho nó tuột ra rơi xuống đất, hắn suy sụp ngã khụy xuống sàn đầu đón, bất lực k thể làm gì để giữ nó lại trong vòng tay mình được.....

Việt, Hưng cũng k dấu khỏi nỗi thất vọng, đau đớn khi k giữ được người con gái của mình ở lại, chỉ biết chống mắt nhìn những cô gái đó mang vết thương lòng đi xa mãi khỏi mình

28. Chương 28

__mấy đứa làm ơn bỏ ngay cái bộ mặt đơ đả đi giùm anh __Anh Thắng bước tới nhìn 3 thằng đang ngồi bệt dưới đất mặt mày thẳng nào thẳng nấy đều u tối như nhau

__Anh __3 thằng quay lại nhìn Thắng vs con mắt tuyệt vọng

__3 đứa đấy đã quyết như vậy rồi thì dù 3 đứa có tới kịp thì 3 đứa đấy cũng sẽ k nghe đâu. Mấy đứa cứ để tụi nó đi 1 thời gian qua bên đó cho khuây khỏa đi, gặp h anh nghĩ truyện bé xé ra to hơn thôi. Để thời gian đi, mấy đứa giải quyết hết truyện đi rồi qua Anh đón chúng nó, được chứ? __Thắng nhìn mấy thằng mà cũng k khỏi đồng cảm nhưng cũng chẳng biết làm gì để giúp chúng nó nhiều cả ngoài an ủi

__Nhưng..... __Hưng nói

__anh biết 3 đứa lo cho tụi nó ở nơi xa lạ chứ gì. Yên tâm đi, anh sẽ trông coi 3 đứa đấy cẩn thận cho, được chứ? __Thắng cười nhẹ, vỗ vai Hưng

__Nam, ổn chứ? __Việt huých tay hấn. Hấn là đứa đáng lo ngại nhất rồi vì hấn phải chịu đau khổ nhất mà...

__Ồ, ổn __Hấn hờ hững trả lời, ánh mắt vẫn vô hồn k biểu cảm

__Nam, nghe anh nói này, cả 2 đứa kia nữa. Anh chỉ trông 3 đứa kia giúp mấy đứa 1 thời gian thôi nếu 3 đứa k giải quyết nhanh những truyện ở đây mà sang đón 3 đứa kia sớm thì anh tìm cho 3 cô nhóc đó 1 hạnh phúc khác đấy.Nam, nếu em mà k sang đón Việt sớm thì anh sẽ k nhường nhóc lần nữa đâu, nhớ chưa? Còn h 3 đứa lấy lại tinh thần, về và làm những gì phải làm đi. Anh đi đây, bb __Thắng nói rồi quay bước vào trong phòng đợi

__Haizzzz...tui k ngờ rằng anh Thắng cũng yêu Việt đấy __Hưng ngạc nhiên, vẫn đứng như phỗng ở đấy nhìn theo bóng dáng người đàn anh mà mình vẫn hằng ngưỡng mộ __1 người đàn ông thành đạt, đẹp trai vậy mà lại chao ty cho cô bé ngang bướng

__Ngốc, anh ý có tình cảm với Việt từ lúc nó còn bé cơ, nói là anh họ nhưng thực chất là do 2 nhà quen nhau nên coi nhau như anh em thôi chứ chẳng có họ hàng gì đâu. Nhưng tiếc rằng vì do Việt nó quá thân với anh Thắng nên nó coi anh ý như là anh trai thôi chứ k thể này sinh được tình yêu.....Nam, mày tính sao đây?Anh Thắng nói là làm đấy __Việt nhìn hấn h vẫn đang ngồi thu lu 1 đồng dưới đất

__Hừ, tao k thua đâu, nhất định Hoàng Việt Anh phải là vợ tao; đi thôi __Hấn đứng dậy phui quần bước đi

__Hả? H còn đi đâu nữa __Hưng nhìn thẳng bạn thay đổi thái độ như chong chóng mà chẳng hiểu hấn nghĩ gì nữa

__Tới nhà chính nhà họ Vũ, có trò để cho chúng mày chơi rồi đấy __Hấn quay lại ngoảnh miệng cười tươi. Chính cái nụ cười cực tươi nhưng lại mang trong mình hơi thở của ác quỷ đấy là điềm báo chẳng lành và 1 cuộc cách mạng lớn của 3 bang chủ bang Thiên Long

3 chiếc xe phân phối hơn 300cc mới 3 màu đen, đỏ, trắng đỗ cái “xịch” trước cổng nhà họ Vũ....

__Mừng cậu chủ đã về ạ __Đám người hầu xếp hàng từ ngoài cổng vào tới tận trong nhà cúi rạp mình chào hấn mỗi khi hấn cùng 2 tên kia bước tới

__Bà ta có nhà k ? __hấn bước vào nhà hỏi tên quản gia đi đang khúm núm đứng bên cạnh

__Dạ, ai ạ ? __Ông quản gia già k hiểu ý cậu chủ nhà mình

__Còn ai ngoài bà ta __Phu nhân nhà họ Vũ này ra __Hấn gắt, ánh mắt đanh lại nhìn lão quản gia khó chịu

__Dạ.....dạ, thưa cậu chủ là phu nhân có nhà ạ __Lão quản gia run bần bật khi chạm phải ánh mắt của hấn

__Tốt lắm, lên gọi bà ta xuống đây.Hưng, Việt cảm phiền 2 người triệu tập tất cả vệ sĩ trong nhà này ra đây giùm tao __Hấn gật đầu rồi quay sang nói với 2 thằng bạn của mình và bước vào nhà

Ngôi trên chiếc ghế mạ vàng được đặt chính giữa phòng dành cho người chủ gia đình, tay xoay xoay chiếc điện thoại khuôn mặt lạnh băng, ánh mắt sắc nhìn vào k trung đang ngồi đợi bà ta xuống. Việt và Hưng cùng lũ vệ sĩ vừa vào thì cũng là lúc bà ta cùng tên quản gia bước xuống nhà

_Chào phu nhân _Việt với Hưng cúi chào bà ta cho có rồi tiến lại trở hấn ngồi vào 2 chiếc ghế mạ vàng y như vậy ở 2 bên cạnh

_Ồ, 2 đứa tới chơi hả?Lâu lắm mới thấy 2 đứa tới nhà ta chơi _Bà ta mỉm cười,gật đầu chào Hưng và Việt

_Ồ!Lâu lắm mới thấy phu nhân hạ cố ở nhà, đúng là hấn hữu ghê cơ _Hấn lên tiếng, giọng nói hấn đầy mỉa mai

_Con nói cái gì vậy Nam? _Bà ta hơi khó chịu vì thái độ của hấn

_Chẳng phải bà là người rõ nhất sao, thưa bà phu nhân nhà họ Vũ_Hấn nhìn bà ta nở nụ cười nửa miệng

_Con nói cái gì mẹ k hiểu _Bà ta hơi nhú mày tỏ ra k hiểu những lời nói đầy ẩn ý của hấn

_Hừ, tôi nhớ chưa bao h nhận bà là mẹ cả vậy bà là mẹ tôi từ bao h vậy thưa bà mẹ kế _Hấn nhìn bà ta khinh khỉnh, nở nụ cười đều

_Con..... _Bà ta cứng họng

_Người dâu, chói bà ta lại cho ta. Lên tầng mang tất cả quần áo, giày dép, trang sức,tất cả những đồ của bà ta xuống đây cho ta. MAU LÊN_Hấn hét lên

Tất cả lũ vệ sĩ được Hưng và Việt tập hợp nhanh chóng theo lệnh hấn chói bà ta lại và lên phòng thu dọn hết đồ của bà ta mang xuống

_Con.....con đang làm cái gì thế này hả?.....ta là..... _Bà ta tức giận nói nhưng bị hấn chen ngang

_Bà im đi cho tôi _hấn quát, ánh mắt đã sắc nay còn lạnh lẽo khiến cho ai nhìn vào cũng phải khiếp sợ

_Thưa...thưa cậu chủ, truyện này.....ông chủ sẽ..... _Ông quả già già run rẩy nói

_Hừ, ông k phải xin gì bà ta.Ba tôi mà có hỏi thì cứ bảo ông ấy gọi điện gấp trực tiếp tôi đây tôi sẽ giải thích. Còn bà,bà hãy nghe cho rõ đây, phu nhân nhà họ Vũ đã mất lâu rồi, bà chẳng là cái thá gì trong ngôi nhà này cả và bà cũng sẽ k bao h có được ngôi nhà này hay bất cứ thứ gì của nhà họ Vũ đâu, nghe rõ chưa? _Hấn chỉ thẳng tay vào mặt bà ta nói

_Mày.....mày....mày có quyền gì mà bắt tao _Ba ta hét lên

_Hừ, bà nên nhớ ba tôi đã dao quyền làm chủ cả cái gia đình này cho tôi khi ông ấy đi vắng nhé. Tốt hơn hết bà hãy im lặng đi _Hấn khinh khỉnh nhìn bà ta đang phát cuồng

_Mày.... _Bà ta cứng họng k nói lại được hấn câu nào

_Chuyển bà ta tới nhà phụ ở ngoại ô.Số đồ này hãy mang cho người ta, sô trang sức này cũng mang bán hết đi rồi quyền góp cho trẻ em mồ côi, nhà nghèo, bệnh tật làm từ thiện _Hấn ra lệnh

_Mày....Mày....Việt, Hưng các con mau bảo Nam hộ bác đi, nó bị làm sao thế này _Bà ta k thể làm gì được hấn nên quay qua khấn khoản Việt vs Hưng

_Bác à, bác làm gì để Nam nó ra như thế này bác phải rõ nhất chứ, đây là hậu quả cả thôi _Hưng thở dài Việt k nói gì, ánh mắt lạnh lẽo cung chỉ liếc qua bà ta 1 cái rồi rút điện thoại ra gọi :

_Alo....Bin hả?

_Dạ _Bin trả lời

_Em tới nhà phụ của họ Vũ bắt...à mà thôi, tốt nhất là trói 3 con nhỏ đó lại giải tới bang Thiên Long hộ anh nhé, chút nữa tụi anh sẽ qua liền _Việt nói đồng giọng. Thực chất là khá to đủ để cho bà ta nghe thấy và lạnh người

_Dạ _Bin nói rồi cúp máy

_Hi, phu nhân nhà họ Vũ chắc quen biết, thân thiết với 3 cô gái tên Trà My,Diễm Lệ, Hà Linh lắm nhỉ? _Hưng hỏi đều bà ta

_Tôi.....tôi..... _Bà ta ấp úng

_Hừ, giám lấy tiền súc phạm Việt Anh. Cấu kết với 3 con nhỏ đó để chiếm đoạt tài sản nhà họ Vũ, Hoàng, Phạm thì là gan của bà quả là k nhỏ đâu _Hắn tặng cho bà ta 1 nụ cười đầy khinh miệt, kinh tởm

_Mày.....mày k có quyền làm thế với tao _Bà ta hét lên

_Xì, bà mới là người k có quyền lên tiếng ở đây.Mấy người còn đứng đó làm gì, đưa bà ta đi đi _Hắn nhìn bà ta bằng ánh mắt diều cợt rồi bước đi

Bước theo hắn là Việt và Hưng, rồi cả 3 lại lên xe phân phối lớn đi thẳng tới Thiên Long bang;còn 1 chiếc oto thì chở bà ta tới căn nhà ở ngoại ô; quần áo đồ dùng đều bị tước hết chỉ con bộ đồ cũ kĩ.....

—
THIÊN LONG BANG:

_Bang chủ ạ

_Hắc Long

_Bạch Long

Toàn bang khi thấy tụi hắn tới thì tất cả đều gập mình cúi chào

_Anh _Bin bước tới cúi chào cả 3

3 người khẽ gật đầu rồi bước vào ngồi ở 3 chiếc ghế được đặt ở giữa gian phòng và trở thành bang chủ Hắc Long bang _Hưng, bang chủ Bạch Long bang _Việt, và người thu tóm, bang chủ Thiên Long Bang _Nam (KING)

3 chiếc ghế mạ vàng được làm rất cầu kì, tinh xảo được phủ lên 1 lớp da báo đầy uy quyền như 1 vị vua, cả 3 khi bước vào đây, đặt lưng lên ngồi chiếc ghế đó họ đã vứt hoàn toàn cái khuôn mặt bình thường của mình để thay vào đó là khuôn mặt lạnh lùng, vô cảm đầy uy nghiêm của những ông chủ của bóng tối

_Mang 3 nhỏ đó lên đây _Hưng ra lệnh, giọng nói cực đanh thép

_Bỏ ra,dám chọi bọn ta như thế này ta sẽ bảo bang chủ chém hết tất cả các người_Hà Linh hét lên

_Các người có biết ta là ai k hả?Ta là vợ của bang chủ các người đó_Diễm Lệ quát tụi kia

_Nhặt 1 lũ thối tha, buông tay ta ra _Trà My rít lên

_Hì, 3 cô muốn nhắc tới tụi này hả? _Hưng nở nụ cười sát thủ của mình nhìn 3 nhỏ; nhưng hôm nay nụ cười tuyệt đẹp đó lại mang mùi tanh của máu vậy???

_A! Anh à, tụi này giám bắt em nè_Nhỏ Hà Linh bắt đầu mếu máo

_Anh, anh phải giết chết chúng nó đi _Diễm Lệ nói trong nước mắt

_haha, lần này chúng mày chết chắc _Trỳ My cười đắc trí

3 tên nhìn 3 nhỏ nở 1 nụ cười rõ là tươi rồi hắn lên tiếng nói:

_tụi bây, đánh 3 đứa đấy cho tao _Giọng nói hần nhẹ nhưng đủ cho toàn bộ người đang có mặt trong bang nghe thấy và những nụ cười đắc trí, những giọt nước mắt giả tạo của 3 nhỏ đó tắt ngấm

_Á.....A.....A.....Á.._3 nhỏ đó hét lên đau đớn khi những phát gậy của tụi kia cứ phang vào người mình như phang những bao cát vậy

_Giám động tới em gái tao, giám ***** nó là đồ k có mẹ thì cô cũng được đấy Hà Linh. Vậy để tôi nói cho cô hay nhé, Hoàng Việt Anh _em gái tôi, nó còn quý hơn mọi thứ trên đời này của tôi đấy, còn cô thì cô chẳng là cái gì của cuộc đời tôi cả _Việt nhìn cô ta bằng ánh mắt lạnh như băng nhưng dường như đang muốn ăn tươi nuốt sống cô ta vậy

_Em.....em k có _Hà Linh 2 dòng nước mắt nhìn Việt đầy oan ức

Việt khẽ nhếch miệng nở 1 nụ cười đầy khinh bỉ dành cho nhỏ, Hưng đứng dậy rời khỏi ghế mạ vàng đầy sang trọng của mình bước tới trỏ 3 nhỏ đó đang nửa nằm nửa ngồi trên sàn nở nụ cười đầy khinh miệt và

chỉ trong tích tắc thanh kiếm Nhật đã được rút ra khỏi bao và chỉ vung nhẹ 1 cái, những đường kiếm tưởng chừng như vô hại đó đã được đưa thẳng tới trở 3 nhỏ đấy rồi.....

__Đây là hình phạt cho những ai giám lừa dối bọn ta, để ta xem từ bây giờ có ai còn dám lừa 3 cô làm người mẫu nữa không? Bất cứ ai nhìn thấy dấu hiệu này trên mặt 3 cô thì 3 sẽ chẳng thể sống yên được đâu

__Hưng cười, nụ cười của quỷ

Từ trên mặt 3 nhỏ đó bắt đầu có những vết rách và những giọt máu từ vết rách đó bắt đầu tuôn ra

__A.....A.....A....._3 nhỏ ôm mặt hét lên đau đớn, máu bắt đầu toác ra từ vết thương chảy xuống đất.....1 màu máu đỏ tươi

Đúng, Hưng đã khắc chữ “X” tên khuôn mặt 3 nhỏ đó bằng thanh kiếm của mình và bất cứ ai khi nhìn thấy chữ “X”__biểu tượng “hủy diệt” của Thiên Long Bang thì có cho tiền cũng chẳng dám động vào hay mũi lòng giúp đỡ 3 nhỏ đó cả trừ phi muốn đối đầu với Thiên Long bang; kể cả những kẻ ghen ghét Thiên Long bang cũng chẳng bao giờ thêm mang loại con gái của 3 bang chủ Thiên Long bang ruồng rẫy vứt bỏ về cả. và hơn hết, mang trên mình dấu “X” này thì dù 3 nhỏ đấy có đi đâu chẳng nữa cũng sẽ chẳng thoát được sự hành hạ của lũ mafia, bọn thế giới ngầm cả nên họ chúng chỉ là những con nhỏ man rợ mọi rợ mà thôi....

__Các người hãy nghe cho rõ đây. Hãy đi thông báo với tất cả các bang phái khác rằng: bất cứ bang phái nào hay dù bất cứ cá nhân nào dám giúp đỡ 3 con nhỏ này nghĩa là đã tuyên bố đối đầu với Thiên Long bang bọn ta ngay lập tức. Bin, hãy liên lạc với tất cả các công ty ở Anh tuyên bố cho anh rõ chưa và hãy liên hệ với người ở đây đánh sập công ty của cha 3 nhỏ đó đi, bằng mọi cách cho ta. Để ta xem 3 con nhỏ này làm thế nào để sống__Hắn hét lớn, ra lệnh cho tất cả thành viên trong bang

__Anh Nam....Em xin anhem xin anh đừng làm như vậy...._Trà My khóc ròng, ôm mặt nản nỉ tội lỗi

__Xin bang chủ hãy tha cho tội em, xin anh..... _Diễm Lễ đập đầu khấn khoản

__Hừ,cái giá phải trả cho chúng mày dám động vào em gái tao, động vào người phụ nữ của tao. Thế là quá nhẹ nhàng rồi đấy _Việt nhìn 3 nhỏ đấy bằng ánh mắt khinh miệt

__Làm đi, lỗi mảy còn nhỏ này đi _Hắn phẩy tay

Và 3 nhỏ đó bị vứt về Anh như những cái rế rách, còn công ty của bố 3 đứa đó thì sau đã tuyên bố phá sản chỉ sau 1 tuần. Còn tội này, ban ngày tội nó phải chịu sự khinh miệt của mọi người, ban đêm thì bọn nó phải chịu sự đánh đập của lũ người hoạt động về đêm như bọn mafia, còn đồ,....chỉ vì 1 chữ “X” trên khuôn mặt mình nên tội nó phải sống chui lủi mãi trong 1 ngôi nhà bỏ hoang gần bờ rừng cách xa thành phố anh phồn thịnh

Và ngay sau đó Thiên Long Bang cũng đã tuyên bố xưng bá trong khắp giới mafia và quyết định đi vào hoạt động chính thức chứ không cầm chừng như trước nữa. Bang đã được mở rộng hẳn ra, ngôi nhà kho ngày trước đã được mở rộng ra và xây lại lớn và đẹp hơn trước gấp vạn lần tuy vẫn chỉ là ngôi nhà 1 tầng nhưng cả trở đó rộng tới mấy nghìn ha kể cả vườn tước xung quanhNgôi nhà được nối rộng ra, xây lại tuyệt đẹp làm dinh cư của Thiên Long Bang; nó rộng, hoành tráng, hào nhoáng hơn trước rất nhiều với 1 tròng đèn màu vàng lớn được làm bằng pha lê ngay chính giữa nhà, trên trần ốp gỗ trắng đầy những ánh đèn nhỏ hơn màu vàng, phía dưới trải thảm lông và ở ngay giữa nhà dưới tròng đèn là 3 chiếc ghế nhưng không phải là ghế đơn mà là ghế đôi dành cho 3 vị bang chủ: chiếc ghế đôi to nhất được làm tới 90% là vàng bên trên trải 1 tấm da sư tử lớn dành cho bang chủ của Thiên Long bang; bên phải là chiếc ghế màu bạc lấp lánh, phủ trên ghế là 1 tấm da hổ màu trắng sọc đen dành cho bang chủ Bạch Long bang hay cánh tay phải của KING; bên trái là chiếc ghế được làm từ đá đen, phủ trên đó là tấm da báo đốm màu trắng với những đốm đen uy quyền dành cho cánh tay trái của KING__bang chủ Hắc Long bang. xung quanh phòng còn lại là bày biện salon, tủ rượu,bàn ghế,....Và căn nhà này sức chứa hơn 1000 thành viên của Thiên Long bang. Và tên tuổi của KING Thiên Long bang, bang chủ Bạch Long Bang, bang chủ Hắc Long Bang đã vang tiếng xa gần trong giới mafiacùng với đó chính là công ty LVL đã trở thành 1 công ty mang tầm cỡ thế giới sánh ngang với công ty Hoàng Gia và Vũ Gia, Phạm Gia nên tổng giám đốc Vũ Anh Nam và 2 phó tổng giám đốc Phạm Gia Hưng, Hoàng Anh Việt đang là đề tài bàn tán sôi nổi nhất trong giới kinh doanh hiện tại khiến người ta phải thán phục với những cách thức mạo hiểm, mới nhưng đầy sức thuyết phục của các chàng trai trẻ3

người họ là ước mơ của biết bao các tiểu thư, công chúa con nhà quyền quý mơ ước được làm vợ họ...được làm phu nhân bang chủ...

Nhưng dường như điều đó xa quá....bởi vì k tự dưng mà công ty đó lại mang cái tên LVL.....

29. Chương 29

1 NĂM SAU.....

- làm bạn gái tui nha - tên con trai tóc vàng, mắt xanh khá cao to đẹp trai đỏ mặt nhìn người con gái đối diện ngượng ngùng nói
- k...- đưa con gái nhìn thẳng con trai 1 lúc rồi thản nhiên buông 1 câu từ trời lạnh lùng
- O.....- tên con trai đỏ mặt như k tin vào tai mình
- Việt ơi! - 1 người con trai trong bộ vest đen, oai phong, đẹp trai, lãng tử gọi nó từ đằng xa
- Dạ, em đây - nó vẫy tay gọi người đó
- Làm gì ở đó lâu vậy? làm anh tưởng em lại bị sao chứ? - người con trai chạy lại trở nó
- hi, sao đâu à, mình đi thôi - nó kéo tay anh bước đi bên người đó k thèm quay lại nhìn tên kia 1 cái. Thăng bé nhìn người đàn ông bên cạnh nó cũng đã thấy mình k đủ khả năng thắng rồi (=.=)

.....

Trên chiếc xe limous trắng

- Này Việt, này em đứng với ai vậy? - Anh Thăng đưa cho nó chai nước rồi hỏi
 - Ai biết, sao hỏi em? Tự dưng lôi em ra rồi kêu làm bạn gái hử, đúng là điên nặng. Em ghét nhất cái loại trai Tây tóc vàng mắt xanh công tử bột- Nó nhìn mặt khó chịu
 - Hehe, h Việt nhà ta đào hoa ghê gớm à nha- Ly chọc nó
 - Xì, tui đâu bằng bà mà nói - Việt chề môi, lườm Ly. Ừ thì Ly ngày thường cũng tầm cỡ mấy con thiêu thân thì nhau nhảy vào tổ tình thôi à; nhưng mà thiêu thân vì những thằng ý cứ bu zô là lại bị nó đập cho vô viện mà vẫn cứ bu hoài nên nó ghét lắm cứ bám Ly 24/24 lun làm bọn kia k làm ăn đc zê
 - hihi, tại h chị ấy xinh thế mà. H cho mấy đứa đó coi hình chị là tomboy ngày xưa chắc chẳng đứa nào tin đâu- Linh cười
 - Xì, nhặt 1 lũ mê gái, chẳng có hứng- nó thở dài chán nản
 - chùi, chứ bộ hum quá đứa nào hết ầm hết ỹ lên khi thấy zai đẹp vậy ta? - LY thơ ngây vô tội hỏi
 - Bà hay tui zậy? mún tui ỳnh bà chết luôn và ngay h k? - Nó dơ nắm đấm đe dọa
 - Thôi mấy đứa, cẩn thận ỳnh nhau là lại sập xe anh h đó- Thăng can 2 đứa chuẩn bị nhào vào đánh nhau
 - hehe, k sập được đâu anh. Sập em đền xe mới cho, lo gì- nó cười toe toét
 - À mà hai, hai bảo đưa tui em đi đâu zậy? - Linh nhìn đường rồi quay lại hỏi Thăng
 - Bí mật, rồi mấy đứa sẽ biết ngay thôi - Thăng nhì mấy đứa mặt đang 1 dấu hỏi chấm to đùng mà mím cười hiền
- 30' sau anh Thăng đưa nó, Linh, Ly tới 1 ngôi nhà lớn màu xanh, xung quanh là 1 vườn hoa lớn rộng thênh thang.....
- Linh, em xuống đi - Thăng cười, mở cửa xe cho Linh bước xuống

- Hả? Chỉ mình em thôi á? - Linh ngạc nhiên nhìn ông anh mình k biết ổng lại bày trò gì nữa
- ý gì vậy anh Thắng- Nó neho mắt nhìn anh nghi ngờ
- hi, quà cho 3 đứa mà nhưng phải riêng chứ đâu thể chung được. vào rồi khác rõ,đi đi - Thắng mỉm cười giải thích

Linh bước xuống xe và bước vào ngôi nhà đó. Chiếc limous trắng lại lẩn bánh đi và thả Ly xuống công viên nhỏ còn nó được đưa mãi tới ra xa tới tận bãi biển ngoại thành nước Anh. Anh Thắng thả nó xuống xe rồi cũng đi mất hút tận đâu đâu luôn làm cho nó chẳng hiểu được rằng gì cả.....

Linh xuống xe với tâm trạng khó hiểu, mở chiếc cổng sắt màu trắng to đùng ra cô bước vào bên trong.....Đập ngay vào mắt Linh là cả vườn hoa rộng mênh mông nhưng vườn hoa này chỉ trồng duy nhất loài hoa,loài hoa cực hiếm và dường k có mặt trên thị trường đó là hoa hồng xanh đang nở rộ, và đua nhau khoe sắc khắp cả khoảng vườn rộng. Ánh đèn vụt bật lên làm cả vườn hoa rộng lớn đó sáng bừng lên và lung linh hơn bao h hết....

Nước mắt Linh chảy dài 2 bên gò má hồng hào vì vườn hoa này, những bông hoa hồng xanh này là loài hoa mà cô yêu thích nhất là ngôi vườn mà cô vẫn hằng ao ước khiến cho những kỉ niệm về người con trai đấy lại tràn ngập trong tâm trí cô, làm trái tim kia lại đau.....

- Lee Qualy - Giọng nói 1 người con trai trầm trầm vang lên

Linh bất giác quay lại khi cái giọng nói quen quen đó vang lên, cái giọng mà Linh vừa hận vừa thương nhớ đó lại vang lên ngay lúc này cùng với cái tên “Lee Qualy” đầy trêu mến khiến lòng cô nhói đau.Trước mắt cô h là người con trai với mái tóc nâu đuôi dài túm phía sau, đôi mắt màu nâu thăm thăm đang nhìn cô đầy yêu thương, nụ cười hiền,diện trên mình bộ vest màu xanh trông rất lãng tử. Và càng đẹp hơn khi người con trai đó cầm trên tay bó hoa hoa hồng xanh buộc lụa trắng đơn giản nhưng lại thanh lịch bước tới chỗ Linh.....

- Anh.....anh.....- Linh nhìn người con trai trước mặt mình ấp úng
- anh về để đón em, Linh - Người con trai đó nhìn Linh khẽ mỉm cười
- K.....k, tui k đi. Anh làm ơn hãy để tui yên ,làm ơn đừng làm tôi đau khổ nữa, đừng để tui hy vọng bất cứ cái gì nữa.....làm ơn.....- Linh ôm đầu,nước mắt dần dựa chảy ra
- Linh, hãy nghe anh giải thích đã- Người con trai đó tiến lại gần Linh, khuôn mặt lo lắng tột cùng
- Hãy tránh xa tui ra - Linh lùi lại, ánh mắt đau đớn nhìn người đó
- Hãy tha lỗi cho anh đi Linh. Anh biết là anh sai khi k nói với em nhưng tình cảm của anh - Phạm Gia Hưng này chưa bao h là gian dối cả - Hưng nắm tay Linh đặt lên ngực mình
- Tôi k muốn nghe, tui k bao h tin anh - Linh giằng tay lại bịt tai rồi chạy ra khỏi nơi đó. Linh chạy ra phía cổng, chạy qua Hưng những cánh tay đó của Hưng lại lần nữa k thể giữ được Linhgiữ được người con gái quan trọng cả cuộc đời mình lần nữa.....phải chăng ông trời k muốn tác hợp cho 2 con người này?

Linh cứ chạy mãi, chạy mãi cho tới lúc k hiểu sao trái tim Linh lại cảm thấy nhói đau khó tả, và cảm giác bất an bỗng dấy lên trong người Linh khiến Linh cảm thấy rùng mình, lạnh người trong khi thời tiết hiện tại khá là nóng.....Dừng lại, suy nghĩ 1 chút rồi đôi chân Linh k theo tâm trí muốn phản kháng lại mà bước quay trở lại ngôi nhà đó....khẽ đẩy cửa bước vào trong nhưng Linh hoàn toàn chẳng nghe thấy có chút tiếng động hay thấy ai cả- 1 không gian yên tĩnh đến đáng sợ. Nổi là ngày 1 nắng cao khiến bước chân Linh ngày càng gấp gáp hơn khi tiến vào bên trong khi vườn đó....Hình ảnh hiện ra trước mắt Linh, 1 hình ảnh mà chưa bao h Linh thấy ở Hưng cả: Hưng thu mình trong 1 góc của khu vườn, xung quanh bấy la liệt rượu mà còn là những trai rượu mạnh, Hưng uống rượu như uống nước lã vậy, áo vest vút dưới đất, quần áo xộc xệch, và đặc biệt là từ đôi mắt nâu kia những giọt nước mắt nam nhi đang âm thầm, lặng lẽ rơi xuống trong vô thức....vậy cũng đủ hiểu được rằng người con trai này đang phải chịu nỗi đau đớn tới như thế nào.....

- Hưng.....- Linh bước lại gần nhưng vẫn cách Hưng khoảng an toàn

Hưng vẫn chẳng có phản ứng gì cả, chỉ tập chung vào những trai rượu của mình

- Hưng - Linh gọi to hơn

Hưng vẫn im lặng ngồi đó, uống hết trai này đến trai khác

- “BỐP” có nghe k vậy? anh làm sao vậy hả?- Linh hất trai rượu khỏi tay Hưng

- Linh.... - Hưng sững người ngạc nhiên trước sự có mặt của Linh vào lúc này. Hưng k bao h nghĩ Linh sẽ quay lại cả

- Phải, anh đang làm cái gì thế này hả? Phạm Gia Hưng của ngày trước đâu rồi? - Linh tức giận hét lên

- 5 năm trước khi tôi phải đau đớn quyết định rời xa em, sống 1 cuộc sống k có em mà chỉ có máu me thôi. Ngày gặp lại em tôi cũng k hy vọng em còn yêu tôi nhưng khi biết em vẫn yêu tôi, tôi đã rất hạnh phúc đã biết mình tôi sống tới h là có ý nghĩa chứ k phải chỉ là phù du nhưng rồi em lại xa tôi.....là tại tôi sai nên 1 năm nay tôi lao đầu vào công việc, làm như thằng điên để trở thành 1 người đàn ông thành đạt, chính chắn hơn, giỏi giang hơn để đủ tư cách tới đón em về bên anh. Những đau đớn, nhớ nhung,yêu thương....tất cả, tất cả tôi đã phải cố nén xuống, cố tạm quên đi để cố gắng hoàn thành công việc nhanh nhất để tới đón em về bên tôi, nhưng.....nhưng.....- Hưng siết chặt đôi bàn tay của Linh trong đôi tay to khỏe của mình

- Tại sao lại phải dối em?Tại sao lại k cho em biết sự thật chứ? - Linh òa khóc nức nở

- Anh.....anh sợ lắm chứ, đã nhiều lần anh muốn nói nhưng rồi lại thôi, nó đâu có dễ. Anh sợ em k chấp nhận anh, 1 thằng con trai xã hội đen - Giọng nói Hưng trầm xuống, khuôn mặt đầy đau thương

- Sao chứ? Sao lại vậy? Em yêu anh đâu phải vì anh là bang chủ hay là cái gì đâu?em yêu anh và anh là anh thôi, là Phạm Gia Hưng đã yêu em của 5 năm về trước ý...Dù anh có là ai, anh có thể nào, anh có làm sao thì em vẫn yêu anh có mà ...sao lại dối em,anh ác lắm biết k?- Linh khóc , ôm trầm lấy Hưng giận hờn nói

- Làm vợ anh nhé, làm phu nhân bang chủ bang Hắc Long nhé- Hưng siết chặt Linh trong vòng tay mình, nhẹ nhàng nói

- K- Linh ngẩng mặt lên nhìn Hưng

- Em.....- Hưng sock, cứ tưởng Linh tha thứ bỏ qua cho mình

- K, em muốn làm phu nhân của phó tổng giám đốc công ty LVL cơ- Linh quệt 2 hàng nước mắt mỉm cười nhìn Hưng mặt đang cực ngố

- Vậy làm cả 2 nhé- Hưng cười hạnh phúc ôm Linh vào lòng

- k, cả 3 cơ- Linh lắc đầu nói

- Hả? còn gì nữa- Hưng nhìn Linh khó hiểu, tim thì cứ giật thon thót. Cứ cái kiểu này Hưng k bị bệnh tim cũng thành có bệnh mất

- Đương nhiên là phu nhân của nhà họ Phạm rồi, em k chịu làm vợ lẽ đâu- Linh nhăn mặt, chu môi hờn dỗi

- Um, cái đó là chắc chắn rồi - Hưng nói rồi đặt lên môi Linh 1 nụ hôn nồng cháy. Nụ hôn bù đắp tạm thời cho 1 năm xa cách

30. Chương 30

Trong khu vườn đó, ở 1 góc nhỏ thôi, có 1 đôi trai gái sau khi để những giọt nước mắt lăn dài rơi xuống thì cũng đã tìm cho nhau 1 sự tha thứ, 1 niềm hạnh phúc để cùng nhau bước trên 1 con đường tiến tới hạnh phúc để có thể yêu thương nhau nhiều hơn.....

- Anh... - Linh khẽ gọi khi đang ngồi trong vòng tay ấm áp của Hưng

- Um....- Hưng vui mặt vào tóc Linh, hít hà mùi hương thơm dịu ngọt như mùi tình yêu đó

- Anh phải hứa vào em là: 1. k được nói dối em; 2. k được được lăng nhăng hay có vợ lẽ; 3.k được bỏ em mà phải yêu em suốt đời nhé- Linh quay lại dơ ngón út trước mặt Hưng

- Sao lắm thế, anh thấy mình chẳng được lợi lộc gì trong vụ hứa này cả- Hưng giả vờ suy từ, máu của dân kinh doanh lại nổi lên

- lắm đâu mà lắm, có ba thôi mà. Anh k chịu thì đi kiếm vợ khác đi - Linh bĩu môi giận dỗi

- Ấy, đừng giận mà.Vậy thì em sanh cho anh 1 đội bóng rổ đi thì anh hứa - Hưng cười đắc trí, hôn nhẹ vào gò má đag phồng lên của Linh

- K chịu, tham quá à- Linh đỏ mặt nhéo vào eo Hưng

- Oái, đâu quá, đừng có nhéo mà. Được rồi, anh hứa mà- Hưng nhăn mặt vì đau, dơ ngón tay út lên

Thế là Hưng và Linh móc tay cam kết với nhau để dẫn tới 1 sự khởi đầu cho tình yêu đầy khó khăn và kết quả có thể sẽ là 1 gia đình nhỏ

Còn lúc đó, Ly sau hồi đắn đo suy nghĩ mãi thì cũng quyết định bước chân vào cánh cổng đó....cánh cổng công viên được sơn lấp lánh 1 màu bạc

Ly cứ đi mãi theo còn đường lát đá nhỏ được ánh đèn vàng mờ chiếu sáng và chỉ dừng lại khi trước mặt Ly hiện ra là cả 1 khu rừng cây hoa anh đào với những bông hoa anh đào màu hồng phấn đang nở rực rỡ khoe sắc thắm. Những cánh hoa anh đào nhẹ nhàng rơi xuống mỗi khi có luồng gió nhẹ thổi qua trông như những bông tuyết nhỏ đang rơi vậy.....

Ly nhắm mắt, hít 1 hơi thật dài tận hưởng cái cảm giác thoải mái của bầu k khí trong lành này khiến cô rất dễ chịu như đang lạc vào trốn thần tiên nào vậy.Ly thầm cảm ơn anh Thắng đã tặng cho mình món quà quá tuyệt vời này.Khẽ đưa tay lên, Ly đón 1 cánh hoa anh đào nhẹ bay xuống mỉm cười mãn nguyện.

Cũng lúc ấy Ly mới để ý rằng ở phía xa kia, ở giữa khu rừng này có 1 cây anh đào khổng lồ và đây cũng là cây anh đào đang nở hoa rực rỡ nhất và có cái gì đó thôi thúc Ly tiến lại gần đó hơn nên bước chân Ly ngày nhanh hơn, vội vã hơn...

Cái mái tóc đỏ, cái dáng người dong dỏng thân quen ấy,khuôn mặt ấy,nụ cười ấy hiện ra ngay trước mặt Ly vẫn y nguyên như ngày nào. Người ấy đang đứng đó,đứng ở nơi có dòng suối bao quanh cây anh đào ấy,người ấy khoác trên mình bộlee trắng tựa người vào khung rào sắt chờ đợi cái gì đó, 1 ai đó.....

Bước chân Ly chuyển từ đi sang chạy,ly chạy tới đó, tới bên người đang đứng ...Nhưng lại bị trượt chân vì quá vội vàng và ánh mắt chỉ nhìn tới người đó mà k để ý rằng nơi người ấy đang đứng- nơi có cây anh đào cổ thụ được xây tháp hẳn xuống hơn so với mặt đất Ly đang đứng.....Lúc Ly nhận ra được điều đó thì cũng chỉ biết nhắm mắt chờ số phận tiếp đất thê thảm của mình thôi.....

- Em k sao chứ? - 1 giọng nói lo lắng nhưng đầy ân cần vang vẳng bên tai Ly

Giọng nói quá đỗi quen thuộc mà trước đây 1 ngày Ly k được nghe thì k ăn ngon ngủ yên được. Ly từ từ mở mắt ra, và k thể tin được rằng trước mắt mình mà khuôn mặt lo lắng của người ấy và hiện tại mình đang nằm gọn trong vòng tay săn chắc đó.....hóa ra người đó đã đỡ cho mình....

- Ly, em k sao chứ? - Người đó bối rối khi cứ thấy Ly nhìn chăm chăm mình k nói gì

Ly chẳng thể thốt nên lời nào,cứ mãi nhìn khuôn mặt lo lắng của người con trai đối diện đó mãi thôi. K tin vào mắt mình, Ly cứ nghĩ rằng mình đang mơ nên đặt tay lên khuôn mặt đấy để kiểm chứng, khẽ nói:

- Anh....Việt

- Um, anh đây - Việt nhẹ nhàng nắm lấy tay Ly, đặt nụ hôn nhẹ lên đó

- Việt.....- Ly ôm trầm lấy Việt, òa khóc

- Anh tới là để đón em. Xin em hãy nghe anh giải thích tất cả mọi chuyện được k? - Việt ôm ghì lấy Ly khẩn khoản

- Anh, anh đã nói dối Ly - Mặt Ly buồn thiu

- Ly à, em phải hiểu anh hơn ai hết chứ? Anh biết anh sai vì k tin tưởng kể cho em nghe chuyện của anh nhưng anh k muốn dẫu em đâu, chẳng qua là anh k thể tìm được cơ hội nào giải thích rõ ràng với em thôi. Em cũng biết việc này k dễ dàng gì mà, làm vợ của bang chủ là cả 1 vấn đề rất khó khăn và anh k hề muốn buộc em để rồi gây hại cho em đâu- Việt nắm lấy tay Ly

- Anh có biết khi nghe tin đó Ly sock lắm k. Sock k phải vì anh dẫu Ly mà vì người nói cho Ly nghe đầu tiên k phải là anh- Mắt Ly rơm rớm nước

- Anh biết, anh xin lỗi em nhiều lắm. Ly tha thứ cho anh nhé- Việt hôn vào tay Ly

- Um, nhưng từ h anh hứa k được dẫu Ly nữa nhé. Dù là chuyện gì, bé hay to tới mức nào thì Ly cũng sẽ cố gắng hiểu và thông cảm cho anh nên đừng giấu Ly nhé- Ly gật đầu, mỉm cười với Việt

- Anh hứa- Việt hôn nhẹ lên trán Ly

Có lẽ tình yêu là như thế, yêu để giận nhau những cũng để hiểu nhau hơn 1 chút, vị tha hơn 1 chút rồi tha thứ cho nhau tất cả. Thời gian nhiều khi cũng là sự khắc nghiệt mà cũng như là liều thuốc tinh thần cho ta nhìn nhận mọi thứ đúng đắn hơn, và để 1 lần biết mình yêu mình nhưng nhớ người ta tới mức nào. Với Ly và Việt thì tình yêu, tình cảm thấm thiết mặn nồng của cả 2 đã thắng cái giận hờn, buồn bã của những ngày ấy để cả 2 hiểu nhau hơn và cũng cho Việt thấy được người con gái bên cạnh mình có 1 lòng vị tha tới mức như thế nào.... Có lẽ đây là người con gái duy nhất đã chiếm trọn trái tim anh....

- Em k sao chứ? Đứng dậy được k?- Việt hỏi, đỡ Ly đứng dậy

- Em ổn , anh đỡ em mà nhưng áo anh bẩn hết rồi kìa - Ly nhìn cái áo dính đầy đất cát của Việt

- K sao? - Việt khẽ mỉm cười, cởi chiếc áo vest vắt vào thanh rào

- Có bị xước xước trầy nào k? Có đau trầy nào k???- Ly lo lắng hỏi

- K sao mà, anh khỏe lắm. ĐI nào - Việt cười, kéo ly đi

Việt đưa Ly tới 1 cây cầu bắc qua sông nối liền mặt đất bên này với cây anh đào cổ thụ bên kia . Việt áp tay lên thân cây, nhìn cây anh đào đang khoe sắc nói:

- Cây anh đào này đã sống ở đây qua rất nhiều năm tháng rồi. người ta bảo rằng, khi tới đây, ta chạm tay vào thân cây này thì nhất định tình duyên sẽ được cây ban phúc cho đấy. Vì nó là vị thần tình yêu mà, nó đã chứng giám cho rất nhiều cuộc tình rồi đấy

- Vậy em cầu xin cho vị thần cây này ban phúc cho em và anh; và cho tất cả chúng ta đều được hạnh phúc bên người mình yêu thương nữa - Ly mỉm cười hạnh phúc đặt tay lên thân cây

- Ly này - Việt nhìn thẳng vào mắt Ly bằng ánh mắt trù mến

- Dạ - Ly cười

- Em lấy anh nhé. Làm vợ anh, làm phu nhân bang chủ Bạch Long bang nhé- Việt khụy chân xuống, dơ tay cùng 1 chiếc nhẫn bằng kim cương lên cầu hôn Ly

- Em..... - Ly vô cùng ngạc nhiên và bất ngờ trước hành động của Việt

- Anh biết, làm phu nhân bang chủ bang Bạch Long chẳng dễ dàng chút nào cả mà lại có thể gây nguy hiểm cho em nhưng anh tin anh có thể đủ sức bảo vệ cho em, và cả cuộc đời này anh cũng chẳng thể dành được tình cảm này của mình dành cho em- Quách Ly Ly ra cả. làm vợ anh nhé- Việt nhìn Ly bằng đôi mắt đầy yêu thương, ánh mắt trong như mặt nước hồ thu, tĩnh lặng nhưng chất chứa đầy tình cảm

- Vâng - Ly ôm trầm lấy Việt

Và 2 người đó chao cho nhau nọ hôn làm chứng cho tình cảm của mình trước cây cổ thụ, nọ hôn nhẹ nhưng nồng nàn chứa đựng tâm can tình cảm của cả 2...

31. Chương 31 - End

Nhưng mọi thứ quyết định cuộc vui này tàn hay là thành đều là do nó. Nếu như hấn k thể làm nó quay lại. Nếu như nó quyết định buông xuôi tất cả thì hạnh phúc của mọi người chỉ mới được nửa mà thôi và cũng chẳng ai có thể vui vẻ lâu dài với hạnh phúc của mình khi còn có những ng vẫn đang buồn đau...tất cả h đều trông vào nó hấn và nó...

Nó được anh Thắng đưa ra ngoại ô tới 1 bãi biển lớn . Nó bước xuống xe, đi lại bãi biển có bờ cát trắng mịn, trải dài; có lẽ với nó thì biển vẫn luôn có 1 sự thu hút tới kì lạ mà tới nó cũng k hiểu được nhưng chỉ biết khi ra biển tâm trạng của nó rất thoải mái...Cởi bỏ đôi giày cao gót của mình, nó bước xuống biển để những ngọn sóng tràn vào chân, để cảm nhận cái mát lạnh từ biển mang lại và để có cảm nhận thấy mùi mát lạnh, mặn mặn của biển mà lâu lắm rồi nó đã lãng quên ...

Rồi từ phía sau nó có 1 dáng người cao cao tiến lại và ôm lấy nó. Nó hơi giật mình chút nhưng khi nhận ra cái người ôm nó là ai thì gương mặt mãn nguyện thoải mái lâu lắm nó mới dùng tới đã vụt biến mất trả lại cái bộ mặt lạnh lùng, bất cần của nó mọi ngày....

- Anh nhớ em lắm- Người đó siết chặt vòng tay, giọng nói trầm ấm cất lên

Nó im lặng nhìn ra xa xôi, k mở 1 lời nào

- Anh...anh xin lỗi...- giọng nói người con trai có chút gì đó run run

Nó k có phản ứng gì,cũng chẳng hề đẩy hấn ra chỉ coi hấn như vô hình

- Em đừng như vậy được k? Em muốn đánh anh, mắng anh ra sao cũng được nhưng làm ơn xin em đừng im lặng như vậy được k?- Hấn xoay nó lại đối diện với mình, đau đớn nói

- Buông ra - Nó cúi gầm mặt xuống, tránh ánh mắt của hấn

- Em hận anh tới vậy sao? - Hấn nói 1 cách đau khổ

- Phải, tui hận anh, tui hận vì tui đã yêu anh, hận vì yêu anh quá nhiều để rồi mới biết yêu nó đau đớn như thế nào, hận anh lắm...tui hận,tui đã biết bao đêm tự chửi sao mà mình ngu thế, ngu để trái tim này lỡ yêu anh, ngu để giận quá mà bỏ đi rồi ở đây để mà nhớ anh tới vậy...tui hận anh- Nó nói, nhưng tuyệt nhiên k ngẩng lên nhìn mặt hấn

- Em... - Hấn vô cùng ngạc nhiên trước những lời nói của nó

- Anh đi đi...- Nó đẩy hấn ra, quay bước đi

- Hoàng Việt Anh... - Hấn kéo nó lại, hấn k thể để vuột mất nó 1 lần nữa. 1 lần với hấn đã là quá đủ cho sự chịu đựng rồi

Và trước mặt hấn,khuôn mặt nó hiện lên rõ nét; cái khuôn mặt mà hấn đã nhớ tới quận người bao năm qua, cái khuôn mặt mà nó cứ cố giấu đi này h hiện tại đang dấn lẹ, 2 hàng nước mắt nó cứ trào ra k ngớt như bao cảm xúc nó kìm nén để k bộc phát bao năm qua....Hấn thật sự ngạc nhiên k biết nên nói như thế nào nữa

- Em... - Hấn nhìn khuôn mặt nó mà k nói nên lời

- buông tui ra- Nó hất tay hấn ra khỏi tay mình

Nó cố bước đi nhưng lại bị cánh tay sắt chắc kia của hấn kéo lại...hấn ôm chặt lấy nó, đặt lên môi nó 1 nụ hôn vội vàng, quyết liệt nhưng chỉ là nụ hôn thoáng qua khi nó đẩy hấn ra....

- Anh là bang chủ của 2 bang, là người đứng đầu của Thiên Long bang; k những vậy anh còn là giám đốc của công ty LVL lớn nhất nước, ngang tầm với công ty gia đình mình. Nhưng thứ anh sợ chính là cái ghế bang chủ của mình; anh có thể làm tất cả, anh có thể có tất cả những thứ mình muốn nhưng anh luôn lo sợ và anh chỉ mong muốn rằng người ngồi bên cạnh anh, người làm phu nhân bang chủ Thiên Long bang là em thôi....Nhưng...nhưng em quá quan trọng đối với anh, quá nhỏ bé, em như bông quá thủy tinh vậy quý nhưng dễ vỡ...anh càng yêu em nhiều bao nhiêu thì anh càng sợ sẽ mất em bấy nhiêu nên đã chẳng biết có bao nhiêu lần anh đã băn khoăn, anh tự hỏi rằng mình có nên yêu em k, có nên nói với em k?...Anh rất sợ,

sợ rằng yêu em chính là hại em. Yêu em, muốn em thuộc về của riêng anh cũng chính là con dao 2 lưỡi anh tự giết chết em và giết chết chính con tim mình....- Hấn nhìn nó bằng ánh mắt buồn thăm thẳm, những dần vật đau khổ của hấn trong bao ngày hấn đều cho nó thấy hết

- Anh.....- Nó chẳng biết nên nói cái gì vào lúc này

- Anh k mong rằng em hiểu cho anh, cũng k xin em tha thứ cho anh nhưng anh chỉ mong rằng em đừng như vậy, đừng lạnh lùng với anh. Ngày trước anh k dám nghĩ mình bảo vệ được em nên k giám cho em hay nhưng h anh tin rằng mình có đủ khả năng cho em 1 cuộc sống an toàn hơn bao h hết dù anh có là bang chủ của 1 bang mafia đi nữa....- hấn cầm tay nó, nở nụ cười nhẹ nhưng đầy tự tin

- Ý anh là gì? - Nó quệt đi những giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mi mình, nhìn hấn

- Làm vợ anh nhé. Làm vợ bang chủ Thiên Long bang, làm phu nhân của bang nhé em - Hấn lấy trong túi áo mình ra chiếc vòng nó đã trả lại cho hấn và đeo vào cổ nó

- Nhưng em vẫn còn giận lắm - Nó nhìn chiếc vòng mỉm cười rồi nhìn hấn cong cong cái môi hờn giận

- Thôi mà, đừng giận anh nữa được k? 1 năm nay em đã trừng phạt anh rồi mà. Vợ ơi, anh biết lỗi rồi mà - Hấn ôm nó đung đưa người, tỏ vẻ ăn năn

- Em tạm tha nhưng h đói quá anh phải bao em ăn nhé - Nó nhìn hấn cười toét

- k thành vấn đề, em muốn ăn bao nhiêu ăn gì anh cũng chịu hết- Hấn mừng rỡ ôm nó

- Ngốc - Nó cốc nhẹ vào đầu hấn

- Chồng yêu vợ nhiều lắm - Hấn ôm nó vào lòng

- ai nhận làm vợ anh đâu- Nó bĩu môi

- k nhận thì cũng k được, muộn rồi ...

Sau câu nói đấy, hấn nhẹ nhàng đặt lên môi nó 1 nụ hôn đầm thắm , tràn đầy tình yêu thương, nỗi nhớ nhung , niềm hạnh phúc hấn dành cho nó- nhỏ “lùn” đáng yêu của thằng bé “xác xược” ngày nào. Và nỗi lo lắng của hấn trong bao lâu qua cũng đã được giải tỏa

Cuối cùng, nó ngồi trong vòng tay hấn trên bãi biển đợi bình minh lên để ngắm mặt trời mọc từ nơi giao nhau của bầu trời và mặt biển như cái lần đầu tiên hấn tỏ tình với nó ý...

7h sáng tại biệt thự nhà anh Thắng

- Chào mọi người - Nó cười toe toét bước vào

- Hừ, 2 người đi đâu mà h này mới dẫn nhau về hả? làm anh lo quá à - Hai nó mắng

- Hì, đi đâu đâu. Ngắm hoàng hôn thôi mà- Hấn cười, khoe cái bản mặt đầy hạnh phúc

- Vậy là ổn rồi, làm tụi anh lo quá - Anh Thắng cười

- hihi, ổn quá ý chứ ạ - Linh cười, nháy mắt với Ly

- Ổn chi cơ?- nó nhăn mặt

- haha, 2 người làm lành thì tụi này khỏi lo. Zậy là có thể lấy nhau được rồi chứ sao? - Hưng hớn hở

- Phải đó, về Việt Nam thôi - Việt cười, gật đầu đồng tình với Hưng

- Ồ, về Việt Nam luôn ý ạ - Mắt nó nghệt ra, dần thúi

- Ủ đúng rồi - Hưng gật đầu chắc nịch

- Phải, em có vấn đề gì à? - Hấn nhìn nó cười

- ừ, h em chưa thể về được - Nó cười cười nhìn hấn

- Sao thế? - hấn ngạc nhiên nhìn nó
- ừ, em còn việc phải làm - Nó nhìn hấn chớp chớp mắt
- Vậy sao h ?- Hưng meo máo. Kể cả nó với hấn có thành mà cả lũ k cùng về Việt Nam thì còn khướt 2 người kia mới chịu đồng ý làm đám cưới
- Em k bỏ được sao? - Việt nhìn em gái rồi nhìn thẳng bạn thân mặt tối sầm lại hỏi
- Thui, mọi người cứ về trước đi. Xong rồi em sẽ về liền . Ha, Linh, Ly- Nó nói nhìn 2 đứa bạn
- Chậc, tại bà tham quá cơ, đành vậy - Ly thở dài
- Em trả hiếu chị sao nữa, cái đó trả hợp với con gái gì cả- Linh lắc đầu chán nản
- Cái gì thế? - Hấn nhìn nó dò xét
- hihi, k có gì đâu. Bí mật quân sự. Rồi sau này anh sẽ rõ thôi - Nó lắc đầu cười
- Thôi được rồi, mấy đứa cứ về Việt Nam trước đi. Chắc tầm 1 tháng nữa là Việt xong thôi, cứ yên tâm- Thắng nói, vỗ vai hấn
- Này, hay anh ở lại cùng em nha - Hấn lo lắng, hấn chẳng yên tâm chút nào khi để nó lại đây nhất là 1 mình với ông Thắng (hấn biết Thắng vẫn có tc với nó mà =.= tên này ghen ghê lắm)
- Đùa hả? Cậu ở đây thì bang ai lo ? - Hưng nhăn mặt nhìn thẳng bạn đại gái
- Công ty nữa, tụi này k rảnh đâu nhớ- Việt lườm.

Mấy tên này có vợ rồi nên h còn lâu mới đâm đầu vào làm việc như điên nữa, 1 năm là quá đủ rồi

- Được rồi mà, anh cứ về trước đi. Em xong việc sẽ đáp máy bay về liền mà- Nó cười trấn an hấn
- Hứa nha, về liền nhớ- hấn nhìn nó đầy lo âu
- hứa mà - Nó thơm nhẹ lên má hấn, cái mặt hấn đang sị ra như trẻ con vậy

Rồi nó cùng anh Thắng tiễn mọi người ra sân bay về Việt Nam. Hấn cứ mong ở lại với nó nhưng k được vì cứ định trốn là lại bị 2 tên bạn thân yêu kia tóm lại nên rất cục đành ngậm ngùi chia tay nó vào máy bay...nhưng cũng k quên cảnh cáo anh Thắng phải chăm nó và k được có ý nghĩ tán nó nữa vì h nó là của hấn rồi... chắc...chắc...

HƠN 1 THÁNG SAU:

- Haizzzzzzzzzzzzzz- Hấn thở dài thườn thượt
- Sao thế mày? - Việt nhìn khuôn mặt bí sị của hấn hỏi
- K? - Hấn lắc đầu chán nản
- Khó chịu đâu hả?- Hưng nhìn hấn nhíu mày
- K - Hấn lắc đầu
- Thằng này sao dạo này suốt ngày thở dài thườn thượt vậy? Mặt mũi thì như đưa đám ý- Hưng nhìn hấn gắt
- Kệ tao - Hấn ỉu xiu nốc rượu
- Hihi, chắc là Nam bị bệnh tương tu thôi chứ chẳng có bệnh đặc biệt đâu- Ly cười
- À! Té ra là thế - Hưng chẹp miệng gật gù
- Mà kể cũng lạ thật, hơn 1 tháng rồi mà. H này chắc phải xong rồi chứ- Linh nói
- Mày, Việt có gọi cho mày k? - Việt lay lay hấn
- Lúc đầu tao gọi thì Việt bảo đừng gọi nữa k cô ấy k chịu đc mà về Việt Nam mất. từ đấy k liên lạc gì luôn
- Hấn ngao ngán nói, lại nốc rượu

- haha, khéo Việt nó bỏ mày theo thằng Tây nào rồi cũng nên- Hưng cười, vỗ vai hấn

- mày tin tao giết mày chết ngay h k? - Hấn lườm Hưng muốn cháy cả người

- hehe, hạ hỏa, hạ hỏa...tao đùa tý thôi- Hưng cười trừ khi nhìn ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống mình của thằng bạn

- Xì, về đây - Hấn khệ nệ đẩy ghế đứng dậy

- hả, về sớm thế? ở lại đây uống thêm đi - Hưng nói với theo cái dáng siêu vẹo của hấn

- K - hấn đi 1 mạch

Hấn chán, hấn nhớ nó, hấn phát điên lên vì nó mà nó chẳng chịu về với hấn. Hấn bước ra khỏi quán rượu, phi thẳng xe về nhà- Căn biệt thự chính nhà họ Vũ

- Cậu chủ đã về ạ - Lão quản gia già cúi chào

- Ờ...à! Có ai gọi cho tôi k ?- Hấn hồ hững hờ. Chỉ là hấn vẫn nuôi hy vọng nó sẽ gọi về cho hấn

- Dạ thưa, k ạ. Nhưng có cậu Hoang Anh Việt gửi đồ cho cậu ạ, tôi đã để lên phòng cho cậu rồi ạ - Ông quản gia nói

- Ờ - hấn chán nản bước lên phòng

Hấn mở cửa phòng, mệt mỏi nên chẳng thèm thay đồ gì cả, hấn chui lên giường ngủ luôn cho đỡ nhớ nó cũng như đỡ nghĩ ngợi linh tinh...hấn tin nó mà

- Oái, đau quá- trong chăn có 1 tiếng kêu lên(k phải hấn nhé. Tại hấn nằm lên cái gì đấy mà k phải là đệm thôi ==.)

- hả? - hấn ngạc nhiên kéo chăn ra

- Người ta mới về, mệt chết được à. Vừa nằm nghỉ được chút mà anh về đè cả cái người heo tọng lên người ta, thật là ác độc mà- Nó nhăn mặt xoa người

- Em.... - Hấn vẫn sock đơ

- Hehe, à quên em về rồi đây - Nó nhìn hấn cười toe toét

- Anh phát điên lên vì em mất- Hấn ôm trầm lấy nó

- Oái, bỏ ra. Người anh toàn mùi rượu thui à- Nó nhăn mặt bịt mũi đẩy hấn ra

- Từ h đừng mơ anh cho em đi đâu nữa- hấn hôn nó, bịt cái miệng đang la oai oái đó lại

Nụ hôn hấn dành cho nó dài và lâu vì hấn quyết đêm nay phải đòi hết nợ của nó, ai bảo nó bắt hấn đợi lâu giữ vậy chứ...

Và nó nằm ngủ trong vòng tay hấn lúc nào mà cả 2 chẳng hay mà cả 2 chỉ biết rằng tình yêu của cả 2 cũng đã toàn vẹn, hạnh phúc đã tràn đầy...có lẽ ngày cưới cũng sẽ tới nhanh thôi, có khi lại là ngày mai...

Nhưng vì cái lý do ở lại Anh do học lái xe moto của nó mà hấn đã phát nó mấy ngày liền khiến cho cái dự định tổ chức đám cưới ngay ngày mai k thể thành được rồi...

Chỉ biết được là...

1 năm sau cả 3 đã hạ sanh cho mấy nàng 3 tiểu công chúa cực xinh đẹp, bụ bẫm

Phu nhân bang chủ đã cho toàn bang cũng như bang chủ 1 phen bất ngờ khi họ có thể dùng thông thạo võ học cũng như kiếm học đã giúp các phu quân quản lý bang 1 cách xuất sắc mà các bang khác cũng phải nể phục, kính sợ...(hóa ra 3 cô sang Anh là để học mấy thứ đó ==.)

5 năm sau:

Trước cửa 3 nhà họ Vũ, Phạm, Hoàng có 3 chiếc xe của 3 cậu nhóc nào đó đã bị 3 công chúa nhà ta làm cho đổ nghiêng đổ ngã mà nguyên mỗi ngày dậy sớm tới đón 3 nàng đi học thôi...

Và dường như 3 cậu bé này còn khổ hơn 3 chàng trai của ta khi 3 công chúa nhà ta hội tụ đủ 3 tính xấu của 3 người mẹ là: nghịch ngợm y như mẹ Việt, ngang bướng y như mẹ Ly, láu lỉnh y như mẹ Linh.....

Và cứ thế, những năm sau đó họ đã luôn hạnh phúc bên nhau, bên gia đình nhỏ bé nhưng ấm cúng của mình

- THE END-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-lun-do-sac-suoc>